

Kadınlara mahsus gazete PAZARTESİ

ISSN 1300-8536

SAYI: 27 HAZİRAN 1997

100.000 TL. (KDV DAHİL)

*perihan
mağden'den*
**ARIZA
KADINLAR**

**FEDAKAR
ANNE
MASALI**

*mühim olan
erkekler*

.....
**BEDENİMİZİ
SEVMEK
ÇOK ZOR!**

.....

HEM DARBE

..HEM ŞERİAT

cezayirli kadınlar konuşuyor

Merhaba,

Türkiye, şeriat/darbe tartışmaları, gensoru, RP'nin kapatılması istemi derken gerilimli günler yaşıyor. Bugünlerde basında en çok sorulan sorulardan biri de "Türkiye Cezayir olur mu?" Kapak sayfalarımızda; Cezayir'in nasıl Cezayir olduğunu biraz olsun anlamaya ve bu ülkedeki kadın hareketinin gelişimine, gündemindeki sorunlara değinmeye çalıştık. Türkiye Cezayir olur mu bilinmez ama bazı soruların her iki ülke için de yakıcı önem taşıdığı açık.

Geçtiğimiz ay İngiltere kadınların seçimlerde önemli bir başarısına sahne oldu. Fransa'da da seçimler ve tabii kadınların parlamentoya girme çabaları gündemde. Türkiye'de Ka-der'in kurulduğu ve tartışıldığı bir sırada, bu deneyimlerin önemli olduğunu düşündük. Bu ay dergimize sevindirici düzeyde bir okuyucu katkısı vardı. İngiltere ve Fransa seçimleriyle ilgili haberler, "Erkek karşısında lezbiyen tavır" ve her zamanki gibi tanıklıklar okuyucularımızdan geldi. Geçtiğimiz ay kitabımı tanıttığımız Gamze Deniz bu ay *Pazartesi* için bir röportaj yaptı. Önümüzdeki aylarda da Deniz'in yazılarını dergimizin sayfalarında görmeyi umuyoruz. Orta sayfamız ve tanıklıkların bir bölümü ise yine Ankara büromuzdan. Elden satışların yanısıra bize yazı yazarak katkıda bulunmayı da sürdüren Ankaralı kadınlara bir kez daha teşekkür ediyoruz.

İstanbul, Ankara, İzmir, Antalya, Adana ve Mersin'den sonra Eskişehir ve İzmit'teki okurlarımız da *Pazartesi*'yi elden satmaya başladılar. Üstelik Antalya'daki satışlarımızda artış oldu. Dağıtımla ilgili çok sorun yaşadığımız bir durumda, dergimizi okurlarımıza yine okurlarımızın yardımıyla ulaştırabilmemiz çok önemli. Satışımız için emek harcayan kadınlara çok teşekkür ediyoruz ve hatırlatıyoruz: Bulduğunuz yerde *Pazartesi* satma olanağınız varsa bizi arayın. Temmuz'da görüşmek üzere.

Pazartesi kahvesi

Bu ay okuyucularımızdan birçoğunu Pazartesi Kahvesi'nde tanışmış olduk. Şimdilik Lokalimiz saat 16.00-24.00 arası açık. Hepinizi bekliyoruz.

kadınlara mahsus gazete

PAZARTESİ

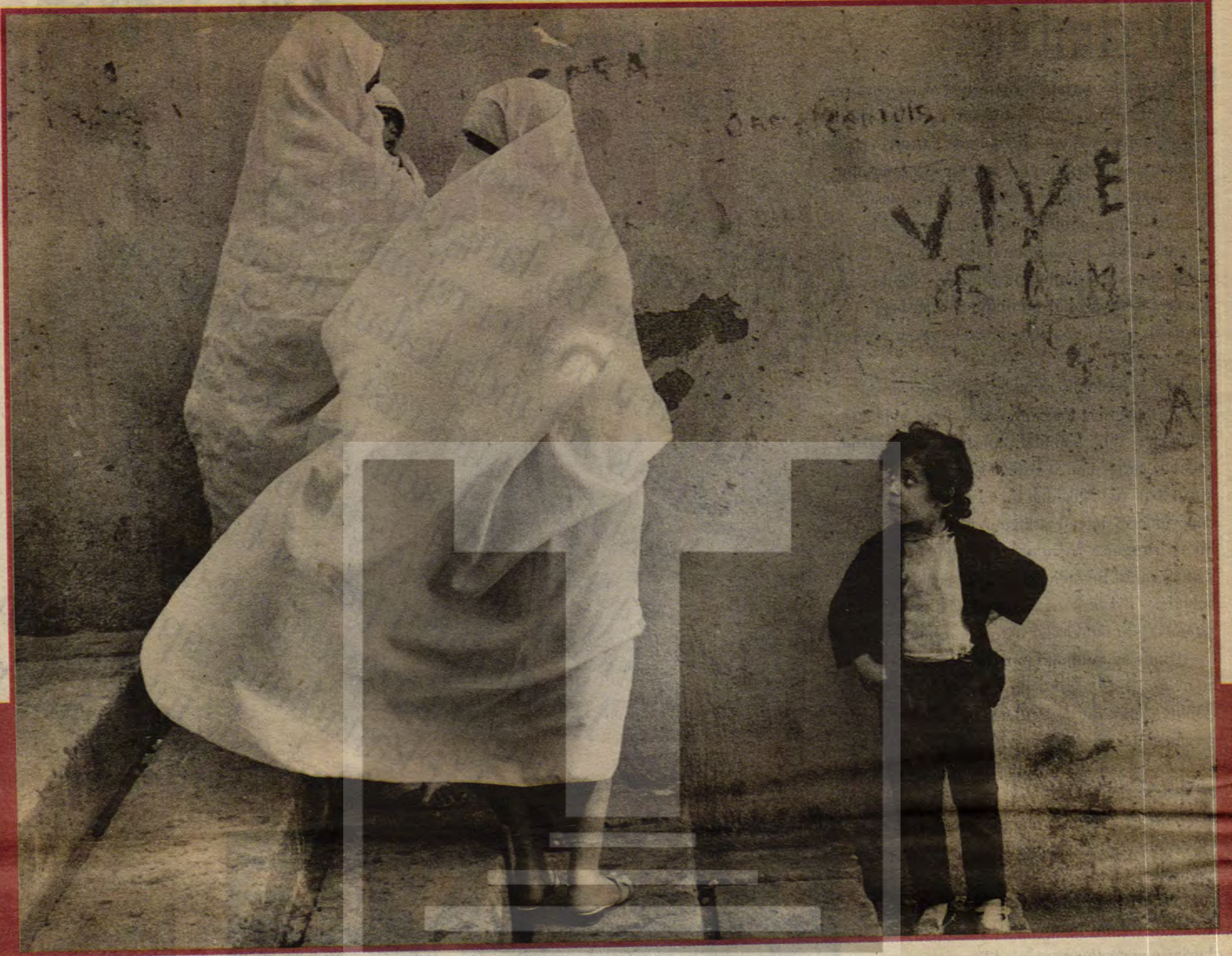
Cezayir'de 5 Haziran'da genel seçim var. Başlangıcından itibaren baskıcı rejimi hedef almak zorunda kalan, insan hakları, demokrasi mücadelesiyle içiçe geçen kadın hareketini bölen de bir seçim olmuştur. İslamcıların partisi FIS'in ilk turunu kazandığı ve ordunun bir kanadının yaptığı darbeyle iptal edilen 1992 seçimleri.

cezayir

darbe

kadın hareketini böldü

Cezayir'de bugün belki de kabaca üç kuşak kadından söz etmek mümkün, ilk bakışta, birbirlerinden asırlarca uzak gibi görünen üç kuşak. Bağımsızlık savaşında, çocuklarının ve kendilerinin camı pahasına mücahitleri saklayan, onlara yiyecek sağlayan, kocaları, erkek kardeşleri oğulları savaşırken yokluğa, yoksulluğa direnen kadınlar; ve yine onların içinden çıkan, ellerine silahı alıp direniş hareketine katılarak erkeklerle birlikte savaşan, tecavüze uğrayan, işkence gören, hayatta olsalar da artık efsaneleşmiş eski mücahideler. Ardından, bugün otuz kırk yaşlarında olan, ülkelerinin bağımsızlığıyla yaşıt devrim kızları. Okuma, çalışma, politika yapma olanaklarına kavuşmuş, toplumsal iyimserliğin had safhada olduğu bir dönemde, ufukları açık, özgürlük hayaliyle beslenmiş bir kuşak. On çocuklu, okuma yazma bilmez, evden çıkmamış annelerin, okumak, çalışmak, en çok da politik mücadele vermek için evlenmekten vazgeçmiş, çocuksuz kızları. Hayallerin bittiği yerde ölüm tehditleriyle dünyaları kararmış, kimi öldürülmüş, kimi ülkesinden ayrılmak zorunda kalmış, kimi hâlâ ülkesinde, yaşadığı her günü kâr sayarak yaşıyor. Ama o hayal girmiş bir kere kanlarına, hayat ve mücadele devam ediyor! Bir de kaosta doğmuş, kaosta büyümüş, baskı ve ölümden başka bir şey bilmeyen bir kuşak olsa gerek Cezayir'de.

Bazen örtünmedikleri için öldürüldüklerini, bazen kaçırılıp tecavüze uğradıklarını okuyorum gazetelerden. Onlar dilsiz, onlar hakkında bir şey bilmiyorum; onlar kayıp kuşak.

Fransız sömürgeciliğinin yenilgiye uğratılmasından sonra, 1962'de FLN önderliğinde kurulan merkezî otorite devlet, her türlü muhalefeti ezme pahasına modernleşme ve gelişmenin motoru rolüne soyunmuştu. Bağımsızlık sonrasında ülkenin tüm tarihine hükmedecek olan tek parti FLN içinde, İslamcı Baasçı bir eğilimle, sosyal-modernist denebilecek iki eğilimin çatışması vardı ve başlangıçta ikincisi partiye egemendi. Halkın talebi, toprağın, hidrokarbürün, tüm zenginliklerin ulusallaştırılmasıydı. Başlangıçta, Cezayir'in temel kaynağı olan petrol rantından kısmen de olsa halka da pay verildi. Sağlık ve eğitim alanının ve diğer kaynakların ulusallaştırılması, ulusal birlik ideolojisinin maddi temelini oluşturuyordu. Ancak, başlangıçta coşku içindeki halkın sömürgecilerden devraldığı toprak üzerindeki öz yönetimin girişimleri engellendi ve her türlü toplumsal katılım ve muhalefet devlet tarafından ezildi. Tutarlı bir tarım politikası oluşturulamazken, hammadde açısından tamamen dışa bağımlı bir politika izlendi. Besin maddeleri yüzde 95 oranında dışa bağımlıydı. Emekçi Partisi Başkanı Louisa Hanoune'un deyişiyle, "Ülke tüketmediğini üretiyor, üretmediğini tüketiyordu." FLN'in ideolojik referansı, Kurtuluş savaşının yanı-

sıra, Arap-İslam kimliğinin dayatılması oldu. Oysa Cezayir İslamı, VIII. yüzyılda, Müslümanlar'ın Berberiler'i İslamlaştırmak üzere Kabiliye yöresine girdikleri tarihten beri, yerel örf ve adetlere uyum sağlamış bir tarikatler İslamı. Bu, Bumedyen'in bir Diyanet İşleri Bakanlığı kurup birbirinden farklı zaviyeleri devlete bağlamasına dek böyle sürdü. Camileri ve imamları da denetimi altına alan Diyanet İşleri Bakanlığı, insanlara ibadetlerini nasıl yapacaklarını öğretmeye başladı. Dilde Arapça, dinde Arap İslamı, Cezayir'in çok kültürlü, farklı etnik kökenlerden ve farklı dini inançlardan oluşan yapısını bir ulusal birlik ideolojisi altında tekleştirme çabalarının araçları oldu. Fransızca eğitimin yerini Arapça'nın almasıyla, Fransız öğretmenlerin yerine, Mısırlı, Suriyeli, Iraklı öğretmenler geldi. Bumedyen her yerde, temel Kuran eğitimi enstitüleri açtı. İmam Hatip okulu benzeri bu kurumlar için, feminist yazar Halide Mesudi şunları söylüyor: "Bu enstitülerin asıl işlevi, laik eğitimden daha düşük bir düzeyde bir genel eğitim vermeleri bir yana bırakılırsa, geleceğin üniversite öğrencilerini köktendinciliğe hazırlamaktı... İlk yobazlık adacıklarını Bumedyen kendisi kurdu ve bunlar sonradan, İslamcılarının hiç kimse karşı çıkamadan iktidarı ele geçirmek için kullandıkları birer üs işlevini gördüler!"

Cezayir'de kadın hareketi 70'li yıllarda, bağımsızlık sonrası eğitilmiş genç kadın kuşağıyla başlıyor. Baskıcı tek partili rejimin yan örgütü olan UNFA (Union Nationale des

Cezayir'de kanlı bir savaş var. Şeriat isteyenlerle, sözde şeriatı engelleyenler arasındaki savaş bu. Oysa her iki tarafın da kesin olarak anlaşmışları bir nokta var: Kadınları yurttaş olarak bile tanımayan Aile Yasası hâlâ yürürlükte. Toplumun yarısı, kadınlar, zaten şeri yasalarla yönetiliyorlar. Cezayir'de savaş var; iki taraf için de kadınlar hem savaş aracı hem savaş ganimeti.

Aile Yasası

1984'de kabul edilen ve kadın hareketinin tüm kesimlerinin karşı çıktıkları Aile Yasası, kadınları sadece bir erkeğin, "kızı", "annesi" ya da "karısı" olarak tanımlıyor. Eğitim, çalışma, evlilik, boşanma ve miras konularında, kadınlar hayatlarının sonuna dek bir erkeğin vesayeti altına sokuluyorlar. Yasa, kadının kocasına itaatini zorunlu kılıyor.

Kadınlar, konuları ne olursa olsun, evlilik akdini kendi başlarına gerçekleştiremiyorlar. Söz konusu olan ikinci bir evlilik bile olsa, evlilikleri ancak bir erkek vasiinin izniyle gerçekleşebiliyor (Madde 11).

8. Madde erkeklere çokkarınlık hakkını tanıyor.

53. Madde erkeklere istedikleri anda, koşulsuz boşanma hakkı tanıyor. Çocuklar otomatik olarak anneye bırakılıyor ama velâyetleri babaya kalıyor. Kadın çocuğuyla ilgili her kararda babanın iznini almak zorunda. Çiftin tek bir evi varsa, bu itiraz edilmez bir biçimde kocaya ait. Birden fazla ev durumunda ise, yasalardaki boşluk, kocanın boşanma esnasında bu evleri başkalarına devrederek kadını evsiz bırakmasına imkân tanıyor. Yasanın geçerli olduğu on yılın sonunda, binlerce kadın, yarılarında çocuklarıyla sokaklarda sürünür hale gelmişler.

Son olarak, miras konusunda şeriat hükmü kabul edilmiş: Kadınlar mirastan erkeklerin aldıklarının ancak yarısını alabiliyorlar.

hem darbe hem şeriat

Femmes Algériennes- Cezayirli Kadınların Ulusal Birliği) dışında hiçbir yasal politik örgütlenme olanağı yok. Bu, tüm diğer muhalif hareketler için de söz konusu. FLN'in yan örgütleri olan sendikalar, Öğrenci dernekleri vb. dışında örgütlenmek yasak. Çeşitli sol gruplar, Berberi kültürel hareketi yanlıları, İslamcılar hep bu örgütler içerisinde varoluyorlar. Cezayir'de belki de hiçbir zaman Batılı anlamda bir kadın hareketinden söz etmek mümkün değil ama üniversitelerde, sendikalarda ve UNFA içinde mücadele eden bir grup genç kadın, başından itibaren kadınların özgül sorunlarının farkındalar. Onlar, annelerinin yaşadıklarına tanık olmuş, buldukları yere dişleriyle, tırnaklarıyla gelmiş bir kuşak. Fransa'nın kültürel etkisi de önemsiz değil ama ne bağımsızlığın, ne sosyalizmin kadınları kendiliğinden kurtarmayacağını teoriden önce pratikte biliyorlar. Batılı feminist yayınları izliyor, tartışmalar yapıyorlar. Bunlar arasında, sonradan 88 sonrası politik kuşağın iki simgesel ismi haline gelecek olan Louisa Hanoune ve Halide Mesudi de var. UNFA içindeki feminist kadınlar, örgütün kadınların özgül sorunlarıyla uğraşmadığını öne sürerek bir muhalefet başlatıyorlar. 1974 yılında FLN'in dayattığı vahşi sanayileşme sürecinin yükünü evde de iş yerinde de kadınların çekmesini eleştiriyorlar. Kreş talep ediyorlar,

kızların küçük yaşta zorla evlendirilmelerine, okutulmalarına karşı çıkıyorlar. UNFA, öğrenci dernekleri ve sendikalardaki kadın çalışmaları ürün vermeye başlıyor. Yüzlerce kadın, sinema klüplerinde buluşarak kadınların ezilmesini sergileyen filmler seyrederek tartışmalar yapıyorlar. Ve 8 Mart 1978, hükümet ve polis bu hareketi artık görmezlikten gelemeyeceği bir mücadele gününe dönüşüyor: 1 500'ü aşkın kadın Annaba'nın merkezindeki bir tiyatrodaki taleplerini dile getirip 8 Mart'ı kutluyorlar.

Hükümetin cevabı, 1979'da İçişleri Bakanlığının yayınladığı bir genelge: Kadınların, bir vasiinin izni ya da refakati olmaksızın ülkeyi terketmeleri yasaklanıyor. Kentlerde, eğitim görmüş, çalışan bir kadın kitlesinin artık evde, iş yerinde, sendikalarda, üniversitelerde ve politikada varlık gösterdiği bir zamanda, hükümetin erkeklerin hamiliğini dayatması kadın hareketinin ilk kolektif mücadelesine yol açıyor. Cezayir Üniversitesi başta olmak üzere, tüm kadın gruplarının seferberliği sonucunda ilk zafer de kazanılıyor: genelge geri çekiliyor.

1980 yılında, 65'den beri ülkeyi yöneten Bumedjen'in ölümünden sonra doğan iktidar kavgası rejimi iyice krize soktu. Statükocularla, "süreklilik içinde değişim" yanlısı reformcuların iç çatışmaları sonucunda iktidara, İslamcı-Baasçı eğilimin temsil-

cisi Şadli Ben Cedid geçti. Şadli Bumedjen kadar güçlü bir iktidara sahip değildi. 15 yıldır uygulanan politikalar, sistemi artık her bakımdan sınıra dayandırmıştı. 80'lerde, toplumun her kesimi sokağa çıkmaya başladı. Şadli rejimi, muhalefete karşı baskı daha da artırdı. Araplaştırma-İslamlaştırma politikasını yoğunlaştırdı. 1980'de araplaştırma politikasına karşı kendi dilini kültürünü, kimliğini savunan Berberi kültürel hareketini, ardından da İslamcı muhalefeti kanla bastırdı. Sıra kadınlara gelmişti. Hükümet Meclis'e kişi haklarıyla ilgili bir yasa tasarısı sunmaya hazırlanıyordu. Bu tasarı yasalarsa, kadınlar açısından korkunç sonuçları olacaktı. 100 kadar kadın, UNFA binasını işgal ettiler. Gizlenen metni ele geçirmek istiyorlardı. Kadın hareketinin ilk kolektifi oluşturuldu ve meselenin peşi bırakılmadı. 1981 Ekim'inde, tasarının "Aile Yasası" adı altında gizli oturumda tartışılmaya hazır hale geldiği haberi alınınca, 100 kadar kadın sokakta öfkeli bir gösteri düzenlediler. 23 Aralık tarihsel bir olaya sahne oldu. Başkent Cezayir'de büyük Postane önünde yapılan gösteriye ilk kez eski mücahideler de katıldılar. Otuz kadar mücahide, yirmi yıl sonra, kendilerine ihanet eden iktidara karşı ilk kez başkaldırıyorlardı. Şadli boyun eğmek zorunda kaldı. Mücahideler halkın gözünde en meşru kadınlardı. Ancak kadınlar, hükümeti nihai olarak gerilettilerini inancında yanılıyorlardı. Bir kadın hakları bildirgesi hazırlayarak bunun için 1 milyon imza toplamaya yönelmişlerdi. Aralık 83'de yeni bir baskı dalgası geldi. Polis bütün gizli parti ve dernekler-

Louisa Hanoune

1954'de doğdu. Arap kökenli Cezayirli. Politik hayatına bir feminist olarak, kadın hareketi içinde başladı. Troçkist bir gruba katıldı. Cezayir'deki barış ve demokrasi mücadelesinin önemli isimleri arasında yer aldı. Ülkesinde, bir parti lideri olan tek kadın (Parti des Travailleurs-Emekçiler Partisi). 83 ve 88 yıllarında gizli örgüt üyesi olmaktan iki kez tutuklandı. Birçok muhalifin tersine, 1991 Aralık seçimlerinin iptaline, Ocak 1992 askeri darbesine, FIS'in kapatılmasına karşı çıktı. 1995 Ocak ayında, içlerinde FIS'in da yer aldığı başlıca muhalefet partileri arasında bir diyalog sürecini başlatmak üzere Roma'da yapılan ve önce barışı, ardından da tüm gruplar arasında siyasi görüşmeler yapılmasını öngören "Ulusal Anlaşma"yı imzaladığı için İslamcılara taviz vermekle suçlanıyor. Cezayir'de, askeri rejim ve İslam devleti dışında bir rejim için mücadelesini sürdürüyor. Ghania Mouffok'la yaptığı söyleşi, Paris'te 1996 yılında Editions La Decouverte tarafından, *Une Autre Voix pour l'Algérie* (Cezayir İçin Bir Başka Yol) başlığıyla yayınlandı.

de aramalar yaparak, aralarında Louisa Hanoune'un da bulunduğu çok sayıda muhalifi tutukladı. Berberi kültürel hareketi yanlıları, Troçkistlerin de içinde bulunduğu sosyalistler, İslamcılar, Ben Bellacilar, kısacası her muhalif kesimden insanlar gözaltına alındı. Halide Mesudi yasanın tam o sırada çıkışını şöyle anlatıyor: "Dört ay süreyle bütün enerjimizi, kamuoyunu bu tutuklamalarla ilgili olarak iyi kötü bilgilendirmek için harcadık. Yasa işte bu süre içinde, yangından mal kaçırır gibi çıkarıldı. Önlemek için hiçbir şey yapamadık. Yasa geçtikten birkaç hafta sonra, tutukluların hepsi serbest bırakıldı! Bu bir rastlantı olamaz."

Tutuklananların, özellikle de uluslararası dayanışmanın etkisiyle serbest bırakılmalarının ardından, muhalefette yeni bir dönem de açılmış oldu. Açık mücadele dönemi. Rejimin gittikçe sertleştiği bu dönemde, İslamcılar, sosyalistler, kadınlar ve demokratlar artık örgütlerini ve kimliklerini gizlemekten vazgeçerek kıran kırana bir mücadeleye giriyorlardı. Tutuklananların ve onların gönüllü avukatlığını üstlenen avukatlar topluluğunun ön ayak olmasıyla, ilk İnsan Hakları Derneği 15 Mart 1985'de kuruldu. Kurucuları arasında, İslamcı hareketin liderlerinden Abbasi Medeni'nin, tanınmış demokratlardan ve Berberi ayaklanmasının önderlerinden Dr. Said Sadi'nin, Menouar'ın, Ali Yahya'nın, sendikacıların, Halide Mesudi ve Ayşe Abdülmümin gibi kadın hareketinin tanınmış isimlerinin, Saad Dahlab gibi ulusal hareket mensuplarının da bulunduğu Derneğin ortak paydası, devletin baskısına, tutuklamalara, işkencelere birlikte karşı çıkma, bir dayanışma ağı oluşturma ihtiyacıydı.

O sırada kadın hareketi, Aile Yasası'na karşı çıkmanın yollarını arama çabaları içerisindeydi. Bunun için bir dernek kurulmasına karar verilmişti. Ama devlet baskısından korunabilmek için önce İnsan Hakları Derneği'nin kuruluşuna katıldılar. Louisa Hanoune şöyle diyor: "Bu, kadın hareketinin başlangıcından beri, cinsiyetler arasında eşitlik mücadelesini insan hakları mücadelesinden ayırmadığı anlamına gelir. 1984 Yılında Aile Yasası kabul edildiğinde, yasanın iptali için örgütlenme aciliyetini hissettik ve bunu hak ve demokrasi terimleriyle dile getirdik." Birliğin ardından,

Eşitlik Komitesi oluşturuluyor ve kadınlar "Yasalar Önünde Kadın-Erkek Eşitliği Derneği"nin yasal olarak tanınması için mücadeleye girişiyorlar. Louisa Hanoun'un da dahil olduğu Derneğin başkanı Halide Mesudi. Dernek 89'a dek varoldu; ne yasaklandı ne de tanındı.

Dış borç kriziyle sarsılan rejim, petrol rantını denetlemeye çalışan klanların mücadelesiyle tıkanmıştı. Milliyetçi ideoloji artık halkı birarada tutamıyordu. Rejim sertleştikçe, muhalefet radikalleşti. 1986'da, Konstantin, Setif ve Kazbah vilayetlerinde isyanlar çıktı. Halk rejimin temsilcisi olarak gördüğü valilere karşı ayaklanıyordu. Gerçekten de vilayetler, iktidardakilerin, aşiret, aile ve bölge esasına göre paylaştıkları iktidar odakları haline gelmişti. Şadli tüm hareketleri kanlı bir biçimde bastırdı.

Bu arada, devlet karşısında demokrasi mücadelesine dalmış olan demokratların, kadınların, öğrencilerin, sol grupların boyutlarını pek de algılayamadıkları bir şey oluyor, İslami hareket, diğer hareketlerin güçlü bir alternatif oluşturma imkânını bulamadıkları bir politik ortamda, halkın hoşnutsuzluğundan yararlanarak giderek militanlaşıyor ve geliyordu. Bumedyen'in başlattığı Araplaştırma-İslamlaştırma politikası meyvelerini veriyordu bir anlamda. Ve İslamcıların, devlet için tehdit haline geldiklerinde ezilmelerine rağmen, devlet eliyle beslenmiş olmalarından kaynaklanan avantajları vardı. Diğer muhalefet kesimlerinin yoksun olduğu örgütlenme ve ifade özgürlüğü onlar için pek de sorun değildi. Camiler birer politik üs haline gelmiş, camilerin bodrum katlarında kurulan dövüş sanatı kurslarında gençler militan olarak yetiştirilmeye başlanmıştı. Halide Mesudi'ye göre, FLN'in kurulmasına izin verdiği iki tür dernek vardı: Spor ve din dernekleri. FLN, İslamcılara denetleyebileceğini ve onları demokrat ve laik muhalefete karşı kullanabileceğini düşünüyordu. İran Devrimi'nin verdiği muazzam psikolojik destek ve Abbas Medeni'nin karizmatik liderliği İslamcı hareketi güçlendiriyordu. Suudi Arabistan ve İran'ın sağladığı finansmanın katkısı ise tartışılmazdı.

86-87 yıllarında tüm muhalif hareket bastırılmış, kadın hareketi sahnedan silinmişti. Böyle bir ortamda, 1988 Ekim ayı, muhalif örgütleri bile şaşırtan, kendiliğinden bir halk ayaklanmasına sahne

oldu. Özellikle, 86'da petrol fiyatındaki düşüş, tüm temel ihtiyaç maddelerinde korkunç bir pahalılığa ve kıtlığa neden olmuştu. Sanayii yeniden yapılandırma projeleri çerçevesinde, özelleştirme girişimlerine bağlı olarak, kitlesel işten çıkarmalara karşı grevler her yeri sarmıştı. Her türlü muhalefeti anında bastıran rejimin halkın gözünde meşruiyeti kalmamıştı. Özellikle gençleri ve işsizleri harekete geçiren Ekim ayaklanması, FLN binalarını, belediyeleri, karakolları, devlet mağazalarını, Milli Eğitim Bakanlığını, Gençlik ve Spor Bakanlığını hedef aldı. Her şey yakılıp yıkılıyordu. İslamcılar bile gafil avlayan bu halk hareketi, rejimi hedef alıyor, ekme ve işten bile önce, onurlu ve adaletli bir rejim talep ediyordu. Sokaklarda bir özgürlük havası esiyor, isyan tüm kentlere yayılıyordu. Bir haftanın sonunda, binlerce kişi tutuklandı, işkence gördü, otomatik silahlarla tarandı. Beş yüz ölü ve binlerce yaralıdan söz edildi. Hükümetin intikamı vahşice olmuştu.

1988 Ekim patlamasından sonra Şadli önderliğindeki FLN kısmi bir demokratikleşme süreci başlatmak zorunda kaldı. Bunun en önemli sonucu, çok partili rejimin yolunun açılmış olmasıydı. FIS yassallaştı, onlarca parti ve tüketici haklarından çevrenin korunmasına dek çok çeşitli alanlarda faaliyet gösteren yirmi binden fazla dernek kuruldu. Göreli bir düşünce ve ifade özgürlüğü de getiren bu açılım hiçbir zaman kurumsal yapıya yansımada.

Ve Aile Yasası hâlâ yürürlükteydi; değiştirilmesi hiçbir biçimde gündemde değildi. Üstelik, Haziran 1990'da yapılması beklenen seçimler için kabul edilen bir yasaya göre, kocanın karısı adına oy vermesine izin verildi. Bir kez daha kadınlar, kendi mücadeleleriyle birleştirdikleri demokrasi mücadelesinde ihanete uğramışlardı.

Bu arada kendilerine güvenleri artan İslamcı grupların özellikle yalnız yaşayan ya da iş yerinde örtünmeyen kadınlara yönelik cezalandırma eylemleri başlamıştı. Sayıları hızla artan kadın dernekleri hükümetin kadınların güvenliğini sağlaması için seferber oldular. Hükümetin böyle bir şey yapmaya niyeti yoktu ama, kadın hareketi içinde bu konuda yaşanan tartışmalar, tam bir bölünmeye giden süreci de başlatmış oldu. Aralarında Louisa Hanoune'un da bulunduğu bazı kadınlar, hükümetten güvenlik talebinde bulunmanın baskı istemekle aynı şey olduğunu savunuyorlardı. Halide Mesudi ve arkadaşları dernekten ayrılarak başka bir dernek kurdular: Kadın Haklarının Zaferi İçin Bağımsız Dernek (AITDF).

1990'ın ilk yarısında, Cezayir sokakları bir başka kadın hareketine sahne oldu: on binlerce kadının şeriat talebini dile getirdikleri yürüyüş. Bağımsızlık yıllarından beri, her türlü muhalefetin bastırıldığı ülkede, geniş toplumsal kesimlere yayılan hoşnutsuzluk, uzun sömürgecilik döneminin de etkisiyle zaten toplum içinde hep güçlü olan İslami ideolojiye dayanan İslamcı harekete kanalize oluyordu. 88 Ekim ayaklanmasında dışa vurulan muhalefet, dinin damgasını taşıyordu ama FIS kısmi demokratikleşmeyi ve yasal statüsünü de kullanarak bu muhalefeti içine almayı başarıyordu. FIS 90 yerel seçimlerinde kazandığı başarıyı genel seçimler için mevzi kazanmakta kullandı. 1992 seçimlerinin ilk

Cezayirli kadınlar

Cezayir'de kadınların yüzde 56'sı okuma yazma bilmiyor. 6-13 yaş arasındaki kızların yüzde 27'si okula gönderilmiyor. Cezayir'li kadınların ancak yüzde 4'ünün bir işi var.

Aile Yasası'nın cenderesi sürerken ülkede yaşanan kör savaş yine kadınları vuruyor:

1995 8 Mart'ta katılan 311 kadın silahlı İslamcı gruplar tarafından öldürüldü. İçlerinden büyük bir bölümü sakatlandı, karınları deşildi, kafaları kesildi. Yüzlerce genç kız makilere kaçırılıp tecavüze uğradıktan sonra, yol kenarlarında hamile bulundu. İffetlerini kayb ettikleri gerekçesiyle evlerine kabul edilmeyenler askeri hastanelerin servislerini doldurdular. Gözaltına alınan İslamcı kadınların, güvenlik güçleri mensuplarınca muta evliliği (geçici evlilik) dayatması altında tecavüze uğruyorlar. Hiç kimse karakollarda ya da kamplarda uğradığı tecavüz ve işkencenin kanıtını gösteremiyorsa da, herkes bunun bir gerçek olduğunu biliyor. Kadınlar yine her iki taraf için de hem savaş ganimeti hem de savaş aracı olarak kullanılmaya devam ediyorlar.

turu FIS'in kesin zaferiyle sonuçlandı. İkinci tura gidilecek seçim çevrelerinin yüzde 80'inde İslamcılar birinci partiydiler. Bu İslamcılara Anayasayı yasal yoldan değiştirerek şeriatı uygulama olanağını verecekti. Ordu içinden bir kesim 11 Ocak 1992'de Şadli'yi istifaya zorladı. Millet Meclisi dağıtıldı, seçimler iptal edildi. 2 ay sonra FIS kapatıldı, camiler denetim altına alındı, tutuklanan militanlar kamplara gönderildi. Abbasi Medeni ve diğer FIS yöneticileri, avukatlarının ve kendilerinin giyabında özel mahkemelerde yargılanarak 12'şer yıla mahkûm edildiler. Cezalarını nerede çektiklerini hâlâ avukatları bile bilmiyor.

Ve Cezayir'de 92'den bugüne olanların bilançosu: FIS'in yasaklanmasından sonra kurulan GIA başta olmak üzere çeşitli silahlı İslamcı grupların ve devlet güçlerinin öldürdükleri, sayıları 50 binle 100 bin arasında tahmin edilen insan.

Louisa Hanoune'un deyimiyle, sürüp giden bir "toplumsal çürümeye" savaşı. Gözaltılar, kayıplar, yargısız infazlar, işkenceler, silahlı baskınlar, katliamlar. Devletin yoksul ve işsiz gençleri İslamcılara karşı silahlandırdığı bizdeki korucu benzeri çeteler. Devlet tarafından İslamcılara karşı korunamadığı için silahlanan halkın oluşturduğu milisler. Devletin İslamcı militanların yaşadığını iddia ettiği köylere

düzenlediği, kadın, çocuk, sivil halkın öldürüldüğü bombardımanlar. İslamcıların, orduyu desteklediğini düşündükleri köylerde gerçekleştirdikleri katliamlar. Kimin kimi öldürdüğünün artık belli olmadığı bir kargaşa. Cezayir 5 Haziran'da genel seçimlere gidiyor; adayların öldürüldüğü, rejimin muhalif partiler üzerindeki baskıyı yoğunlaştırıp kapatma girişimlerini gündeme getirdiği, katliamların sürüp gittiği bir ortamda. Bakalım ne değişecek?

Ve FIS'in seçimleri kazanmasının ardından, kadın hareketinde yaşanan büyük ayrılık: Seçimlerin iptaline tüm muhalif hareketin kazanımlarını alıp götüreceğini öne sürerek karşı çıkan kadınlar ve şeriat tehlikesi karşısında, o güne dek uğruna mücadele ettikleri demokratik ilkeleri bir yana bırakıp seçimlerin iptalini, özel mahkemeler tarafından sorgusuz sualsiz

mahkûm edilen İslamcı militanlar için verilen idam kararlarının yerine getirilmesini talep edenler: AITDF.

Louisa Hanoun şöyle diyor: "Kimse politik hasımlarını menüye bakarak seçemez ve ben kadın hareketi içindeki ayrılıklardan birinin burada yattığını düşünüyorum... Söylenenlerin tersine, ben FIS'in ideolojisini savunmuyorum, militan ilkelerime bağlı olarak, demokrasiyi, insan haklarını ve yurttaşlık haklarına saygıyı savunuyorum. Benim için ahlaksız politika yok". Nitekim, baskı ve şiddet İslamcı hareketle sınırlı kalmıyor. Tüm muhalif hareket yasakların cenderesi içine alınıyor. Basın ağır bir sansüre uğratılıyor. Kadın hareketi de bundan payını alıyor.

Halide Mesudi şöyle diyor: "Ya biçimsel demokrasiye razı olacaktım ki, bunun beni mezbahaya götüreceğini biliyordum ya da, ne kendim, ne kadınlar ne de ülkem için bir İslam devleti istediğime göre, buna karşı çıkacaktım".

Halide Mesudi henüz hayatta ama Cezayir bir mezbaha olmaktan kurtulmuş gibi görünmüyor. Aile Yasası ise hâlâ yürürlükte. Silahlı İslamcı gruplarla mevcut rejimin birleştikleri tek nokta, kadınları şeriat altında yaşatmak gibi görünüyor.

88 sonrasında kadın hareketindeki ayrışmanın simgesi haline gelen bu iki kadın, kendileri gibi düşünen binlerce kadınla birlikte Cezayir'de rejime ve şeriata karşı mücadelelerini ayrı ayrı yerlerde, her gün ölüm tehlikesi yaşayarak sürdürüyorlar. Birbirlerinin ordunun müdahalesi karşısındaki tepkilerini hiç affetmeden.

Cezayir'de, Türkiye'de... Kırk katır mı kırk satır mı? Şeriat mı darbe mi? Bir üçüncü yol, bir başka yol olmalı.

Nesrin Tura

5 PAZARTESİ

Halide Mesudi

1958 doğumlu. Berberi kökenli bir Cezayirli. Laiklik yanlısı, cumhuriyetçi ve feminist. Kadın hareketinin ve demokrasi mücadelesinin önemli isimlerinden. Şeriat tehlikesi karşısında seçimlerin iptalini ve FIS'in kapatılmasını onayladı. 1993'de FIS tarafından ölüme mahkûm edildi. Demokratların 1994 Haziran'ında düzenledikleri bir gösteriye karşı girişilen bombalı saldırıda yaralandı. FIS'la yapılacak her türlü diyalog ve uzlaşmayı reddediyor. Bugünkü rejime ve İslamcılara karşı muhalefetini Cezayir'de kaçak yaşayarak, başkan yardımcılarında olduğu Cumhuriyet için Hareket içinde sürdürüyor. Elisabeth Schemla ile yaptığı söyleşiden oluşan kitabı, Metis yayınevi tarafından 1996 Ekim'inde, *Cezayir'de Kadın Olmak* başlığıyla yayımlandı.

Şiddete karşı yasa komisyondan geçmedi

Aile içi şiddete karşı hazırlanan yasa tasarısı Adalet Komisyonu'nun tamamı erkeklerden oluşan üyeleri tarafından bir alt komisyona havale edildi. Tasarıya karşı çıkan üyeler birbirinden ilginç sözler söylediler. "Eve geç gelen çocuğumuza eşimize sesimizi yükseltmeyecek miyiz?", "Kırdaki 'Kocamdır sever de, döver de diyen sadık kadın bu tasarıya güler", "Bu tasarı komşuyu komşuya kırdırır", "Örf ve adetlerimize ters", "Boşanmalar artar", "Koca, kendini şikâyet eden kadını asla affetmez."

Geçtiğimiz günlerde Adalet Komisyonu'nda bir yasa tasarısı görüşüldü. Devlet Bakanı Işıl Saygın'ın istifasına yol açan bu tasarı, komisyonun yirmiden fazla erkek üyesi tarafından görüşüldükten

sonra bir başka komisyona havale edildi. Ailenin Korunmasına Dair Kanun Tasarısı adıyla komisyona sunulan tasarı özetle, aile içinde şiddete maruz kalan kadın ve çocukları korumaya yönelik. Gerçi tasarı açıkça böyle demiyor, "Eşlerden birinin aile içi şiddete maruz kaldığı..." diyerek söz konusu eşin kadın olduğunu net olarak söylemiyor. Belli ki "koca dayacağı", "dayak yiyen kadın" diyerek komisyonun sadece erkeklerden oluşan üyelerini ürkütmemeye özen gösterilmiş. Gönül isterdi ki, bazı kadın kuruluşlarına da danışarak hazırlanan bu tasarı açıkça "ailenin korunması" gibi bir başlıkla ve muğlak ifadelerle değil, net bir biçimde hazırlansaydı. Nasıl olsa sonuç değişmiyor.

Gelelim yasa tasarısı tartışılırken yaşananlara... Komisyonun birkaçı hariç erkek üyelerinin neredeyse tamamı bu tasarıdan hoşlanmadılar. Gerekçeleri birbirinden ilginçti. Manisa RP Milletvekili tasarıya karşı çıkarken "Zaten Sulh Hukuk Mahkemeleri'nin işi çok, bir de bununla nasıl uğraşacaklar? Kırdaki 'Kocamdır, döver de sever de' diyen sadık kadınlar buna güler. Üstelik bu tür tasarılar bizim örf ve adetlerimize ters," diyordu. DYP Konya Milletvekili Necati Çetinkaya ise "Artık eve geçen eşimize, çocuğumuza 'Neden geç geldin?' diye sesimizi

yükseltmeyecek miyiz?" diye itiraz ediyordu. Üstelik Çetinkaya'ya göre "Koca, kendisini şikâyet eden kadını asla affetmez"di. Tasarıya "Evet," diyeceğini söyleyen Ali Şevki Ereğ de konu komşuyu düşünmeden edemiyordu! "Peki ama komşunun komşuya husumeti varsa, o zaman husumeti olan komşu ortada dayak filan yokken komşusunu şikâyet ederse..."

Saatler süren tartışmalarda yasa-yı savunan Işıl Saygın ve hukukçular sıkıntılı saatler yaşadılar. Türkiye'nin Avrupa ülkeleriyle aynı olmadığını, ataerkil bir toplumda yaşadığımızı ve bir sürü başka şeyi dinlemek zorunda kaldılar. Sonuçta tasarı alt komisyona havale edildi.

"Kocadan kurtulmak isteyen kadın, dayacağı bahane eder"

Komisyon üyelerinden DYP Erzurum Milletvekili İsmail Köse, tasarıyla ilgili görüşlerini sorduğumuzda "Biz parti olarak kadınlara teslim olduk. Dört tane kadın var, hepsini bakan yaptık," diyerek tasarıyı onayladığını söyledi.

Bülent Arıncı da bizimle konuşurken, önceleri komisyonda yaptığı konuşmadan daha dikkatliydi. Uzun uzun tasarıyı asıl olarak teknik gerekçelerle eleştirdiklerini söyledi. Ancak sıra "aile yapısına" gelince işin rengi değişti.

"Biz tasarıya karşı çıkmadık. Ailenin korunmasına bütün arkadaşlarımız sıcak baktılar. Hatta sayın bakana teşekkür ettik. 'Türk ailesinin özelliklerini ve hakimlerin yükünü dikkate alsın' dedik

sadece. Ben Avrupa'yı çok dolaştım. 2,5 milyon insanımız var. Üç farklı kuşak var, kuşak çatışması var. Türk aile tipi farklı. Orada öyle kurumlar var ki, evde baba, dede çocuğa 'oraya gitme,' diyemiyor. Hemen 'Sen bize karışma, şikâyet ederiz,' diyor çocuk. Baba bir tokat atıyor, kurum çocuğu evden alıyor. O çocuk elden gidiyor. Bizim örf ve adetimiz farklı. Onun için bu yasanın temelini iyi atmak gerekir. Aileyi koruyalım derken, sonunda boşanma gelir. Kadın kocadan kurtulmak istese dayacağı bahane eder. Aslında sadakat ve sevgi her şeyi halleder." İşte bu cümle, bu tasarıya bu komisyonda niye asla onaylanamayacağını açıkça ortaya koyuyor: Dayak, kocadan kurtulmak için bir bahanedir ancak, yeterli sebep değil. Sadakat ve sevginin her şeyi halledeceği iddiasından da herhalde şunu anlamalıyız: Kadınlar dayak yemelerine rağmen kocalarına sadakat ve sevgi göstermeyi sürdürmelidirler, böylece kocalarının ilerde onları daha az dövmelerini veya dövmekten tamamen vazgeçmelerini hayal ve umut edebilirler.

"Cennet anaların ayağı altındadır"

DYP Konya Milletvekili Necati Çetinkaya ise yaptığı yazılı açıklamada, "Tasarının alkol alan eşin eve girmesini yasaklayan bölümde, alınacak alkol miktarı konusunda açıklık bulunmadığı için itiraz ettim," diyerek,

ardından kadınları nasıl gördüğünü açıklıyor. "Kadın bir eşrefül mahlukattır; yani yaratılan en şerefli, yüce, kutsal bir varlıktır. Bu yönüyle meleklerden daha üstündür. Onun içindir ki Allah 'Cennet anaların ayağı altındadır,' demiştir. Öyleyse hazırlayacağımız kanun metni bu yüce varlığa en layık ve onu her türlü şiddetten koruyacak mükemmellikte olmalıdır."

Zaten dayağın cennetten çıktığı söylenir. Biz de defalarca dayağın çıktığı cenneti istemediğimizi söylemiştik. Kadınların bu sözlerle karnı tok. Pek çok kadın örgütü Adalet Komisyonu'nun erkek üyeleri kadar bu komisyona tek bir kadın üye bile göndermeyen partileri de suçladılar.

Filiz Koçali

Ailenin Korunmasına Dair Kanun Tasarısı

Madde 1. Türk Medeni Kanununda öngörülen tedbirlerden ayrı olarak, eşlerden birinin veya çocukların aile içi şiddete maruz kaldığını kendilerinin veya Cumhuriyet Başsavcılığı'nın bildirmesi halinde, Sulh Hukuk Mahkemesi re'sen meselenin mahiyetini gözönünde bulundurarak aşağıda sayılan tedbirlerden bir ya da birkaçına birlikte veya uygun göreceği benzeri başkaca tedbirlere de hükmedebilir.

Kusurlu eşin ;
a. Diğer eş'e veya çocuklara karşı şiddete veya korkuya yönelik davranışlarda bulunmaması,
b. Müşterek evin diğer eş'e ve varsa çocuklara tahsisi ile diğer eş ve çocukların oturmakta olduğu eve veya iş yerlerine yaklaşmaması,
c. Diğer eşin eşyalarına zarar vermemesi,
d. Diğer eş ve çocukları iletişim vasıtalarıyla rahatsız etmemesi,
e. Varsa silah ve benzeri araçlarını zabıtaya teslim etmesi,
f. Alkollü veya uyuşturucu herhangi bir madde kullanılmış olarak ortak konuta gelmemesi veya ortak konutta bu maddeleri kullanmaması.

Yukarıdaki hükümlerin tatbiki maksadıyla öngörülen süre (altı) ayı geçemez ve kararda hükmolunan tedbirlere aykırı davranılması halinde tutuklanacağı ve hürriyeti bağlayıcı cezaya hükmedileceği hususu kusurlu eş'e ihtar olunur. Hakim bu konuda mağdurların yaşam düzeylerini gözönünde bulundurarak tedbir nafakasına hükmeder.

Birinci fıkra hükmüne göre başvurular harca tabi değildir.

Madde 2. Koruma kararının bir örneği mahkemece Cumhuriyet Başsavcılığı'na tevdi olunur. Cumhuriyet Başsavcılığı koruma kararının uygulanmasını zabıta marifetiyle izler.

Koruma kararına uyulmaması halinde zabıta, mağdurların şikâyet dilekçesi vermesine gerek kalmadan, re'sen soruşturma yaparak evrakı en kısa zamanda Cumhuriyet Başsavcılığına intikâl ettirir.

Cumhuriyet Başsavcılığı koruma kararına uymayan eş hakkında Sulh Ceza Mahkemesinde kamu davası açar. Bu davanın duruşması yer ve zaman kaydına bakılmaksızın 3005 sayılı Meşhur Suçların Muhakeme Usulü Kanunu hükümlerine göre yapılır.

Madde 3. Fiili başka bir suç oluştursa bile, koruma kararına aykırı davranan eş'e ayrıca üç aydan altı aya kadar hapis cezası hükmolunur.

Madde 4. Bu Kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

Madde 5. Bu Kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

İngiltere

“Artık parlamentoyu kadınlar

Son seçimlerinden önce İngiltere Parlamentosu'ndaki John adlı milletvekillerinin sayısı bile toplam kadın milletvekili sayısının üzerindeydi.

1 Mayıs'ı 2 Mayıs'a bağlayan gece sabaha karşı televizyonun karşısında seçim sonuçlarını izliyordum. Saat üçe doğru, 1920'lerden bu yana hep Muhafazakârların kazandığı Birmingham Edgbaston seçim bölgesinin İşçi Partisi'ne eline geçtiği haberi yeni bir dönemin başladığını müjdeliyordu.

Yeni seçilen milletvekili Gisela Stuart mikrofona gelerek şöyle dedi: “Artık parlamentoyu sadece İşçi Partisi milletvekilleri değil, kadınlar dolduracak.”

Evet, seçimler meclise 117 kadın milletvekili kazandırdı. Muhafazakârlar 13, Liberal Demokratlar 3 ve İşçi Partisi 101 kadın milletvekiliyle temsil ediliyor. Seçimlerde 3718 adaydan 685'i kadındı. İşçi Partisi kazanılmasından güç yerlerden 158 kadını aday gösterdi. Şimdi parlamentodaki 659 milletvekilinin yüzde 18'i kadın. Sayı 63'den 117'ye yükselince İngiltere'de dünyada kadın parlamenter sıralamasında 50'ncilikten, 20'nciliğe yükseldi. İlk sıraları İskandinav ülkeleri alıyor; Amerika ise 41'nci sırada.

Kadınların ilk meclise girişinin üzerinden 78 yıl geçti. 117 milletvekiline yükselen sayı sanki 500'müş gibi davranıyor basın. Erkeklerin kalesi olarak görülen parlamentonun ancak beşte biri kadın şimdi. Bir de nüfusa oranlarına paralel sayıda kadın parlamentoya dolsa kimbilir nasıl telaşlanacak düzenin değişmesinden korkanlar?

Fawcett Society adlı kuruluş tarafından 1997 seçimleri öncesinde kadınların medyada ne kadar temsil edildiği üzerine bir araştırma düzenlenmişti. Watching Women-Kadınları Gözlemeleme adlı bu araştırma seçimlere üç hafta kala, bir haftalık dönemde, var olan beş kanaldan dördünü tarayarak haber programlarında kadınların katılımcı, takdimci ve muhabir olarak ne kadar yer aldıklarını şöyle saptadı:

Bir hafta içinde 44 programda seçimlere ilişkin 136 haber vardı. Bu programlara katılan 374 kişiden 315'i erkek, 59'u kadındı. Görüşüne başvuru uzmanlardan 50'si erkek, 4'ü kadındı. Akademik çalışma yapanlardan programlara katılanların tümü erkekti. 136 haberin 108'i erkek, 28'i ise kadın muhabirler tarafından ekrana getirilmişti. Aynı dönemde haber bültenlerinde gözüken 680 kişiden 57'si erkek, 109'u kadındı.

Ülke nüfusunun yüzde 52'sini kadınlar oluşturuyor. 2 milyon kadar daha fazla kadın seçmen oy kullandı ve biraz da bu yüzden kadın seçmenlerin oylarına anahtar gözüyle bakılıyordu. Televizyon kanalları taramasının sonuçlarına bu çerçevede bakıldığında çıkan tablo medyanın da ne kadar gerçeklerden kopuk olduğunu gösteriyor.

Kadınlar işte bütün bu engelleri aşarak parlamentoya girdi. İşçi Partisi Genel Başkanı ve Başbakan Tony Blair de kadınlara kabinesinde 5 bakan-

lık, 17 bakan yardımcılığı ve müsteşarlık verdi.

Gene Fawcett Society tarafından düzenlenen bir başka araştırma da erkeklerin “futbol takımı tutar gibi” parti desteklediklerini oysa kadınların değerlendirmelerinde daha çok partilerin kadınları ilgilendiren konulara nasıl yaklaştığına baktıklarını ortaya koyuyor. Bunu da kadınlarla erkeklerin hayatlarının birbirinden çok farklı olmasına bağlıyorlar. Dolayısıyla kadınlar temsili seçim sistemlerinden kazançlı çıkacağına benziyor. Temsili seçim sisteminde değişik partilerin listelerinden isim seçerek oy vermek mümkün. Kadın seçmen böylelikle oyunu parti sadakati gözetmeden sadece kadın adaylara vererek kadın milletvekili sayısını yükseltebiliyor.

Kadın milletvekillerinin sayısını yükseltmenin sırrı da, yaptığımız söyleşilerin de gösterdiği gibi, temsili seçim sistemini benimsemek, kota sistemi uygulamak ve kadınların öncelik verdiği konulara seçim bildirgelerinde yer vermekte gizli. İngiltere seçimlerinin Türkiye için mesajı bu zannımca.

Margaret Page:
“Başarıyı kadın hareketi hazırladı”

Margaret Page, Bağımsız araştırmacı ve danışman olarak çalışıyor. Uzmanlık alanları, yönetim, işletmecilik, kadınların eşitliği, liderlik vasıflarının

geliştirilmesi ve kurumlar içinde kadınların seslerinin güçlendirilmesi.

Bu kadar çok kadının parlamentoya girmesi sence nasıl oldu?

Önce, İşçi Partisi içinde kota sistemini kabul ettirmeyi başardı kadınlar. Kota sistemi de o kadar çok kadının parlamentoya girmesi sonucunu getirdi. Bu uzun yıllar yapılan çalışmaların karşılığı... İtalya'da, İskandinav ülkelerinde uzun zamandır kota sistemi başarıyla kullanılıyor. İngiltere'deki bireyci felsefe, kota sisteminin benimsenmesinin önünde ki en büyük engeldi. İşçi Partisi'nin içindeki kadınların, Clare Short ve özellikle Jo Richardson gibi milletvekillerinin ve dışarıdan partiyi etkilemeye çalışan kadınların ve kadın örgütlerinin baskılarıyla bu engel aşıldı. Kota sisteminin, sonradan mahkeme tarafından yasa dışı ilan edilmesine rağmen birçok seçim bölgesinde sadece kadınların oluşturduğu ön seçim listeleri hazırlanmıştı bile. Kadınları meclise sokan bu listeler oldu.

Kadın politikacılarla erkek politikacılar arasında farklar neler?

Kadınların politikada da geleneksel rollerine denk düşen işlevleri üstlenmeleri bekleniyor, sonra herkesin kafasında kadınların becerebileceği işler ve erkeklerin becerebileceği işler diye değişik kavramlar var. Örneğin, sağlık, eğitim gibi konular kadınların alanı olarak tanımlanırken maliye, savunma gibi konular da erkeklerin ala-

mı olarak kabul ediliyor. Oysa aile bütçesini belirleyen de idare eden de kadınlardır.

Sonra kamu yaşamında kadınlar-
dan çok erkeklere itibar ediliyor; inani-
yor. Bu yüzden kadınların kendilerini
ispat edebilmeleri için erkeklerden beş
defa daha fazla gayret göstermeleri ge-
rekiyor. Sistemin gerektirdiği biçimde
davranabileceklerini de kanıtlamaları
isteniyor. Bu da neredeyse imkânsız
çünkü kadınlar erkeklerle aynı şeyleri
yaptıkları zaman bile bu davranışları-
na başka anlamlar yükleniyor. Bir şey-
leri değiştirebilmeleri de sistem tara-
fından kabul görmelerine bağlıysa...
bir anda kendilerini bir kısır döngünün
içinde buluyor kadın politikacılar.

Clinton yönetimindeki kadınlar
üzerine yapılmış bir araştırma oku-
muştum. Bu araştırma da gösteriyor
ki: "Kadınların öncelik verdiği konu-
lar erkeklerinkinden farklı mıdır?" ve
"Kadınların öngördükleri politikayı
hayata geçirme biçimleri erkeklerin-
kinden farklı mıdır?" gibi sorular so-
rulmadan evvel kadınlara politikanın
inceliklerini öğrenebilmeleri ve kendi-
lerini ispat edebilmeleri için bir süre

mu adıyla anılan bildirgeyi imzalayan
bütün devletlerin kadınların ihtiyaçla-
rına cevap verecek mekanizmaların
kurulması ve kararların hayata geçiril-
mesi sorumluluğu var.

**Demin güçlü birinin Kadın Ba-
kanlığı'nın başına gelmesinden söz
ediyordun. Mecliste kadınların ka-
dın olarak gerçekten gücü olacak
mı dersin?**

Hepsinin kadın temelinde biraraya
geleceklerini sanmıyorum. Tek tek bir-
birlerinden ne kadar farklı olduklarını
kanıtlamak isteyebilirler. Büyük kuru-
luşlarda da böyle olmuyor mu? Öne
çıkan, bir yere gelmiş başarılı kadınlar
özel yetileri ve kişisel lider yönetici va-
sıfları olduğunu göstermeyi seçebilir-
ler. Önemli olan ortak bir zeminde bir-
leşip Parlemantoda ki kültürü değiştiri-
p değiştiremeyecekleri. Şimdiden bu
konuda olumlu işaretler gelmeye baş-
ladı bile. Öte yandan Tony Blair, Parti
içinde birlikte hareket edilmesini istiy-
yor. Kadın milletvekillerinin kendi
gündemlerini öne çıkartmaları Parti
birliğini bozacak bir şey olarak görüle-
bilir. Genelde çok dikkatli davranma-
ları gerekecek.

zarlık becerisine sahip olmaları, artık
kamuya mal olduklarını kabul etmeleri
ve bunu yaratıcı bir biçimde değerlen-
dirmeleri, dünyanın heryerindeki ka-
dın politikacılarla güçlü bağlar kur-
maları gerekiyor. En çok da kadınları
sürekli geleneksel rollerde göstermek
yerine pozitif bir biçimde yansıtabilecek
medya danışmanlarına ihtiyaçları var.

**Kadınların bu kadar fazla sayı-
da parlamentoya girmeleri kadın
hareketinin sessiz bir dönemine
rastladı. Kadın hareketiyle bu so-
nuç arasında nasıl bir bağ kuru-
yorsun?**

Bu kadınlar meslek sahibi olmaya,
kamu görevleri almaya, önemli mevki-
lere gelmeye kendilerinde hak gören
kadınlar. Onların feminist olup olma-
dığı önemli değil. Onların meslek sahi-
bi olma haklarını savunanlar feminist-
lerdi. Önemli mevkilere gelmelerinin
yolunu açan da feministlerdi. Bugün-
kü başarının koşullarını kadın hareke-
ti hazırladı.

**Mary Ann Stephenson:
"Sesini duyur,
oyuma kulak ver"**

Adımı kadınların oy hakkını savu-
nan ve kazanan "suffragette"lerden
biri olan Millicent Fawcett'den alan
Fawcett Society adlı dernek kadınlara
eşitlik ve adalet sağlamak için çeşitli
kampanyalar ve araştırmalar yürü-
ten, kadınları politik gündemin en
önemli maddelerinden biri haline ge-
tirmeye çalışan bir kuruluş. Derneğin,
kampanya bölümü ve seçim çalışmalarını
yürüten görevlisi Mary Ann Step-
henson *Pazartesi* dergisi için İngiltere
'deki son seçimleri değerlendirdi.

Sonuçta milletvekillerinin yarısı bile
kadın değil. Kadınların parlamentoya
gitmesinin önündeki engel aslında
seçmenlerin kadınlara oy vermemesi
değil. Adayların belirlenme aşamasında
kadınların siyasi partiler tarafından
aday gösterilmemesi ya da seçilmeleri
ihtimalinin yüksek olduğu bölgelerden
aday gösterilmemeleri. Seçimlerden
kârlı çıkan yalnızca İşçi Partisi değil.
Liberal Demokratlar da sayılarını iki
katına çıkardılar ancak kadın millet-
vekili sayıları 4'ten 3'e düştü.

İşçi Partisi'nin başarısının altında,
sadece kadınların aday gösterildiği lis-
telerle milletvekili adaylarının belir-
lenmesi politikası yatıyor. Sonradan
bu politikanın, çalışma hayatını dü-
zenleyen "cinsler arası eşitlik" yasala-
rına aykırı düştüğünün mahkemece
belirlenmesi sonucu yasaklanmasına
rağmen o ana kadar etkili olduğu, ilk
kez parlamentoya bu kadar kadın mil-
letvekilinin girmesiyle de doğrulanı-
yor.

İşçi Partisi'nden seçilen kadınların
çoğu marjinal, kazanılması güç bölge-
lerden aday gösterilmişlerdi. Gelecek
seçimlerde Muhafazakârlar güçlenirse
o kadın milletvekillerinin seçimleri ka-
zandıktan kazanamayacakları kuşkulu.
Ancak milletvekili olmak herhangi bir
iş başvurusu olarak değerlendiriliyor-
sa, kadınları bu kadar dışlayan aday
adaylığı belirlenmesi işlemlerindeki

cinsel ayrımcılık konusunun da mah-
kemeye götürülmesi mümkün olabilir.

Yerel düzeyde partiler bir önceki
başarılı milletvekilini model olarak
kullandıklarından ve bir önceki kişi
genellikle hep erkek olduğundan bir
erkeği seçiyorlar adayları olarak. Elle-
rinde başka seçim kriteri yok. Oysa
toplantılarda daha çok bağırabilen bi-
rinin daha iyi bir milletvekili olabile-
ceğine dair de hiç bir kanıt yok. Kabi-
ne dışında yer alan milletvekilleri za-
manlarının seçmenlerinin sorunlarını
halletmekle geçirirler. Bu nedenle de
aslında insanlarla anlaşılabilir, bera-
ber çalışma becerisi gibi yetenekler
milletvekilinde aranacak daha önemli
özellikler olabilir ki kadınlarda daha
sık rastlanan özellikler bunlar.

Bütün bunlardan dolayı, 1. Kota-
lar, 2. Değişik-Nispi seçim sistemleri,
3. Siyasi partilerin seçim bildirgelerin-
de kadınların gündemlerini yansıtan
bir gündem belirlemeleri önem kaza-
nıyor.

Daha fazla sayıda kadının politika-
cı olmak istemesi biraz da parlemanto-
daki çalışma ortamının elverişli bir ha-
le gelmesiyle de ilgili. Çok sayıda ka-
dının aynı anda politika sahnesine çık-
ması böyle bir olanağı da doğuruyor.
Kadın milletvekilleri parlemantodaki
çalışma biçimlerini sorgulamaya baş-
ladılar bile. Sadece kendileri için değil,
parlemantoda çalışan herkes için, yani
aşçılar, temizlikçiler, sekreterler, araş-
tırmacılar -ki bunların hemen hepsi
kadın- için de kreş istiyorlar. Bu diğer
işverenlere de bir mesaj yollayacak.
Parlemantodaki kültür, milletvekillerinin
birbirlerine çalım yaptıkları, so-
runları tartışmayı birbirlerine sözle
saldırarak puan topladıkları bir kül-
tür. Bu konuda yapılacak reformların,
parlemanto çalışmalarını sıkıcı bir ha-
le getireceği gerekçesiyle karşısına çı-
kılıyor. Erkek milletvekilleri politikayı
bir oyun olarak yaşıyorlar. Oysa parla-
mento oyun oynanacak bir yer değil;
yasama meclisi. Yeni seçilen kadın
milletvekillerinin çoğu oraya oyun oyna-
maya değil ciddi bir iş yapmaya gel-
diklerinin bilincinde gözüküyor.

Kadınların hayatı erkeklerinkinden
çok farklı. İşle ev hayatını dengeleme-
leri gerekiyor kadınların. Erkek mil-
letvekilleri evdeki sorumlulukları yük-
lenen kadınlar tarafından hayatın
günlük gailelerine karşı korunuyor ve
dolayısıyla meslek hayatlarında ilerle-
meleri daha kolay oluyor. Çocuk yetiştir-
menin neler içerdiğini, düşük ücretle
çalışmanın ne demek olduğunu ka-
dınlar biliyor. Bu bilgi, doğal olarak
mecliste alınacak kararlara da yansı-
yacaktır.

Parlemantoda eşitliğin sağlandığını
pek de öyle fazla özellikleri olmayan
sıradan erkek milletvekili sayısı kadar
alelade kadın milletvekili sayısına
ulaştığımızda söyleyebileceğimiz belki
de. Bu seçimlerde parlemantoya giren
kadın milletvekilleri erkeklerden çok
daha güçlü adaylardı, çünkü bulun-
dukları yere ulaşabilmek için erkekler-
den çok daha üstün ve çok engel atla-
mış olmaları gerekiyordu.

Algın

9 PAZARTESİ

dolduracak”

tanınması gerekiyor. Bu birinci aşama.
İkinci aşamada kendi politik gündem-
lerini dile getirebiliyorlar. Ancak
üçüncü aşamada politikadaki yerleşik
kültür olan 'birbirlerine gol atma',
'birbirinin boğazını sıkma', 'birbirine
saldırma' tarzını değiştirerek ortak çalı-
şmanın esas olduğu bir politik ortam
yaratma girişimlerinde bulunabiliyor-
lar.

**Bir ara İşçi Partisi Kadın Ba-
kanlığı kurmayı düşünmüştü, son-
ra bundan vazgeçti...**

Evet, seçimlerden önce caydılar
bakanlık fikrinden. Kadınların önce-
liklerinin bütün bakanlıklara yayıl-
ması fikrini benimsediler. Bu, kadınlar
açısından pek tatminkâr bir durum
değil. Sorumluluğu üstlenecek tek bir
kişinin olmaması sonuç vermiyor ge-
nellikle. Gereki güce sahip, kadın ko-
nularında özel bilgi ve deneyimi olan,
sürece nerede, ne zaman, nasıl müda-
hale edeceğini bilen, hükümetin genel
politikasının ayrıntılarının bilincinde
uzman bir kişinin sadece bu işle ilgili
bir bakanlığın başında bulunması ka-
dınlar için çok daha iyi olurdu. Avru-
pa Topluluğu'na ayak uydurmak iste-
miş de olabilirler. Avrupa'da şu an ka-
dınlara yönelik çalışmalar yerine ka-
dın erkek eşitliği üzerine yapılan çalı-
şmalara ağırlık veriliyor.

Bütçede bunun için yeterince para
olmadığı gerekçesi ise biraz mazeret
gibi geliyor bana. Bakanlığın kadınlara
yönelik yapacağı çalışmaların büt-
çeye kazandıracağı paraları hesabetse-
lerdi bu kararı almadan önce, sonuç
farklı olurdu sanırım.

Zaten Birleşmiş Milletler Kadın
Konferansı'nda alınan kararları içeren
ve Platform for Action-Eylem Platfor-

**Kadınların genelde güçle kur-
dukları ilişki, zor bir ilişki galiba?**

Evet kadınlar genelde güç ve ikti-
darı yoz ve olumsuz, zorbalık ve mani-
pülasyon olarak algılıyorlar. Ben güç
sahibi kadınlarla onlardan beklentileri
olan kadınlar arasında ne olup bittiği
ile çok ilgiliyim. Beklentileri gerçekleş-
meyen kadınlar kendilerini ihanete
uğramış gibi hissediyorlar ve birşeyler
değişmeyince güçlü yerlerde gördükleri
kadınlara yoğun öfke duyuyorlar. Kadınların güçlü gördüklerinde gücün
sınırını kavrayabilmeleri de zor. Güç
sahibi kadınların erkekler gibi davran-
maları bekleniyor. Erkekler gibi dav-
randıklarında yumuşak olmamakla
suçlanıyorlar. Yumuşak davrandıklarında ise beceriksiz olarak nitelendirili-
yorlar.

**Kadınlar ve erkekler için güç
ayrı anlamlar mı taşıyor?**

Güçlü mevkilere gelerek kadınlar
kadın kimliklerini tehlikeye atıyorlar.
Burada cinsellik önemli. Güç ve cinsel-
lik arasında ki bağ, kadınlar ve erkek-
ler için çok farklı. Güçlü mevkide ki
bir erkeğin işini kaybetmesi gücünü de
kaybetmesi dolayısıyla cinsel çekicili-
ğini yitirmesi demek olurken, bir ka-
dın için durum başka olacaktır; çünkü
kadının cinselliği incinebilirlik ve edil-
genlikle tanımlanıyor.

**Kadınların önce politikacı, son-
ra başarılı bir politikacı olabilme-
leri için neler gerekiyor?**

Karar verme mekanizmalarını ve
onları nasıl etkileyeceklerini iyi bilme-
leri gerekiyor. Güç sahibi kadın kim-
likleri içinde rahat etmeleri, tabanda
ki kadınlarla ilişkilerini koparmama-
ları, nerelerde taviz verip nerelerde
vermeyeceklerini iyi belirlemeleri, pa-

fransa

Kadın kotasına karşı olanların en büyük bahanelerinden birisi yeterince aday bulamamak.

“Meclis’te kadınlara yer vermek, otobüste yer vermekten daha zor”

Nerkesin İngiltere’de 1 Mayıs’ta yapılacak seçimleri tartıştığı bir sırada, önce söylentileri dolaşmaya başladı. Sonra Cumhurbaşkanı televizyonda açıklama yapacak dendi. 21 Nisan akşamı, Fransa’nın önde gelen televizyon kanallarında Cumhurbaşkanı Jacques Chirac’ın parlamentoyu feshettiğini açıkladığı sırada, partiler çoktan seçim çalışmalarına başlamışlardı bile. Normal takvimin uygulanması halinde 1998 yılında yapılması gereken seçimlerin neden erkene alındığı, 1993 yılından beri yönetimde olan ve parlamentoda çoğunluğu elinde tutan sağ iktidarın neden böyle bir tercih yaptığı pek çok çevrede bir şaşkınlık yarattıysa da bu konu pek öyle uzun boylu tartışılmadı. Çünkü Cumhurbaşkanı açıklamasında, seçimlerin ilkinin 25 Mayıs’ta ikincisinin ise 1 Haziran’da yapılacağını belirtmişti. Zaman dardı, acele etmek gerekiyordu. Medya derhal duruma el koydu ve 22 Haziran’dan itibaren partiler ve adayları konusunda ki haberler, kamuoyu yoklamalarının sonuçları birinci sıraya oturdu. Bu yazıyı okuduğunuz sırada sonuçlar açıklanmış, ortaklık ise bir parça sakinleşmiş olacak. Bu satırların kaleme alındığı şu sırada ise, seçim çalışmaları tüm yoğunluğuyla sürüyor.

Aslında görüntüler çok tanıdık. Türkiye veya Avrupa ya da dünyada ki herhangi bir ülkede, seçim dönemlerinde yaşananlardan çok farklı hiç bir şey yok ne yazık ki. Gündemde olanlar yine erkekler. Yine onlar tarafından kaleme alın-

mış parti programları, seçim konuşmaları ve adaylar. Kadınlar ise her zaman olduğu gibi erkeklere ait bu dünyada, varılmaya çalışıyor.

Hadi yine de haksızlık etmeyelim. Bazı partiler -parlamentoda sandalye sahibi olanlar kastediliyor- bu seçimlerde geçen yıllara göre biraz daha fazla kadınlardan söz ediyor. Örneğin Sosyalist Parti. Uzun baskılardan sonra, Sosyalist Parti kadın adaylara, yüzde otuz kota koymaya karar verdi. Genel Sekreter Lionel Jospin tarafından bir süre önce kamuoyuna açıklanan bu karar, parti içinde çeşitli tepkilere neden olduysa da, uygulanmaya kondu.

“Mecliste kadınlara yer vermek, otobüste yer vermekten daha zor.” Sosyalist Parti’nin kadın haklarından sorumlu eski devlet Bakanı Yvette Roudy, kadınların politikada yer edinebilmelerinin güçlüğünü bu sözlerle ifade ediyor. 555 sosyalist adayın ancak 160’ı kadın. Yani belirtilen yüzde 30’luk kotaya ulaşamıyor. Ancak yüzde 28.8’de kalınıyor. Ayrıca çeşitli araştırma kuruluşlarının tahminlerine göre bu oran, kadınların seçilme şanslarının epeyce üstünde olan bir rakam. En iyi durumda, kadınlar seçimi kazanacak adayların yüzde 15’ini oluşturacaklar. Diğer yandan, partili kadınlar bölgelerde yeterince destek bulamaktan yakınıyorlar. İl örgütlerinin maço militanları ya “bölgede aday yok” diyorlar veya seçilemeyeceğinden emin oldukları bölgelere kadınları aday gösteriyorlar. Böylece, merkezin bölgeye kadın aday göndermesini de engelliyorlar. Ortada dolaşan bazı söylentilere göre, eğer Sosyalist Parti seçimleri kaybederse sorumlular

ları şimdiden belli: Kadınlar.

Fransız Komünist Partisi ise kadın adaylarının çok olmasıyla övünen bir diğer parti. Parti genel sekreteri Robert Hue adayların tanıtımı sırasında yüzde 30.6 oranla en fazla kadın adaya sahip olan bir partinin yöneticisi olmakla gurur duyduğunu açıklamayı da ihmal etmedi. Komünist Partisi’nin 146 kadın adayı var.

Sağ cephede ise yeni bir şey yok. Şu anda iktidarı paylaşan sağ partilerde (RPR-UDF) kadın adayların sayısı 45. Yani, kadınlar toplam adayların ancak yüzde 8.1’ini oluşturuyor.

Jacques Chirac cumhurbaşkanı seçildikten sonra kurulan ve birkaç ay gibi kısa bir süre yaşayan ilk sağ hükümet, kadın bakanların sayısının yükselişi ile herkesi şaşırtmıştı. Ancak kısa bir süre sonra yapılan hükümet değişikliğinde de Başbakan Alain Juppé’nin ilk işi çoğunluğu tasfiye etmek oldu. Pek çoğuna daha önce olmayan devlet bakanlıkları yaratılarak sorumluluk verilen bu kadınlardan şu anda çok azı listelerde yer alıyor.

Kadınların yerinin eşinin ve çocuklarının yanının olduğunu sürekli tekrarlayan aşırı sağcı Milliyetçi Cephe partisi (FN), kendisine bu konuda yöneltilen eleştirilerden kaçmak için, listesini genellikle seçilme şansının hiç olmadığı bölgelerde kadın adaylarla dolduruyor. Bunlar da daha çok yöneticilerin eşleri, kızları veya sekreterleri oluyor.

Liderleri kadın olan Troçkist “İşçinin mücadelesi” (LO) partisi ve Yeşiller’de, diğer partilere göre kadın aday sayısı çok daha fazla ancak her iki partinin de meclise girme şansları yok.

Nermin, Zeynep, Paris

Kader söyle

Kadınların Meclis’te

Geçtiğimiz ay, kadınların meclisteki oranını artırmak hedefiyle yola çıkan Ka-der’in kuruluşu basın ve çeşitli kesimlerden kadınların gündeminde önemli bir yer tuttu. Geçen sayımızda Ka-der’i birinci elden, dernek kurucularından Şule Aytaç ve Canan Arın’la yaptığımız görüşmeler ve kuruluşun yazılı metinleri aracılığıyla tanıtmaya çalıştık. Ka-der’in kuruluş amacını, yani Meclis’te kadın oranını artırma hedefini kadınlar açısından son derece önemli buluyoruz. Toplumun yarısını oluşturan ve artık her alanda varolan kadınların karar mekanizmalarından dışlanmış olmaları, dünyanın her yerinde feministlerin önlerine koydukları önemli sorunlardan, mücadeleye alanlarından biri.

Ancak, tanımlandığı biçimiyle Ka-der’in yapısı ve önüne koyduğu hedefe ulaşmak için öngördüğü biçimler, yine feminizm açısından, geçen sayımızda kimini Aksu Bora’nın da dile getirdiği bazı temel sorunları gündeme getiriyor.

Bu sorunlardan ilki, Ka-der’in partilerüstü bir oluşum olarak tanımlanmasında ortaya çıkıyor. Kader kurucuları dünyadaki bazı örneklerden etkilediklerini belirtiyorlar. Bunlardan biri, ABD’de Clinton’ın seçimi kazanmasında etkili olduğu söylenen “Emily’nin Listesi”. Öte yandan, İsveç modeli de telaffuz ediliyor ve zaten İsveç, 1994 yılındaki seçimlerden bu yana, parlamentoda yüzde 40 kadın oranıyla çarpıcı bir örnek. Ancak bu iki örnekte de, kadınların parlamenter mücadelelerinde seçtikleri yol hiç de partilerüstü olmak değil. Tersine, her iki durumda da, kadınların mücadeleleri kendilerini ait hissettikleri belirli bir parti içinde, yerel, bölgesel ve ulusal düzeylerde verilen uzun vadeli bir çaba sonucunda ürün veriyor. Ve bu mücadelenin ayırt edici noktası, belirli bir parti içinde pozitif ayrımcılık ilkesini hayata geçirme çabası. Bu sayıya yer verdiğimiz İngiltere örneğinde de görüldüğü gibi, dünyada kadınların parlamentolarda kalıcı bir biçimde oranlarını artırdıkları bütün örneklerde, belirli bir parti içinde kendine yer edinen, parti içinde kadınlarla ilgili bir duyarlılık geliştirmeyi, parti üyelerini eğitmeyi başaran kadınların mücadeleleri var. Ve bu örneklerde, yine kadınların partilerine kabul ettirdikleri kota, kadınların listelerin üst sıralarında yer almalarının sağlanması ya da yine İngiltere örneğinde sözü edilen, listelerin aynı partiden bir kadın ya da erkeğe oy verilebilecek biçimde alternatifli hazırlanması gibi pozitif ayrımcı önlemler ve kadınların kadınlara özgü talepleri partilerinin programlarına sokma çabaları merkezi rol oynuyor. Oysa partilerüstü bir politika, pozitif ayrımcılıkla değil, soyut eşitlik ilkesiyle tanımlanabilecek bir politika. Kadınların ve erkeklerin koşullarının, olanaklarının hiç de aynı olmadığı maddi, tarihsel bir dünyada soyut eşitliğin sınırlarını ve aldatıcılığını diğer muhalif hareketlerin yanısıra ikinci dalga feminizm açıkça ortaya koyalı bir yirmi beş yıl oluyor...

Öte yandan, meclise yönelik partilerüstü bir kadın politikasıyla ilgili önemli sorunlardan biri, kadınları örtük olarak da olsa, politik özneler olarak değil de, apolitik, biyolojik cinsiyetlerinden ibaret bir yığın olarak görmek. Bunu Şule Aytaç’ın verdiği bir örneği kullanarak açmak istiyoruz. Aytaç, örneğin Samsun’da DYP’nin seçim kazanma şansı

diklerini yapabilir mi?

temsili ahlak sözleşmeleriyle sağlanamaz.

Politikaya girmeleri önünde bunca engel varken, kadınlardan politikada örnek gibi bir misyon beklemek neden? Kirletmedikleri evi süpürmeleri beklenen kadınlardan, şimdi de kirletmedikleri dünyayı temizlemeleri bekleniyor.

yüksekse, Ka-der adayını listelerde seçilebilecek bir konuma yerleştirmesi koşuluyla, Ka-der'in kadın oylarını DYP'ye akıtmaya çalışacağını söylüyor. Burada kadın seçmen kitlesini, en hafif deyimle hafife alan bir varsayım var. Yani kadınlar her partiye oy atabilirler, yeter ki seçilecek olan kadın olsun! Öte yandan, elbette Tansu Çiller gelmiş geçmiş en kötü başbakan değildir, öyle de olsa bunun faturası kadınlara çıkarılamaz. Yine de Tansu Çillerler'in, Meral Akşenerler'in tüm kadın cinsini töhmet altında bıraktığı bu ülkede yaşayan en saf varlıklar kadınlar mı?

İlkeler bir yana, bunun nasıl işleyeceği de son derece tartışmalı görünüyor. Ka-der'e göre sözleşmeye imza atacak kadınların seçilebilmeleri için her parti desteklenebilir. Ka-der MHP'li Ka-der adayı için ÖDP'li kadın seçmen kitlesini ya da daha az uç bir örnek olarak, RP'li kadın aday için DSP'li kadın seçmen kitlesini seferber edebileceğine gerçekten inanıyor mu? Kadınlar eğer biyolojik cinsiyetlerinden ibaret varlıklar değilse, partilerüstü bir politik varoluş göstermeleri de mümkün görünmüyor. Başka ideolojilerden, dünya görüşünden bağımsız bir kadın duyarlılığı, bir feminizm son derece tartışmalı. Kadınların parlamenter mücadelede başarılı oldukları örneklerin genellikle sosyal demokrat, sosyalist, en azından liberal partiler içinde gerçekleşmiş olması üstünde durulması gereken bir nokta. Partilerüstü bir yapının, Ka-der'i, eğer bir varlık gösterebilirse, partiler arası rekabet ve pazarlıkların alanı haline getirmesi olasılığı hiç az değil.

Önemli bir başka sorun da temsil meselesi. Ka-der adayları, biyolojik cinsiyet dışında kadınlar için neyi ya da hangi kadınları temsil edecekler? Politikada temsil, belirli bir toplumsal grubun ya da kesimin taleplerinden oluşan bir programla ölçülebilecek bir şey. Yani bir partiye ya da adaya programına bakarak oy verirsiniz. Ama Ka-der partilerüstü bir oluşum. Ve belki biraz da bu nedenle, kadınlara ilişkin somut talepler içeren bir programı yok, kadın adayların imzalamaları beklenen bir sözleşme taslağı var sadece. Sözleşme taslağında programatik hiç bir ifade yer almıyor; kadınlara ilişkin tek politik ifade, Ka-der adaylarının Meclis'te "ortak kadın politikası" oluşturmalarıyla ilgili. Farklı parti disiplinleri ve programlarıyla bağlı kadınların bunu nasıl yapabilecekleri ya da bu politikanın içeriğinin ne olacağı son derece belirsiz. Bu konuda ciddi bir sorun olduğunun kurucular da farkındalar ama Ka-der bir çözüm önermiyor: "Ortak kadın politikasıyla değişik parti programlarının bağdaştırılması, adayların kendilerinin çözmesi gereken nazik bir meseledir", diyerek, konuyu adayların bireysel becerilerine havale ediyor. Derneğin amaçlarında, kadın adayların uymaları gereken ilkeler bölümünde, kadınlarla ilgili yalnızca iki madde var. Bunlardan ilki, "Kadınlık durumunun bilincinde, bunu sahiplenen, dillendiren, kadınlara özgü sorunlar konusunda duyarlı davranan, kadın dayanışmasına önem veren" tanımını içeriyor. Son derece yoruma bağlı görünen ve hiçbir ölçüt sunmayan bu ifadeye hangi kadının itiraz etmesi beklenebi-

li ki? Diğer madde bir talep içerir görünen tek madde: "Başta Medeni Kanun Reformu olmak üzere kadınlara yönelik her türlü ayrımcılığı ve şiddeti sonlandıracak adımları atmaya kararlı, yenilikçi, toplumu ileriye götürecektir projeleri olan;" Ancak, Medeni Kanun'da yapılabilecek değişikliğin bin tane biçimi olduğu ölçüde, bu madde de son derece belirsiz. Üstelik bu iki madde sözleşme taslağına bile alınmış değil. Kısacası sözleşme de amaçlar da, politik değil ahlaki bir takım ilkelerden oluşuyor.

Söz konusu olan, kadınların politika yapması olduğunda hemen ahlaki bir düzleme geçilmesi ise düşündürücü. Dürüstlük, ilkelilik, cesaret, birleştiricilik, her türlü şiddete karşı olmak, yumuşak üslup bu düzlemin terimleri. Ve programın, politik taleplerinin de olmadığı yerde, tüm bunlar soyut bir kadıncılığı çağırıyor. Üstelik, politikaya girmeleri önünde bunca engel varken, kadınlardan politikada örnek olmak gibi bir misyon beklemek neden? Neden sert üslup, öfkelenmek için her türlü sebepleri bulunan kadınlara yasak? Bu örnek olma misyonunun, kadınlara yaşadıkları farklı konumlarda atfedilen ve onları ezilen konumda bırakmanın söylemi olan örnek anne, abla, kız çocuk misyonundan ne farkı var? Kirletmedikleri evi süpürmeleri beklenen kadınlardan, şimdi de kirletmedikleri dünyayı temizlemeleri bekleniyor. Ahlaklı politika gibi bir talep kimsenin karşı çıkması beklenen bir şey değil, ancak politika ahlak değil bir güç meselesi olduğuna göre, kadınlar söz konusu olduğunda gücü reddetmeyi anlamak da mümkün değil.

Kısacası, sözleşme taslağında ve amaçlarda önemle üstünde durulan temiz politika talebi, kadın adayların bireysel ahlaklarına teslim edildiği ölçüde, devletin mafyalaşmasına karşı naif ve bireysel bir anlayışı sergiliyor. Bu kadar güçlü ve silahlı bir düşmana karşı politikayı bu naiflikle sürdürmeyi önermek bile kadınları silahsızlandırıcı bir şey gibi görünüyor. Üstelik, Ka-der adaylarını seçtirmemek üzere kadın oylarını örneğin DYP'ye ya da MHP'ye akıtabilmek için verileceği öne sürülen çabaların bu temiz politika ilkesiyle nasıl bağdaştırıldığı hiç açık değil.

Ka-der'in ortaya çıkışı, yalnızca basında değil, belli ki Türkiye'nin her yerinde politikaya duyarlı bir kadın kitlesinde de ilgi ve heyecan yarattı. Meclis'te belli bir kesimi temsil etme iddiasındaki herhangi bir oluşumun gerçek gücü ancak Meclis dışından alabileceği kitle desteğiyle ölçülebilir. Burada bir potansiyel olduğu açık ama bir kitleyi seferber edebilmenin yolu açıkça ifade edilmiş somut taleplerden geçtiği ölçüde, bu potansiyelin heba olma tehlikesi yüksek görünüyor. Soyut ilkelerden oluşan bir sözleşmeyi imzalamak dışında hiçbir yükümlülük taşımayan, bir program söz konusu olmadığına göre, o programa göre değerlendirilip denetlenmesi mümkün olmayan Ka-der adayları hangi kadınları nasıl seferber edebilecekler? Kısacası, korkarız Ka-der'in, en iyi durumda, kadın seçmenin bir tür eğitimi işlevini yerine getirmenin ötesinde bir varlık gösterebilmesi zor.

Gülnur Savran, Nesrin Tura

ÖDP'li kadınlar kendi sözlerini oluşturma hazırlığında

17-18 Mayıs'ta Özgürlük ve Dayanışma Partili kadınlar Ankara'da yapılan Kadın Forumunda bir araya geldiler. Forumu yaklaşık 20 ilden 160 kadar kadın katıldı. Bu forum, Eylül ayında yapılacak olan ve "ÖDP'de Kadın Politikası ve Kadın Örgütlenmesi"nin tartışılacağı Kadın Konferansına hazırlık niteliğini taşıyordu. Böylelikle ÖDP'li kadınlar konferansta ele alınacak çeşitli konularda ortak bir tartışma sürecini başlatmış oldular.

İlk günün konusu olan "Pozitif Ayrımcılık ve Kota" tartışmasında, kadınlar kendi yaşadıkları deneyimleri aktarmanın ötesinde, politikaya aktif katılımlarını kolaylaştıracak farklı farklı önlemler önerdiler. Partinin, gece gündüz hizmet verecek çocuk bakım merkezlerini merkezi düzeyde gündemine alması, toplantıların kadınlara uygun zaman ve mekânlarda yapılması, kongre delegasyonlarında kadın kotasının yüzde 50'ye çıkarılması gibi öneriler pek çok kadının desteğini aldı. "Politika da en önemli kaynağın boş zaman olduğu" bilinciyle, partide erkeklere "evişi kursları" açılmasını önerenler de vardı. Kotanın kendi başına yeterli olmadığı, partide bir kadın örgütlenmesinin de gerekli olduğu konusunda ise hemen hemen herkes hemfikir.

Gece hep birlikte yemek yendi, dans edildi, halay çekildi, gitar çalındı... Ertesi sabah bu kez de basın toplantısında "Ne Refahyol Ne Hazrol!", "Ne Hoca Ne Paşa Denetimi" diyen kadınlar, bir yandan da "Kadınlar Vardır" şarkısını söylüyor, "İnadına İsyân, İnadına Özgürlük", "Dünya Yerinden Oynar, Kadınlar Özgür Olsa" diye slogan atıyorlardı.

İkinci günün gündemi yoğundu. "Çalışma Hayatında Kadınlar", "Siyasi İslam ve Kadınlar", "Savaş ve Kadınlar" konularında tebliğler sunuldu, pek çok kadın tartışmaya katıldı. Ev dışında çalışan kadınlara ilişkin öncelikli talepler, ev kadınlarının "emekçi" sayılıp sayılmayacağı, Siyasi İslam'a karşı mücadelede ittifak politikaları, örtülü kadınlarla ilişkiler, Kürt kadınlarıyla dayanışmanın somut ve kalıcı yolları, ÖDP'li kadınların konferansa kadar tartışacağı sorunların belli başlıları olacak gibi gözüküyor.

Forumda sunulan tebliğler ve tartışmalar broşürler halinde yayınlanacak ve parti içinde dağıtılacak. Bütün illerde yaz boyunca sürdürülecek tartışmalardan sonra, ÖDP'li kadınlar Eylül Konferansında bu konulardaki belli başlı eğilimleri belirlemeyi umuyorlar. Böylece Ekim ayında yapılacak merkezi kongrede kadınlar parti tüzüğü ve programını kadınlar açısından zenginleştirme ve ilerletme olanağına kavuşacaklar. ÖDP'li kadınlar partinin günlük politikalarında görünürlüklerini artırmaya, sadece 8 Mart'lara sığmamaya kararlılar.

Gülnur Savran

Cinsel yolla bulaşan hastalıklar (CYBH)

ve AIDS'in önlenmesi projesi

Artık onlar da örgütleniyor!

Cinsel yolla bulaşan hastalıklar va AIDS'in önlenmesi projesinde seks işçileri de çalışıyor.

avrupa Birliği ile İnsan Kaynağını Geliştirme Vakfı'nın işbirliğiyle "Cinsel Yolla Bulaşan Hastalıklar (CYBH) ve AIDS'in Önlenmesi Projesi" geliştirildi.

Amaçları, toplumun çeşitli gruplarında CYBH ve AIDS'e duyarlılığın ve güvenli cinsel yaşam bilincinin uyandırılması. Hedefleri, CYBH'lara ilişkin danışmanlık, tanı ve tedavi hizmetlerinde, standart oluşturma çalışmalarına katkıda bulunmak. Seks işçilerinin katılımıyla, kendilerine ve müşterilerine yönelik eğitim yaklaşımları ve malzemeleri geliştirmek.

Amaçları doğrultusunda çalışma grupları, iletişim grupları ve eğitim programları da yer alan projede bir de "Kadın Kapısı" Danışma Merkezi bulunuyor. Bu merkez seks işçilerinin kişisel, sosyal ve yasal sorunlarıyla ilgileniyor ve diğer kurumlarla ilişkilerini sağlıyor. Çalışma gruplarında CYBH'lara yönelik hizmet sunan hekimler ve kayıtlı-kayıtsız çalışan kadın ve transsesüel seks işçileri bulunacak projede, seks işçilerinin CYBH ve AIDS'e ilişkin bilgi, tutum ve davranışlarını odak grup tartışmaları, gözlem ve anket ile belirlemek için araştırmalar yapılacak.

Bugüne kadar yapılan toplantılar sonucu kurulan komisyonda, beş transseksüel, altı genelev çalışmanı ve kayıtsız dört seks işçisi yer alıyor.

Genel İş temsilciliğinin yer aldığı projeye kişisel katılımların yanı sıra İnsan Hakları Vakfı da bireysel katılımlar için karar almış. Proje özellikle kadın kuruluşları olmak üzere destek olup çalışabilecek herkese açık. Şu sıralar projeye destek sağlamak için sanatçılarla görüşen CYBH ve AIDS'in önlenmesi projesi çalışanları katılımlarını bekliyor.

Bilgi ve irtibat için,
Tel: 0212.293 16 05
Fax: 0212.293 10 09

Nevin Cerav

İnsan Hakları, Demokrasi ve Kadın

Izmir'de 16-17 Mayıs tarihlerinde Ege Kadın Dayanışma Vakfı ve Heinrich Böll Vakfı'nın düzenlediği "İnsan Hakları, Demokrasi ve Kadının Konumu" başlıklı bir atölye çalışması düzenlendi. Kadın kuruluşlarından, sendika ve siyasal partilerin kadın komisyonlarından, meslek odaları ve sendikalardan ve birçok sivil toplum kuruluşundan 75 kadının katıldığı toplantı cuma sabahı üç bildiri ile başladı. İzmir'den Meryem Koray "İnsan Hakları, Kadın Hakları ve Türkiye'deki durum", İstanbul'dan Şirin Tekeli "Siyasal Haklar, Siyasal Katılım ve Kadın", Ankara'dan Ayşe Güneş Ayata "Siyasal Partiler, Siyasal Pratikler ve Kadın" konusunda birer konuşma yaptılar. Katılımcılar öğleden sonra bu üç konuşmacının yönettiği giriş konuşmaları ile aynı başlığı taşıyan atölyelerde konuları derinlemesine tartışma fırsatı buldular. İkinci gün öğleden önceki oturumda atölye sonuçlarının sunulmasının ardından genel tartışma açıldı. Öğlen saatlerinde son bulan toplantının sonucunda İzmir'de yaşayan ve birçok sivil toplum kuruluşuna üye katılımcılar, kadınların politikanın her düzeyinde etkin sayıda temsil edilmeleri gerektiği konusunda fikir birliğine vardılar; daha fazla kadının siyasete katılmasının politikada bir üslup değişikliğine yol açacağını, kadın konusunda daha duyarlı yaklaşımların gündeme geleceğini ve demokratikleşme için vazgeçilmez bir talep olduğunu vurguladılar. Katılımcıların isteği üzerine toplantının sonuç bildirgesinin bütün siyasal partilere ve kadın milletvekillerine gönderilmesi kararlaştırıldı.

KADIN DAYANIŞMA
YIL: 1997 SAYI: 3

Barış, Demokrasi ve özgürlük için

1 MAYIS'ta Kadınlar Alanlardaydı

Ö "Kadın Dayanışma" 3. sayısında sunulan yazılarımız, kadınların sorunlarını, ihtiyaçlarını ve mücadelesini anlatıyor. Bu sayıdaki yazılarımız, kadınların sosyal, ekonomik ve politik hakları için mücadelesini anlatıyor. Kadınların sorunlarını, ihtiyaçlarını ve mücadelesini anlatıyor. Kadınların sorunlarını, ihtiyaçlarını ve mücadelesini anlatıyor.

3. sayımız çıkarken

bu sayıda kadın dayanışması, en son yazıya kadar, kadınların sorunlarını, ihtiyaçlarını ve mücadelesini anlatıyor. Kadınların sorunlarını, ihtiyaçlarını ve mücadelesini anlatıyor.

8 Mart'ı kutladık

Özelleştirme ve Kadın

Örgütlenme Tartışmaları

Kadınlardan Dayanışma

Adana'da bir grup sosyalist feminist kadın bu yılın Ocak ayından beri bir dergi çıkarıyor. Adı *Kadın Dayanışma*. Bu ay üçüncü sayısı çıkan dergi beş yüz adet basılıyor ve Adana, Mersin, İskenderun, Antakya ve Gaziantep'teki kadınlara ulaştırılıyor. Zaman zaman *Pazartesi*'yi de kaynak olarak kullanan *Kadın Dayanışma* çalışanları derginin bölgede çok ilgi gördüğünü söylüyorlar. "Kadınlar arası tartışmaların yazılı olarak yapılması, kadınlarda yakın bir ilişki ile birlikte dayanışmayı da geliştirecek. Ayrıca belli bir araştırma, okuma isteğini geliştirmeye de hizmet ettiğini düşünüyoruz." diyorlar.

Erkeği erkek yapan gen: SRY

Cinsiyet hormonu testosteron hep erkekliğin simgesi olarak bilinir. Yul Brynner'inki gibi bir dazlaklığa, Luciano Pavarotti'ninki gibi bir sakala, Arnold Schwarzenegger'inki gibi kaslara, Lee Marvin'inki gibi kalın bir sese ve Michael Douglas'inki gibi bir cinsel güce sahip olmanın sırrı bu. Erkekler buna benzer "erkeksi" ve ayırt edici özelliklerini, etrafı su ve oksijenle çevrili halka şeklinde 19 karbondioksit atomuna borçlular.

Cambridge Üniversitesi genetik profesörlerinden ve SmithKline Beecham ilaç firmasının araştırma direktörü Peter Goodfellow, "Kadınla erkek arasındaki farkın uzunluğu tam 27 santimetre" diyor. "46 kromozomun DNS'leri 2000 kilometrelik düz bir çizgi üzerine yayıldığında, erkeği erkek yapan SRY geni yalnızca 27 santim tutuyor." Bu, genetik olarak kadında bulunmayan Y kromozomunun cinsiyeti, daha doğrusu erkekliği

belirleyen bölümü. Goodfellow'a göre yeni keşfedilen bu SRY geni, bir dizi biyokimyasal reaksiyon yaratıyor ve gelişme sürecinin altıncı veya yedinci haftasında cenin, testosteron hormonu üretmeye başlıyor. Böylece ceninin cinsiyetinin erkek olacağı kesinleşiyor.

Cinsiyet hormonu testosteron hep erkekliğin simgesi olarak bilinir. Luciano Pavarotti'ninki gibi bir sakala, Yul Brynner'inki gibi bir dazlaklığa, Arnold Schwarzenegger'inki gibi kaslara, Lee Marvin'inki gibi kalın bir sese ve Michael Douglas'inki gibi bir cinsel güce sahip olmanın sırrı bu. Erkekler buna benzer "erkeksi" ve ayırt edici özelliklerini, etrafı su ve oksijenle çevrili halka şeklinde 19 karbondioksit atomuna borçlular. Erkek bedeni 24 saat içinde 4 ile 10 miligram arasında testosteron salgılıyor. (Kadınlar ise bunun yalnızca beşte biri kadar): Geceleri kandaki oran yükseliyor, sabahları maksimum düzeye ulaşıyor ve öğleden sonra düşüyor.

Testosteron her şeyden önce heyecan yaratıyor. Kasları güçlendiriyor, saldırganlaştırıyor ve seks için iştah kabartıyor. (Zaten kadınlarda da libidoyu erkeklik hormonu yönlendiriyor.) Fakat "ne ka testosteron, o ka erkeksi" inancı doğru değil. Sanıldığının aksine, kıllı ve azgın bir Latin zampara ya da mesela İbrahim Tatlıses, köse bir kılıbıktan daha çok testosteron üretmiyor aslında. Amerikalı araştırmacı Robert Sapolsky'nin de

son kitabında (*The Trouble with Testosterone*, 1997) ortaya koyduğu gibi, testosteronun görevlerini yerine getirmede ne kadar etkin olacağını belirleyen bir sürü önemli faktör var. Örneğin psikolojik faktörler: Stres testosteron miktarını azaltırken, bir porno film göklere çıkarabiliyor. Buna karşılık mastürbasyonun bu hormonu yükseltici bir etkisi yok.

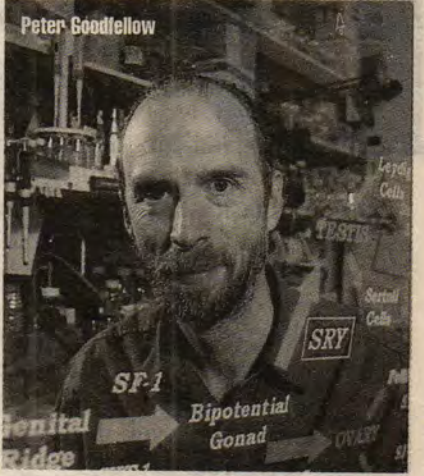
Bu arada spor da testosteronu harekete geçiriyor: Çünkü spor yaparak daha çok adrenalin ve bir yan etki olarak daha çok testosteron üretiliyor. Amerikalı bilimciler geliştirdikleri bir testosteron türeyle (DHEA), erkeklerle hormon takviyesi yapıyorlar. Eğer 30 yaşından sonra testosteron miktarı kritik bir düzeye düşerse, kola yapılandırılan ve testosteron içeren özel bir plasteri tavsiye ediyorlar.

Y kromozomu hâlâ sır dolu

Erkek embriyolar ne zaman ve neden daha çok testosteron üretiyorlar? Erkekliğin gelişimi nasıl başlıyor? İşte bu soruları yanıtlamak için geçtiğimiz nisan ayında dünyanın dört bir yanından gelen yirmisi kadın 70 araştırmacı, Almanya'nın Heidelberg kentinde buluştular. Amaçları Y kromozomunun fiziksel özelliklerinin tüm ayrıntılarına ulaşmak için bilgi ve deneyimlerini birleştirmekti. Freiburg'daki İnsan Genetiği Enstitüsü'nden araştırmacı Gerd Scherer, X kromozomuna ilişkin binlerce genetik bilgiye karşılık, Y kromozomundaki genlerden çok azının bilindiğini söylüyor: "Y kromozomu çok küçük olduğundan, bizim için hâlâ bir bilmece."

Heidelberg'deki İnsan Genetiği Enstitüsü'nün iki araştırmacısı, Gudrun Rappold ve Peter Vogt, bu amaca Y kromozomundaki kısırılık ve boy uzunluğunu belirleyen genleri bularak hizmet ettiler.

Kısırılık: Çocuk sahibi olmayan her 5 erkekten birinde, sperm üretmeyi sağlayan genler hatalı. Peter Vogt bunu geçen yıl kısır erkekler üzerinde yaptığı bir çalışmayla kanıtladı. Bu erkekler bir yumurtayı döleyebilecek mükemmellikte sperm üretmiyorlar. Çünkü embriyonun cinsel organları geliştirdiği sırada bazı spesifik genler protein üretiyorlar, bu da daha sonra spermeleri meydana getiren bazı önemli maddelerin üretilmesini engelliyor.

Boy uzunluğu: Gudrun Rappold da kısa boya neden olan yeni bir gen keşfetti ve bunu *Nature Genetics* adlı dergide yayınlanan makalesiyle açıkladı. Bu genin adı SHOX ve Y kromozomunun aynı X kromozomunda da bulunan bir bölgesinde bulunuyor. Bu genin hatalı olması ya da hiç olmaması, boyun 12-15 santimetre kadar kısa kalmasına neden oluyor.

Araştırmacıların keşfettiği yeni bir şey de Y ve X kromozomlarının birçok ortak yanının olması. Rappold, "Y kromozomunu anlamak istiyorsak, X kromozomunu da araştırmak zorundayız" diyor. "Bundan 10 yıl öncesine kadar eksik Y kromozomunun erkekliği belirleyen genden başka hiçbir gen taşımadığını zannediyorduk. Bugünse orada 50 ile 100 kadar gen ailesi bulunduğunu biliyoruz." Freiburg Üniversitesi'nin İnsan Genetiği ve Antropoloji Enstitüsü'nde görev yapan Werner Schemp, "Y kromozomu muhtemelen 70 ya da 90 milyon yıl önce oluştu, yani nispeten genç," diyor.

Son yıllarda erkek ve kadın beyninin hem anatomik hem de fonksiyonel olarak birbirinden farklı olduğunu kanıtlayan birçok araştırma yapıldı. Gen araştırmaları da bunu doğruluyor. Ulm Üniversitesi araştırmacılarından Christof Pilgrim ve Ingrid Reiser, SRY geninin embriyoda yalnızca testislerin oluşmasını sağlamakla kalmadığını söylüyorlar. Onların tezine göre, SRY proteini embriyonun beyninin belirli bir "erkeksi yönde" gelişmesini de sağlıyor.

Yeni bulgular erkekliğin doğasının birkaç yıl önce zannedildiğinden daha karmaşık olduğunu gösteriyor. Fransız felsefe profesörü Elisabeth Badinter de bunu destekleyen bir sonuca varıyor: "İşleyen bir penis sahibi ve XY olmak, kendini erkek hissetmeye yetmez."

Focus'tan çeviren: Yeşim

Y KROMOZU

X kromozomu üzerine binlerce genetik bilgi bulunmasına rağmen, Y kromozomu daha yeni yeni çözülüyor.

- Erkeklerin mini kromozomu üzerinde şimdiye kadar yaklaşık 20 gen tanımlandı.
- SHOX, boy uzunluğunu belirleyen bir gen ve 12-15 santimetrelik bir kısaldan sorumlu olabiliyor. X kromozomunda da bulunan yarı otosomal (ne demek olduğunu biz de bilmiyoruz, idare edin) bölgede bulunuyor. Boy uzunluğunu belirleyen ikinci gen GCY 1 ise, erkekle kadın arasındaki boy farkından sorumlu. Yani onlarda GCY 1 var diye daha uzun boylular, ama bu yine de haksızlık!

• Erkeklik geni SRY, erkek embriyonun gelişimini organize ediyor.

• AZF bölgesi a, b, ve c şeklinde üçe ayrılmış. Bu bölgelerde DAZ ve RBM gibi sperm üretimini belirleyen gen aileleri bulunuyor.

Y kromozomu üzerindeki genler

bu bölgelere ait genetik bilgi yok

yarı otosomal bölgeler

çocuklar, anneler ve erkekler...

Bizlerin yani bu derginin yazarları, okurları olan şehirli, bir nebze olsun mürekkep yalamış kadınların anneliğinin ortak bazı özellikleri var bence. karar verilerek doğurulmuş, bir ya da iki çocuk. çocukların nasıl yetişeceği üzerine tasarımlar. yanlış olduğunu her yerde okuduğumuz, "kendiniz gerçekleştiremediğiniz şeyleri çocuğunuza yaptırma"lar. herşeyi düşünmek gerek, çünkü çocuklarımız en önemli yatırımımız. bir arkadaşım vardı, "kızımın pencereden aşağı düştüğünü kafamda kurmak bile beni ağlatabilir," derdi. düşündüm, bu benim için de doğru. sana da sormak istiyorum, ey çocuk doğurmuş okur, çocuğun yerine canını feda etmez misin? çocuğunun bir parmağı yerine elini vermez misin? onun yerine dayak yemez misin? şüphe etmeye gerek yok değil mi, çocuklarımızı delice seviyoruz.

orta sınıf şehirli bir evde, işten dönmüş anne akşam yemeği planlıyor. evde tavuk var, kocası tavuk sever çünkü. kızın pek hoşuna gitmiyor ama alışsın. yanına salata, yetmez, adam doymaz, pilav da yapmak lazım. telefon geliyor, kocası yemeğe gelmeyecek. o zaman tavuğu yarına saklayalım. biz kızla bir şeyler atıştırırız. ertesi akşam tavuk, pilav, yanına salata on iki yaşındaki kızın yardımıyla hazırlanır. evin erkeği o sırada gazete okuyup dinlenir. anne de yorgundur, kız da. okuldan sonra bir de voleybol oynamaya kalmıştır. anne kocasına kıyabilir de kızına kıyamaz aslında. ama sözü kim geçer? baba oturur, anne ve kız çalışır.

başka bir hikâyeye kuralım. anne bir yıl önce kocasından ayrılmış, dokuz yaşındaki oğlulu yaşıyor. mütevazı bir hayatları var. o aralar, eve telefon eden bir adam peydah olur. annenin arkadaşı. bir gün eve yemeğe gelir. dokuz yaşındaki oğlan, sofradaki çeşitlerden, annenin tedirginliğinden bu arkadaşta bir başkalık olduğunu anlar. daha önce mesela necla teyze onlara yemeğe misafir geldiğinde böyle şeyler olmuyordur çünkü. oğlan huysuzlanır, azar işitir. eve misafir gelen amcaya ilk kinini böyle tesis eder. annesi onu erken yatırınca kını bilendir. aylarca bu amcanın evlerindeki varlığında bir tuhafılık olduğunu düşünür. annesi o adam geldiğinde onu açıkça hor görmekte, ihmal etmektedir çünkü. bir de anlaşılmasın bir biçimde kilitli olan yatakodası kapıları. sonra adam eve gelmemeye başlar. annesi bu sefer de hırçındır ve onunla ilgilenmek istememektedir. oğlancık şaşırır, annesini kızdıracak bir şey yapmamıştır. neden böyle?

çocuklarımızdan utançla sakladığımız aşklar. aşkımızı yaşamamıza engel oldukları için çocuklarımıza kızdığımız anlar, kızgınlığımızı çıkardıktan sonra çektiğimiz vicdan azabı. erkekler bizi üzdüğünde içimize kapanmamız, yine vicdan azabı, çocuğumu ihmal ediyorum.

baba anneye konuşuyor, "kız bu akşam eve erken gelsin, yoksa benzeteceğim bir tarafım." kızını azarlamak, kor-

anneler günü geçti,
hediyelerimizi aldık.
çocuklarımızdan ve
annelerimize. çok
sevdiğimiz, gençken
genellikle kızdığımız,
büyüdüğümüzde
affettiğimiz annelerimiz.
bizim için hiç bir
fedakârlıktan

kaçınmadılar. bizim için de
çocuklarımız öyle. onları
her şeyden çok seviyoruz.
onlar hayatımızın merkezi,
onlar için ölürüz...

bu yazı bu yalanlara
inanmayalım diye yazıldı.

kutmak annenin görevi. anne görevini yapar, kocasının sözünü geçirmek için kızının kalbini kırar. oysa bilir, insan o yaşta birazcık geç gelmek ister eve. kız arkadaşıyla kaynatır, halkevinde tiyatro kursuna gider, dernekte oturur, pastanede takılır, sevgilisiyle buluşur. kendi annesi de onu böyle kırmıştır ve o annesini ancak kendisi de büyüüp bir kocası ve kızı olunca affetmiştir. babalar kaç kuşaktan beri kızlarıyla annelerinin arasını bozuyor?

çocuklarımız için ölürüz, bu kesin. ama onlar için ölmemiz pek gerekmiyor. kendimize soracağımız en acımasız soru şu bence: çocuklarımız için erkeklerden vazgeçiyor muyuz? onların karşısına çıkıyor muyuz? çocuklarımızı gerçekten erkeklere tercih ediyor muyuz? hadi bu kadar hayati soruları geçelim, çocuklarımıza mı erkeklere mi daha çok emek harcıyoruz? şahsen bir erkeğe bakmanın bir çocuğa bakmaktan çok daha zor olduğunu düşünüyorum. kızınız on beş yaşına gelince kendi işini kendisi görebiliyor mesela ama kocanız evliliğinizin on beşinci yılında daha fazla iş yapıyor mu?

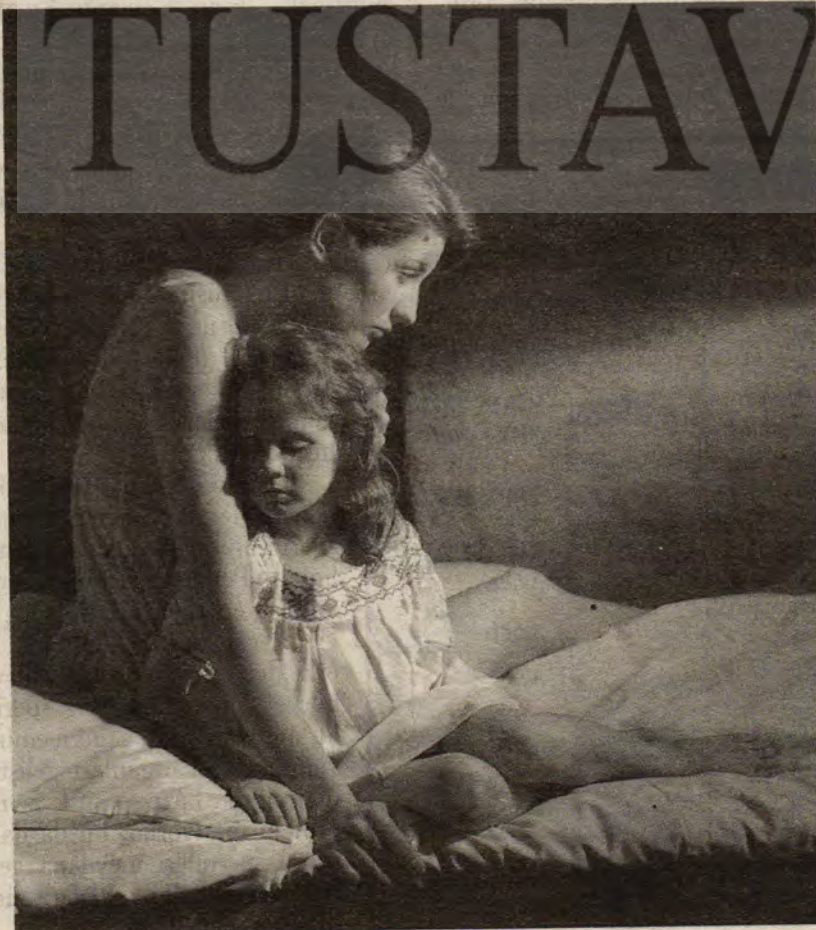
bu fedakârlık meselesinin sevgiyle ilintisi olmadığını düşünüyorum. yoksa hepimiz gerçekte çocuklarımızı çok seviyoruz. onları, onların geleceğini hatta belki de fazlasıyla hayatımızın merkezine koyuyoruz. ama fedakârlık her zaman ve sadece sevgiden değil itaatten kaynaklanıyor. erkeklerimize itaat etmek zorundayız, zorunda bırakılmışız. ey kendini kurtardığımızı addeden okur, itaat her zaman zorla, zorbalıklarla sağlanmaz.

erkekler için çocukları soylarını südürmenin bir aracı. tabii ki arada gerçek ebeveyn olup çocuğuna şefkat hisseden, bunu her nasılsa gösterebilen erkekler var (erkeklerin şefkat gösterme konusundaki kaabiliyetsizlikleri sizin de dikkatinizi çekiyor mu?) kadınlar içinse çocuk bütün bunların ötesinde bir kendini gerçekleştirme alanı. çocuklar bizim sahamız, bizim işimiz. annelerin çocukları üzerinde bu kadar baskıcı olmaları, başka bir sürü şeyin dışında biraz da buna bağlı değil mi? (çocuklarımızı "yönlendirmek" için baskıdan başka yol bilinmemesi dikkatimizi çekiyor tabii.)

ama bir kadın için en büyük günah erkeksizlik. ve ister çocuğumuz olsun, ister olmasın, bir erkekle ilişkimizi "iyi", "düzenli" götürmek ya da bir sürü erkeğin ilgisini çekmek, hatta daha da iyisi, mümkünse ikisine birden becerebilmek, biz şehirli kadınlarımızın hayatındaki en önemli hedef değil mi? o yüzden itaat ediyoruz, itaat ettiğimiz için fedakârlık ediyoruz, emek, şefkat, sevgi harcıyoruz. yorulsak da, kalbimiz kırılmasın da, sevmesek de. ama çocuklarımızı yalnızca seviyoruz. ve itaat sevgiden daha çok fedakârlık ettiriyor insana.

o yüzden çocuksuz bir kadın, çocuğunun ayakbağı olup olmadığını sorarsa siz de ona gönül rahatlığıyla hayatında bir erkek olup olmadığını sorun. doğru, çocuğunuzdan vazgeçemezsiniz, ama bir erkekten, bazen istesiniz de vazgeçemezsiniz, esas önemlisi bir erkek fikrinden ne kadar vazgeçebilirsiniz ve esas ayakbağı olan hangisidir?

ayşe düzkan

Aksesuar aşkımızın bitmeyen arayışları;

Şapka

Tüllüsü, çiçeklisi, hasırı, ipeği her türü vardır, hatta köşebaşında ya da pazarda satılırken bile rastlarsınız ama öyle her yerde kullanamazsınız. Anadolu'nun bir kasabasında başınızda bir şapkayla sokağa çıkın, maazallah adınız deliye çıkar. Büyük şehirdeyseniz ve yaşıyorsunuz en fazla 20'li rakamların ilk yarısında ya biraz kurtarabilirsiniz, ama orta yaş ve sonrası için şapka artık neredeyse yasak.

Dört-beş yıl kadar önce bir grup genç *Hayalet Gemi* adını verdikleri bir dergi yayımlamaya başlamışlardı.

Oliver Sacks'ın bu dergide yayımlanan birkaç hikâyesi belki ilginizi çekmiştir. Yapı Kredi Yayınlarının da ilgisini çekti ki Oliver Sacks'ın hikâyelerinin yer aldığı kitabın tamamı geçtiğimiz yıl *Karısını Şapka Sanan Adam* adıyla piyasaya çıktı. Kitabın da adını veren ilk hikâyedeki doktorun notu ilgi çekiciydi; "Macrae'nin hastası da aynen Dr. P gibi karısını tanıyamıyordu ve onun, karısını tanıması için görsel bir işarete ihtiyacı vardı; ...şöyle göze çarpan, bir kumaş parçasına, yani kocaman bir şapkaya..." Şapkaların göze ilk çarpan aksesuarlar olduğu kesin, ama bizim kültürümüzde bir başka hikâye yaşadı bu başa takılan nesnelere. Tartışılmaz miladımız Cumhuriyet öncesi şapkayı uzaktan yakından tanımadık. Yani ecnebi işiydi. Cumhuriyet balolarıyla birlikte şapkalı kadınlar "türedi". Ve günlük hayatımıza bir türlü giremedi bu şapka denen hoş aksesuarlar. Ancak tatillerde deniz kıyısında güneşten korunmak için, bazen de dağda bayırda rüzgâra, yağışa karşı başörtüsü ya da eşarpla birlikte, onların yanında bazen tercih edilir oldu. Bir yemeğe ya da sinemaya, tiyatroya giderken, yolda yürürken pek de kolay takamıyoruz bu nes-

neleri. Batı'daki kadar kullanım alanı bulamadı. Neden acaba? Hiç düşündünüz mü? Şapkayla tanışmamızın hangi koşullarda ve hangi dönemlerde olduğu bu açıdan önemli. 60'lara kadar bütün kadın ve moda dergilerinde şapka modellerine aksatılmadan yer verildi, gereken herşey yapıldı, ama bir türlü barışamadık işte. Şapka kullananlar hafif uçuk kaçık, sıradışı kabul ediliyor. Eskisi gibi modern, Cumhuriyet kadını olarak da görülüyor. Hatta Anadolu'nun bir kasabasında başınızda bir şapkayla sokağa çıkın, maazallah adınız deliye çıkar. Büyük şehirdeyseniz ve yaşıyorsunuz en fazla 20'li rakamların ilk yarısında ya biraz kurtarabilirsiniz, ama orta yaş ve sonrası için şapka artık neredeyse yasak. Tabii ki belli bir gelir seviyesinin üstünde olmak, belli bir çevreye girip çıkmak bazı şapkaların kullanım haklarını size verebilir ama İngiliz Kraliyet ailesinin vazgeçilmez aksesuarı bizim buralarda pek kolay kullanılmaz. Tüllüsü, çiçeklisi, hasırı, ipeği her türü vardır, hatta köşebaşında ya da pazarda satılırken bile rastlarsınız ancak öyle her yerde kullanamazsınız. Belki siyah ve klasik bir biçim daha rahat kabul görür ama renkli, çiçekli hani ilk göze çarpan cinsinden bir şapka... boşuna heves etmeyin. Evde bir şapka var, çok da beğeniyorum ama o bana bakıyor ben ona. Geçtiğimiz 19 Mayıs törenlerini izlediniz mi? Gazetelerdeki fotoğraflarda ya da TV ekranlarında gördüğümüz kadarıyla Meclis Başkanımızın karısı şeref locasında başında şapkayla oturuyor; gururla, kendinden

emin. Şapkası da 50'lerin moda dergilerinden seçilmiş gibi. Yeni şapka modellerine belki Boğaziçi Üniversitesinde rastlayabilirsiniz.

Hayalet Gemi mi? Oliver Sacks'ın çevirisini yapan Çiğdem Çalkılıç'tan öğrendiğimize göre derginin ismi Wagner'in *Uçan Hollandalı* operasının konusundan esinlenerek seçilmiş. Konu özetle ruh ve/veya aşkın bitmeyen arayışı (never ending search

for soul) demek oluyormuş. Ne diyelim; şapkalar da aksesuar aşkımızın bitmeyen arayışlarında asla kendini bulamayacak bir yerlerde değil mi? Hayatın içine gerçek kullanım alanlarına o kadar az giriyorlar ki. Benimki gibi kapının yanında asılı duruyorlar. **asuman**

başörtü üstü şapka

Şapka modernliğin simgesi. O kadar ki geçtiğimiz günlerde modern izlenim vermek isteyen tesettürlü bir hanım, başörtüsünün üzerine şapka takmıştı. Şapka da öyle böyle değildi, ünlü bir markanın ürünü. Hanım da o markaya ulaşabilmesinden anladığımız kadarıyla zengin. Zaten Asuman'ın da ifade ettiği gibi, şapka ya paradan ya da bilgiden yana zengin olan kadınların harcı. Yani ya sosyetenin ya da entelektüellerin. Deniz kenarında hasır şapka diğer çeşitlere göre biraz daha yaygın. Örgü bere de kısmen olabilir. Yeni yeni moda olan bir kumaş şapkalar var; orta Avrupa'da geçtiğimiz yüzyıllarda hizmetçilerin taktığı şapkalar hani, onlar da yaygınlaşacağı benziyor ama İngiliz Kraliyet ailesinin taktığı türden şapkalar olacak gibi değil. Kadın nüfusun kalan kısmı, başını sıcaktan ve soğuktan korumak için başörtüsüne başvuruyor. Tesettüre bu kadar kolay geçilebilmesinin bir sebebi de başörtüsünün böylesine organik olması değil mi?

Melek Güneş

Sanki bedenimiz bize de

Şişmanlık, zayıflık, kısa boyluluk, sarkık memeler, eğri burunlar... Biz bunları neden bu kadar sorun ediyoruz?

Selma: Bedenimin ilk farkına varışım regl olmamla başladı. Ben biraz şanssızdım. Annemle bedenimdeki değişikliklerle ilgili hiç diyalogumuz olmamıştı. Tüm bilgilerim yarım yamalak bulabildiğim kitaplardan veya kulaktan dolmaydı. O zamana kadar erkek oyunları (!) oynayan, ağaçların tepesinden inmeyen ben, birdenbire farklı biri olmuştum. Her şeyde olduğu gibi, sağlık kurallarına çok uygun olmasa da, kendi işimi kendim hallettim. Memelerim çıkmaya başladığında, çok utanmıştım. Doğal bir şeymiş gibi gelmiyordu. Üstelik onları bana sevdirecek kimseler de yoktu çevremde. Koşarken, yürürken, münasebetsiz bir şekilde zıplayan, hoplayan memelerimi bezlerle bağladım. Artık kambur da yürüyordum belli olmasınlar diye. Bedenimdeki yeni değişiklikleri incelemeye kalkmadım. O aralar teyzemi-aynı yaşayız-çok kışkırdıyordum. El bebek gül bebektir o. İncecik de bir beli vardı. Ailenin son çocuğu olduğundan ve diğerleri ondan çok büyük olduklarından onunla çok ilgileniliyordu. Bana ne zaman sutyen alındığını anımsamıyorum. Ama onun sutyenleri vardı. Bir gün teyzemle dayımlara gitmiştik. Hayatımda ilk defa küvetli bir banyo görmüştüm. Küveti suyla doldurup çirliçiplak suya girdiğimizi ve çaktırmadan birbirimizi incelediğimizi anımsıyorum. Liseye başladığımda ise, sivilcelerimle başım dertteydi. Yine ilgilenilmiyordu benimle. Annem babam çalışıyordu ve ailenin en büyük çocuğu da bendim. Ekonomik durum iyi değildi. Bu durumda cildiyeceye falan götürmüyorlardı beni. Pudralarla kapatmaya çalışırdım onları. Kaç kez pudra bulamadığımdan, tebeşir tozu ile kapatmıştım sivilcelerimi. Sonra oldukça tombuldum. Üstelik boyum da kısaydı. 1.59 filan. Yani bana göre birçok olumsuzluk biraradaydı. Ama savaşımın kendi kendimeydi. Dışarıya asla yansıtıyordum bunları. Mesela boyumun kısalığı. O zamanlar apartman topuklar moda ve ben hep onları giyiyordum. Bir gün ilk sevgilimle sonradan kocam olacak bir evde toplanacaktık, arkadaşlarıyla. Eve bir gittim, aman tanrım sanki bana inat gelen bütün kızlar fidan gibi uzun boylular. O gün parmaklarımın ucunda dolaşmaktan bileklerine kramp girmişti. Daha sonraları ise uzun bir süre düz paçuklar giydim.

Melahat: Bu çok ilginç. Benim

de çok uzun boylu bir kız arkadaşım vardı. O da hep topuklu ayakkabılar giyermiş inat olsun diye.

Ekin: Ben de uzun boylu değilim. Ama boy takıntım olmadı. Şöyle bir 1.90 boyunda, iriyarı bir sevgilim var. Onunla dolaşırken kızlar sevgilime laf atıyorlar ve beni ciddiye almıyorlar bile. Belki de "bu cılız kızın burda ne işi var" diye düşünüp beni ona yakıştıramıyorlardır diye düşünüyorum. Göğüslerim ilk çıkmaya başladığımda, ben de çok utanmıştım. Ben de Selma gibi bağlamıştım onları. Oldukça da kiloluydum. Kendimi hiç beğenmiyordum ve anneme çok kızılıyordum. Kızıl saçlarından ve yeşil gözlerinden bana hiç bir şey vermemiş, sadece gıdısını bırakmıştı. Uzun süre kıllarımı almadım. Ta ki okuldaki bir çalışmaya gidene kadar. Bütün erkekler bana gül-müşlerdi. Eve gelip, kendi kendime saatlerce ağdayla boğuşmuştum. Bir ara da burnuma taktım. Aynada saatlerce

Ekin, 22 yaşında öğrenci.

burnuma şekiller veriyordum. Sonuçta bir yanağımın daha büyük olduğuna karar verdim. Bacaklarım güzeldi ama bu bana sıkıntı veriyordu. Erkeklerin bakışlarından kurtulmak için çarpık bacaklı olmayı bile düşlemiştim. Bir sevgilim olana kadar bedenimle çok uğraşmadım. Asıl sorun cinselliği yaşamamla başladı. Uzunca bir zaman aydınlıkta sevişmekten kaçındım. Göbeğimin görünmesinden korkuyordum. Giyinince kusurlarınızı örtebiliyordunuz. Ama sevişirken bunu yapmak oldukça zordu. Oysa ki erkek arkadaşım, ra-

hatça çıplak dolaşabiliyordu. Hem de göbeğini, organını saklamaya gerek duymadan.

Selin: Evet gerçekten de, erkeklerin sanki böyle sorunları yok. Ya da öyle gösteriyorlar. Bir de sevimli hale getiriyorlar... Yok göbeksiz erkek, balkonsuz eve benzermiş falan. Bedenim şekillenmeye başladığında, tombul olduğumu anımsıyorum. Annem benimle ilgiliydi. Memur çocuğu olduğumdan ekonomik durumumuz pek iyi değildi. Annem penye sutyenler alırdı veya kendi dikerdi. O zamanlar bir arkadaşımın evine gitmiştim. Onun dantel sutyenine çok özendiğimi hatırlıyorum. Boyum uzun değildi ama buna takılmıyordum. Kilo vermeye başladıkça, hatlarım yuvarlaklaştı. Erkekler benimle ilgilenmeye başladıklarında, bedenimin farkına vardım. Çok güzel değildim ama çok çekiciydim. Benim de burnum biraz büyüktü. Ama bunu önemsemiyor-

"Koşarken, yürürken, münasebetsiz bir şekilde zıplayan, hoplayan memelerimi bezlerle bağladım."

Melahat, 45 yaşında, boşanmış, çocuksuz.

ert olsun diye var

“Sonuçta

bir yanağımın

daha büyük

olduğuna

karar verdim.”

dum. Ta ki sevgililerimden biri, buna takana kadar. Sürekli ameliyat olmanı söyleyip duruyordu. Aynada kendime bakmaya başlamıştım. Yemeğe gittiğimizde, elimle sürekli burnumu kapatmaya başlıyordum. Daha sonra çok sevdiğim bir erkek arkadaşımın konuşurken, Barbara Streisand'ı çok beğendiğini, burnunun ona çok yakıştığını, benim de ona benzediğimi söyledi. Böylece ben burnumu yeniden sevmeye başladım.

Melahat: Ama hep onay bekliyorum görüyor musunuz? Ben de bedenimi seviyordum. Ama burnumla sorunum vardı. Artistler gibi kemiksiz, yukarı kalkık bir burun yerine, kemerli, sonradan yüzüme çok yakıştığını farkettiğim bir burnum vardı. Tek hedefim para kazanmaya başladığımda ondan kurtulmaktı. Ta ki Güzel Sanatlar'a gitmeye karar verip, desen dersine girinceye kadar. Desen hocamın, sürekli yüzümü model olarak

kullanması -o kadar güzel kızlar dururken-burnumun çok karakteristik özelliği olduğunu söylemesi, burnumla barışmama neden oldu. Burnumla barışmak için farklı gerekçeler de bulmak zorundaydım. Birisi beni tarif ederken, yeşil gözlü kız dese, çok yeşil gözlü kız var. Sarışın dese, sarışın da var. Ama kemer burunlu fazla yoktu. Bu tarif bana çok oturuyordu. Kendimi sıradışı buluyordum.

Selma: Burun takıntısı çok fazla var galiba. Benim bulduğum yer, ekonomik olarak üst düzeyde yaşayanların olduğu bir bölge. Kızların istisnasız hemen hepsinin de hokka gibi burunları vardı. Sonradan bir çoğunun ameliyat olduğunu öğrendiğimde çok şaşırılmıştım. Galiba sorun, toplumun

Selin, 32 yaşında, boşanmış, çocuksuz.

“genellikle erkeklerin” onayladığı, mükemmel bulunduğu, güzel dediği kişilere benzemeye çalışmaktı. Boşandıktan sonra, yavaş yavaş kimliğimi kazanmaya başlamıştım. Bir çok sorun beyinle ilgili sanıyorum. Kendimi, beynimi ve yaptıklarımı sevmeye başladığımda, bedenimle ilgili savasımında azalmaya başlamıştı. Tombul bacaklarımı, küçük parmaklarımı, büyük burnumu seviyordum. 30'lu yaşlarımda, daha önceki “taze” dönemimden daha güzeldim. Göğüs takıntım hâlâ var. Burada bir tek doğum yapan benim sanırım. Hem doğum, hem de kürtaçlar sonucunda, göğüslerim dikliğini kaybetmişti. Ameliyat olmayı zaman zaman düşünüyorum. Hep küçük belli belirsiz memelerim olsun istemişimdir. Boşandığım eşimle, yıllar sonra karşılaştığımızda, hiç düşünmediğim halde, ortam o kadar sıcaktı ki, seviştik. Evliken olmadığı kadar güzeldi. Ve en önemlisi konuşabiliyorduk. Benim takıntılarımın devam ettiğini görünce, çırılçıplak durmam için zorladı. İlk defa hiçbir yerimi saklamadan, birinin karşısında duruyordum. Ne kadar güzel olduğumu söyleyip duruyordu. Sonra bir deney yaptık. Memelerimin altına bir kalem koyduk, duruyordu. İki kalem koyduk, durmuyordu. Uzun süre birlikte yaşadığı, benim de çok sevdiğim kadın arkadaşımı anlattı bana. Onun göğüsleri çok sarkıktı. Ama bedenini seviyordu. Rahatlıkla üstsüz de güneşlenebiliyordu. Bedenini seven birçok insanla tanıştım. Ve günlerce tartıştık onlarla. Bu süreç benim için çok önemliydi.

Melahat: Bedenimi tanımaya başlamam, yaşlarıma göre daha uzun zamanımı aldı. Kardeşimin göğüslerinin büyümesi ve regl olmaya başlaması bile, beni bedenimle yüzyüze

getirmeye yetmedi. Neredeyse lise birinci sınıfa kadar sopa gibi bacakların üstünde, bir kemik yığımla doluştım. Yine de bedenim, hiçbir zaman bana sorun olmadı. O kadar çok yeteneği olan bir çocuk ve genç kıydım ki, insanlar için zaten özel biriydim. Gözlerim çevremde ki tüm insanları etkileyecek güzellikteydi. Okuduğum yıllar boyunca, öğretmenler odasını, gözlerimi izlemek isteyen öğretmenler sayesinde, sık sık ziyaret eder oldum. Sesim çok güzeldi. (Sigara ile kötüleştirmeyi başarmış durumdayım.) Ve insanlar, söylemeye başladığımda, hep susarlar, bir yerlere dalarlardı. Çok güzel dans ederdim vb. Kısaca bedenimle hep barışık yaşadım. (Burnum hariç) İnsanların bedenleri beni hiçbir zaman ilgilendirmedim. Bedenimle nasıl barışsam, çevremdeki insanların bedenleri ile de barıştım. Belki de barışık olmam için koşullarım uygundu. Örneğin: Hiç kilo sorunum olmadı.

Selma: Dikkatimi çeken başka bir şey daha var. Biz kadınlar, kendi bedenimizle ilgilenirken, daha çok erkeklerin bize bakış açıları ile şekillendirmeye çalışıyoruz. Örneğin kış boyu, sağlıklı olabilmek için, hemen yanibaşımızdaki jimnastik salonuna gidiyordum. Ve sadece beş-altı kadın vardık. Şu an gidin yer bulamazsınız. Neden? Çünkü yaz geldi ve kadınlar bedenlerini sergileyecekler. Gazeteleri açıp bakın, kısa zamanda kilo verme programları, çeşitli diyetler, vücudumuzu nasıl biçimlendireceğimiz ile ilgili bilgiler var. Estetiğe, güzel görünmeye karşı değilim. Ama bunu, bedenimize yabancı bir şekilde, sadece onu pazarlamak için yapmak bana ters geliyor.

Selin: Sana katılıyorum. Zaten insan, sağlıklı ve mutlu ise, bedeni ile barışık oluyor. Ve o zaman gerçekten güzel görünüyor.

Melahat: Sağlığım yerinde. Hele bir de âşık olsam, dünyanın en güzel kadını oluyorum. Bütün kadınların da benim gibi düşündüğüne eminim.

Selma: Gerçekten öyle, Eğer bir şeyler kötü gidiyorsa, ne kadar uğraşsanız uğraşın, bir türlü güzel olamiyorsunuz. Aşık olduğumda ya da kendimi âşık olmaya hazır hissettiğimde aynaya bakıyorum ve kendimi çok güzel buluyorum.

Selma, 37 yaşında, boşanmış, bir çocuklu.

“Küveti suyla

doldurup

çırılçıplak suya

girdiğimizi ve

çaktırmadan

birbirimizi

incelediğimizi

anımsıyorum.”

RANA

Kızım ve oğlum

çocuklarla ilgili her durumdan anneleri sorumlu tutan "teori"lere karşı bir feminist olarak elbette şerbetliyim ama bu annelerin kız çocuk ve erkek çocukla farklı ilişki kurmaları meselesinin bize karşı uluorta kullanılması kanıma dokunuyor. Üstelik her iki cinsiyetten çocuk sahibi olan bir feminist olarak, konuyla pratik açıdan da gayet içli dışlıyım.

a

nnelerin kız çocuklarıyla daha çok didişikleri, erkek çocuklarıyla ilişkilerinin ise daha yumuşak olduğu, hatta onları şımarttıkları söylenir. Tabii bu feminizm açısından ciddi bir mesele. Hani şu erkekleri

annelerinin erkek yaptıkları meselesi. Kuşkusuz Adrienne Rich'in "Kadından Doğma" diye çevirebileceğimiz kitabında isabetli bir biçimde belirttiği gibi, kadınlarla erkeklerin her şeye rağmen pek mühim bir ortak noktaları var: Her ikisini de sonuçta kadınlar doğuruyor ve şart olmadığı halde genellikle kadınlar büyütüyor. Aslında, çocuklarla ilgili her durumdan anneleri sorumlu tutan "teori"lere karşı bir feminist olarak elbette şerbetliyim ama bu annelerin kız çocuk ve erkek çocukla farklı ilişkiler kurmaları meselesinin bize karşı uluorta kullanılması kanıma dokunuyor. Üstelik her iki cinsiyetten çocuk sahibi olan bir feminist olarak, konuyla pratik açıdan da gayet içli dışlıyım. Dolayısıyla ve ister istemez konuyu irdelemek zorunda kaldım (Erkek milleti uzayda konaklama tesisleri kurmak gibi konulara kafa yorarken biz hâlâ buralardayız işte). Ayrıca gayet uygun bir araştırma zemini var çünkü her ikisine de bir batında sahip olma şansı(!) bazı akademik sorunları da kendiliğinden bertaraf ediyor: Yaş ve burç farkı meseleleri.

Bir itirafla başlamak zorundayım. Kızımın son derece "hareketli" bir aşk ilişkisi yaşıyoruz. Büyük kavgalar, tutkulu barışmalar. Oğlumla görece sakin, çekişmesiz bir ilişkimiz var (maalesef mi demeli?).

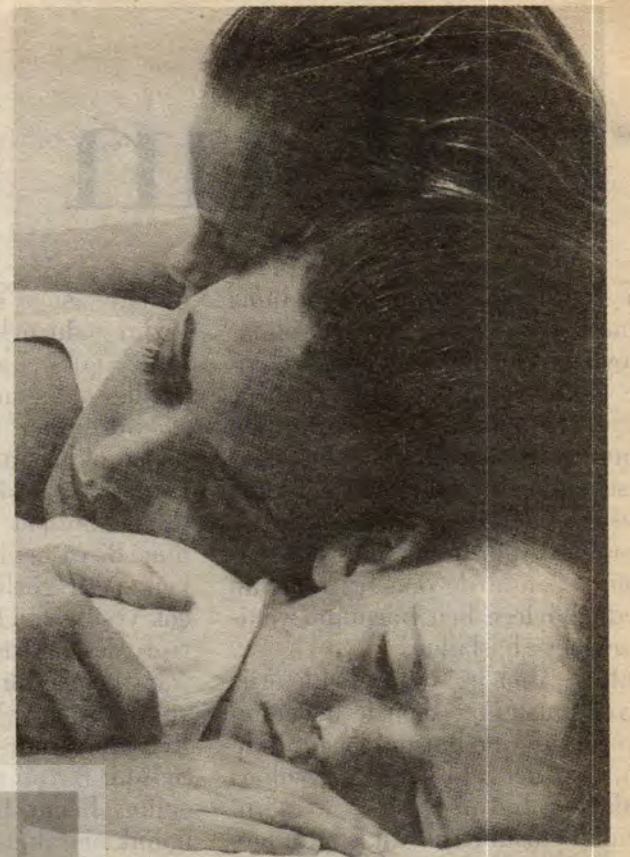
Tabii oğlumun beni çileden çıkardığı konular yok değil. İlişkimizde anahtar cümlecik "hadi oğlum". Bu cümlecik başa almak şartıyla, "ödevini yap", "yemeğini ye", "giyin" filan. Çünkü oğlum oyuncaklardan ya da televizyondan alıkoymak bir mesele. Mesela yarım sayfalık ödevin başında yarım gün

oturup... "Zübeyde Hanım neden Atatürk'ün annesidir?" gibi manalı sorulara, mümkün olduğu kadar az harf yazabilmek için, "Çünkü öyle" gibi cevaplar vermesi de hiç hoş olmuyor. Ama bunlar neticede benim açımdan bir mesafenin korunabildiği alanlar!

Günahımı almak istemem, kızım bu konularda pırlanta gibidir. Gelir gelmez ödevini bitirir. Ne de olsa cam silmek, mutfakta bana rağmen bana yardım etmek gibi önemli işleri var. Bir yazıyı ya da çeviriyi bitirdikten sonra keyif içinde bir bulaşık yıkamanın verdiği iç huzurunu hangi entelektüel kadın inkâr edebilir ki?

Kızım altı yaşına gelene dek üç makyaj takımımı çöpe attım. Geçenlerde sürekli kullandığım iki rujundan biri esrarengiz bir biçimde kaybolduğunda fazla akıl yürütmeme gerek kalmadı. Çünkü tam evden çıkacağımız sırada, sevgili kızımın dudaklarımın aynen o renkte olduğunu farkettim (tabii benden sonra sokaktakiler de). Üçüncüsünde dayanamadım, "Bak biliyorum rujumu sen aldın, sen daha küçüksün, büyüyünce sürersin rujumu bana geri ver" gibi makul bir açılışa buldum. "Hiç de bile bende değil, ben dudaklarımı kırmızı kalemimle boyadım" dedi. Buyrun! Bunu izleyen iki ay içinde, her evden çıkışta sotyaya yatıp rujumun izini arama kararlılığımı da gösterdim. Nafile. Bu arada neden gidip o rujun aynısından bir tane alıp konuyu unutmaya çalışmadığım da ayrıca değerlendirilmeli herhalde. En sonunda, rujum ortaya çıktı. Aramızdaki kadınca rekabetin kesinlikle farkında olmayan ve benim kızım vicdanına hitap edebilmek için ortaya yaptığım acıklı konuşmalardan rujumu kaybettiğimi bilen oğlum, gerçek bir erkek saflığıyla, rujumu saklanmış olduğu karanlık köşede tesadüfen bulup sevinç içinde bana getirdi. O sırada onu bir kaşık suda boğmak istediği her halinden belli olan melek kızımın tepkisi ise, "Ben onu zaten dün bulmuştum ama sana söylemeyi unuttum," oldu. Rahatlamaya mahal yok, şimdi de göz kalemim kayıp!

Çiçeklerimin kızım tarafından aşırı sulanmaya maruz kalıp çürümeleri de, beni düşünmeye sevkeden noktalardan biridir. Oğlan bu çiçeklerle hayatta ilgilenmedi. Kızım hayatının ilk üç yılında yapraklarını koparıp topraklarını yemek, sonra da bana "yardım etmek" için intensif sulama yapmak şeklinde konuyla hep ilgiliydi. Sonunda bilinçli ve uzlaşmacı anne rolünde karar kıldım; biraz fasulye çimlendirip saksıya ekmek ve odasına koyup onun bakımına terketmek suretiyle çiçeklerimi kur-

tardım. (Ama onun için niye bir kök Afrika menekşesi değil de fasulye ektiğim ayrıca düşünmeye değer. Yani bu kız kadınlık oyununu ille de fasulyeden mi oynayacak? Ayrıca onun fasulyesi benim sarmaşığımdan daha güzel boy attı. Taktik istesem şımarır mı acaba?)

Çekiştirdiğimiz alanlardan biri de mutfak tabii. Ben telaş içinde akşam yemeği yetiştirirken ayağımın altında dolaşıp yemeği ben karıştırırım, soğanı ben doğrayacağım diyen bir yaratık! "Ocağa yaklaşma yanarsın, elini kesersin," derken çıkan vahim kavgalar... Ama kızın cinsel kimliğini kazanması için annesiyle özdeşleşmesi gerektiğini de biliyorum ya (sanki biz özdeşleştik de iyi bir şey oldu), onun da yolunu buldum. Benim rahat zamanlarımda pasta yapıyoruz. Yani yine kız için yarattığım kumda oynama durumları. Benim bildiğim ve duruma uygun tek pasta piramit. Kızım bisküvileri ufalayıp havanda ceviz dövüyor, ben de krema yapıyorum. Ama o kumda oynamamaya kararlı: "Anne, bir şey isteyeceğim ama kabul edeceksin!" En sevdiğim istek kipi! "Önce söyle, düşünüyoruz." Sen kendine yeni bir hayran alınca bu havanı benim çeyizime koyar mısın!" Hoppala! Ergenlik çağı annemin bana gizli gizli hazırladığı çeyize kızıp alay ederek geçti. Başına bunlar da mı gelecekti? "Nee, senin çeyizin de mi var?"

Evet varmış meğerse. Hem de benim yüzümden! Geçenlerde sandığı karıştırıp on beş yıldır orda duran ve benim unuttuğum çeyizimi kurcalamasam bunlar hiç olmayacak. Annemin o zamanlar benim için hazırladığı ve hiç kullanmadığım çilek desenli mutfak önlüğü, fırfırlı mandal torbası gibi kıvrı zıvrı oynasın diye kıza vermek gaffetinde bulunmuştum: "Benim çeyizim var tabii anne, senin bana verdiğin çeyizleri babamın evinde sakladım". Peki al bakalım, havan da senin olsun.

Kısacası oğlum gayet normal bir erkek, ilişkileri, insanlarla değil nesnelere ilgili. Televizyonun kumandası elinde olsun yeter. Power Rangers, Batman, Super Man, arabalar. Arada alet kutusunu karıştırıp tornavida ve penselere el koyduğu da oluyor ama bana ne tornavidalardan. Gardrobuma dalıp yeni ütülenmiş eteklerimi denemeye kalkmıyor ya! Üstelik ne verirsem giyiyor. Onu giymem bunu giyerim kavgası yok. Ayrıca şu Oidipus kompleksi sağolsun, oğlan bana koşulsuz âşık, her şeyimi beğeniyor. Halbuki öteki ukala, "O ne biçim oje öyle, oje kırmızı olur," şeklinde hayatıma müdahale ederek beni şimdiden düşündürüyor: Ya Rabbim, bunun ergenlik çağında ne yapacağız acaba?

Nesrin Tura

utandırılar

ö

nce kendime ait bir utançla başlamak istiyorum, geçen sayımızda ele aldığım bülent ersoy'un yeni parçası "maazallah"ın sözlerini yanlış yazmışım! doğrusu, "yanarı görür allah, e, görür inşallah," olacaktı. bu yanlışlıktan dolayı utanç içindeyim.

gelelim diğer utandırılara. hülya avşar'la hande ataizi biliyorsunuz, aralarındaki rekabetle geçen ay basının gündemini işgal ettiler. (malum, basın gündemi her zaman memleket gündemini yansıtmıyor.) bizim de kulağımıza ikisiyle ilgili birer olay yansıdı. onları size aktarmak istiyorum.

birincisi hülya avşar'la ilgili. bir radyo programında konu 13 rakkamın uğursuzluğuna geliyor. bir dinleyici telefon ediyor ve diyor ki, "hazreti isa'ya ihanet eden onüçüncü havarisidir. bu rakamın uğursuz sayılması buna dayanır." hülya avşar, genellikle meseleleri halletmekte kullandığı şuh kahkahalarından birisini atıyor ve diyor ki, "ay neren çıkarıyorsunuz böyle şeyleri!" belki bilirsiniz, *incil*, dünyanın en çok satan iki kitabından birisi (diğeri karl marx'ın *kapital*.) tabii, her şey okumakla olmaz ama ne bileyim, bu kadar çok insan tarafından dikkate alınan bilgilere ulaşmakta da fayda var diye düşünüyorum. gerçi hülya avşar, "entel"liğe meraklı değildir. o daha ziyade zekâ kıvraklığına güvenir.

ama hande ataizi öyle değil, o aydın bir sanatçı. bunu hayal kahvesi adındaki baragitmesinden anlıyoruz mesele. istanbul'da yaşamıyorsanız ve haftalık haber dergilerini okumuyorsanız bilmezsiniz, istanbul'da sattığı içkinin insanın zihnini açtığı barlar var. insan oralara gidince aydın oluyor. hayal kahvesi de bunlardan bir tanesi. neyse, uzatmayalım. hande ataizi aynı zamanda bir tıp harikası sayılabilir. gerçi, kalp naklinden beri tıbbın en büyük başarılarından birisi saydığım harika avcı'yla rekabet edemez tabii (onun estetik ameliyatlara yaptırmadan önceki resimlerini gördünüz mü? ajda pekan'ın adı boş yere çıkmış) ama hande ataizi de ne bileyim karaciğer naklinden sonra sırasını alır gibi görünüyor. işte bu hande, haluk levent'le bir tokşov'a çıkıyor. haluk levent, kafayı kazıtmış, moda için değil, susurluk'u protesto için. sunucu, hande ataizi'ne dönüp soruyor; "siz böyle bir şey düşünüyor musunuz?" hande cevap veriyor, "yok ben saçlarımdan memnunum, ancak uçlarında kırık var, belki onları aldırım." yani kadın susurluk'u protesto etmek için kırıklarını aldırıyor. biz de aramızda konuştuk, son mgk kararlarını protesto etmek için röfle attırsak diyoruz. size de tavsiyemiz politik sebeplerle sakın ağda yaptırmaya kalkmayın, acıyormuş. ayşe düzkan

BANA AÇIK OL CİĞERİMİ YEI

SEMRA CAN

İki erkek ve ben...

Eşim, akrabam, sevgilim olmayan iki erkekle paylaşıyorum evimi. Çok sıkı iki eski dostumla. Ayıptır söylemesi, pek çok kadınla anlaştığımdan daha iyi anlaşp, paylaştığım iki erkek dostumdan bahsediyorum.

Kötü alışkanlıklar

İçki, gece hayatı, kadın!

Uzun zamandır fırsat bulamadığım okumak, yazmak, yalnız kalmak, düşünmek ve dinlenmek için, bayram tatilini evde geçirecek olmam iyi bir fikirdi. Tatile keyifle başladım. Özlediğim ve istediğim şeylere zaman ayırıyor olmam çok mutlu ediyordu beni, bir şeyi fark edene kadar. Okumak ve düşünmekten arta kalan zamanında deliler gibi temizlik yapıp, dezenfekte edip, yemek pişirip, çamaşırları gruplandırıp makineye tıktığımı, arka arkaya yıkadığım çamaşırları serip, kurutup, ütüyüp kaldırdığımı fark ettim. (Yoksa tersi miydi ne?)

"Ben n'apıyorum?" sorusunu, tüm bunları yaptığım birkaç günlük koşturmanın neredeyse sonunda hatırladım. Ben gerçekten n'apıyordum?

Eşim, akrabam, sevgilim olmayan iki erkekle paylaşıyorum evimi. Çok sıkı iki eski dostumla. Ayıptır söylemesi, pek çok kadınla anlaştığımdan daha iyi anlaşp, paylaştığım iki erkek dostumdan bahsediyorum. (Tamam, mükemmel değiller ama sığ da değiller).

Onlar şimdi bayram tatilinde İstanbul dışındalar. Ve ben panik halinde temizlik yapıyordum. Sanki onların yokluğunu fırsat bilip, evi dezenfekte etmem gerektiği içgüdüğü yönlendiriyor beni son üç gündür. Pek yersiz de sayılmaz aslında bu telaşım. Önce birikmiş bulaşıklar, sonra sekiz postada yıkayıp ütülediğim çamaşırlar, sağa sola atılmış kirli çoraplar, düzensiz dolaplar, tozlanmış köşe bucak, ağzına kadar dolu küllükler, buzdolabında kokmuş sebzeler. (Ben bunları bir yerlerden hatırlıyorum, aynı senaryo?)

Tanrım biz bu evde nasıl yaşadık? Son bir aydır eve zaman ayıramayışımızın faturası bu olmalıydı. Nasıl da birikmiş herşey. Niye?

Üçümüzün de evde olduğu zamanlarda aslında her işin sorumluluğunu paylaşmaya çalışırdık. Ancak bu çabaları hiç bir zaman yaptıkları işleri yeterince iyi yapmaya yetmiyor. Her bulaşıқта nasıl bulaşık yıkadığını, her temizlik günümüzde nerelerin tozunun alınması gerektiğini, lavabonun, klozetin sık sık ovulması gerektiğini, ispanağın, marulun nasıl daha temiz yıkanacağını hep hatırlatmak, denetlemek zorunda kalmak hiç kolay bir şey değil inanım. Bazen erkeklerin, inatla bu kadar geç öğrenip çabuk unutmalarının sebebini geri zekâlı olabilme ihtimaline bağlıyorum. (Yani öfkelenince). Bazen kızıp, söyleniyorum. Aman tanrım, çok da tahammülsüzler, hemen onlar da söyleniyorlar; of! kaynana gibisin. Vıdı vıdı yapma!

Bizim yapabildiklerimizi, erkekler de isterlerse yapabilirler pekâlâ. Ama erkek açısından meselemin iç yüzü şudur; nasılsa yapacak bir salak bulunur, niye kendimi paralayayım ki? Pek çok ilercici, çağdaş, modern erkek arkadaşım bana şunu söyler; siz kadınlar bir takım işlere erkeklerden daha yatkınsınız, bunu inkâr etmenin anlamı yok. Niye ısrarla erkeğe elinin yakışmadığı, beceremediği işleri yaptırmaya çalışırsınız? Ben de ısrarla onlara şu yanıtı veririm; (doğru aslında biz anala-

rımızdan ellerimizde birer toz bezi, bulaşık süngeri ve yemek tariflerimizle doğarız. Tanrı da zaten bizi böyle kodlamıştır.) Mesele, öğrenirken dikkatle yoğunlaşma ve öğrenmeyi isteme meselesidir. Ben yirmi beş yaşına kadar çok fazla dikkat ve olağanüstü el becerisi gerektiren laboratuvar analizleri yapmayı bilmezdim. Ne doğduğum da elimde bir mikropipet vardı ne de mikroskop. Bu yaşta bile, istek ve konsantrasyonla yeni şeyleri demek ki öğrenebiliyor insan. Bu koşullarda, "bize öğretilmedi ki, onun için beceremiyoruz" safstasına inanmak biraz aptallık olmuyor mu? Siz de analarımızdan, tescilli "yönetici" belgeleriniz, hisse senetleriniz ve "sıkı feodal" diplomalarınızla doğmadınız. Tembellik ve sorumsuzluklarınıza bahaneler yaratmaktan, temelsiz iddialarınızı bizlere yutturmaya çalışmaktan vazgeçerseniz artık diyorum...

Tüm bunları bilmeme, pek çok sohbet ve tartışmada dile getirmeme rağmen, şu son üç gündür yaşadığım "temizlik ve düzenlilik" sendromunu anlayabilmiş değilim. Bunun faturasını beni böyle yetiştirdiği için anneme mi, düzene mi, ev arkadaşlarıma mı, yoksa hepsine mi keseyim bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var, bayram tatili bitiminde bir kaç hafta ense yapıp, tüm işleri iki erkek ev arkadaşımın yaptırmak için pek çok tez üretip, üstelik bu tezleri temellendirip, tartışmak zorunda kalacağım. İstersem yaparım biliyorum. Tembellik ve sorumsuzluk hakkımı ben de kullanacağım.

Sema

Herhangi bir alanda belli yerlere gelmiş veya gelmeye aday olan erkeklerle sorulan sorular arasında kadınlarla ilgili olanları pek çoktur. Erkekler de kadınları değerlendirmeyi pek severler. Bir televizyon programında Adnan Şenses yaşamındaki kötü alışkanlıklardan söz ederken "içki, gece hayatı, kadın..." diye sıralıyor, kadınlara bakış açısını ortaya koyuyordu.

Geçtiğimiz günlerde şahsen tanıdığım bir yazarın *Demokrasi* gazetesinde çıkmış olan röportajının fotokopisini okudum. Sorulardan biri kadınlarla ilgiliydi. Yazar kadınlarla ilgili çeşitli değerlendirmeleri sıralıyor, sonra da kendi düşüncelerini anlatıyor. Bunları okuyunca bir şeyler yazma ihtiyacı hissettim ve şunları yazdım bir kâğıda: Kadınlar yüzyıllardan beri hep erkekler tarafından değerlendirilmiş, onlar için olumlu-olumsuz bir yığın genelleme yapılmıştır. "...Deniz kadın gibidir: Hiç inanmak olmaz ha!" Tefik Fikret (Bahççılar). Bazı erkekler kadınların kendilerindeki gücü göremediklerini, silkinmeleri gerektiğini düşünüyorlar. Olumlu mudur, olumsuz mudur bilemem! Ben de silkinmelerini istiyorum kadınların. Kadınları çözümlenmeye, kafalarındaki köşelere oturtmaya yani her halükârda onları yönlendirmeye çalışan erkeklerle haddini bildirmek için! "Sayın akıllı yaratıklar, kadın bilirkişileri!... Ben kadını... İnsanım yani... Zayıf-güçlü, şeytan-melek, uysal-hırçın, güzel-çirkin olabilirim. Bu sizi ilgilendirmez. Beni kafanızın köşelerindeki kalıplara sokmaya, kendinize göre tanımlamaya kalkmayın! Beni kendi halime bırakın! Nasıl olacağıma ben karar veririm. Ellerinizi, düşüncelerinizi beyinlerimizden çekin!

Şenay Aydın

Vatikan ruleti

Sevgilim yurtdışındaydı ve benim bebekten önce bakmam gereken günleri sayılı bir annem vardı...

Kucağına oturmuştum o gün annemin; ayakları kırılmış, ikinci elden de öte, mezun olan arkadaşlarımızdan kalan kırmızı koltukta oturan kendisini incitmemeye çalışarak, yaşam da yirmi ikideyken. Öyle çok nadir yaptığım bir şey değiydi ama böylesi, böyleyken ilk kez olmuştu. İçimden, "İşte torununu da kucağına aldım, bu senin son şansın biliyorum," diyerek.

Halbuki bir hafta önce yedinci kürtajına giden sevgili ev arkadaşına dostluk gösterirken nasıl da cahillikle suçlamıştım onu içimden içimden. Hemşire de -eh tecrübeli tabii- küt diye bana sormaz mı: "Hamile olan siz misiniz?"

Fazlasıyla kendinden emin bir eda ile ne cevap vermişim hatırlamıyorum ama yanıldığım belirtmişim. Bluğ çağımın beri beni hiç meraklandırmamış olan adet kanamam tam da bu dialogdan sonra dört gün gecikmişti. Bana asla olmaz ben çok bilinçli ve dikkatliyimdir ama hadi bir de ben gebelik testi yaptırayım dedim. Kimbilir içimde gizli bir sezgi belki de bir heves veya merak, tanımlayamadığım bir duygunun yarattığı "Ben de hamile kalmış mıyım, büyümüş müyümdür?" sorusunun yanıtını öğrenmek için, yüzüğümün taşını ters çevirip sol elimin yüzük parmağına takarak bir laboratuvarında aldım soluğu. Oldukça yaşlı bir amca gözlükleri gözündekeyken:

"Müjde!" dedi. Gözlükleri olduğu için ona tabii ki inanmayacaktım, test sonucunu bir de benim görmem gerekiyordu. Evet, lam üzerindeki idrar örneğinin tabanındaki çökelekleri ben bile görebiliyordum. "Bebeğim sen varsın," demekten başka söz çıkmadı ağızından.

Kızılay'daki Yeni Karamürsel'in tam arkasında bulunan Şehit Adem Yavuz sokaktan çıktım ve saatler sonra sevgili ev arkadaşımın işyerinde ikimizi katıla katıla gülerken buldum, ağlamaya zamanım yoktu çünkü. Üçüncü evreye girmiş kanser hastası olan ve her ayın beş günü kemoterapi görmesi gereken, tıbbın elverdiği ölçüde kendine bir yıl süre tanıyan annemin -ki bunlardan asla haberdar edilmemeye çalışıldı- bir de benimle ilgili böyle bir haberi nasıl karşılayacağını bugün bile tahmin edemiyorum. Samırım annemle paylaşmadığım tek sırım bu oldu, bir de ikincisi.

O gün ev arkadaşım da erken geldi eve. Ağustosun 7'si, Ankara'nın sıcaklığı, saat 15.00 gibi bizler dolma içi hazırlayadururken annem de kabakları ouyordu. Birden ne alaka ise ya da ne sezgi ise, eskinin diplomalı ebe-hemşirelerinden olmasının verdiği bir bilgiçlikle: "Eskiden kürtajlar işte böyle kabak oyar gibi rahmin içi kazınarak yapılırdı, neyse şimdi artık vakumla alıyorlar ama yine de tehlikesinin olduğu söylenir. Her seferinde rahim cidarı zedelenir ve incelik, kadınlar buna maruz kalmamak için en azından kendilerinin korunduğundan emin olmalıdırlar," dedi ve elindeki kabağı oymaya devam etti gözüme bakmaktan kaçınarak. Ben ve ev arkadaşım sanki üzerimize sihirli bir değnek değmiş gibi donduk kaldık.

"Ee ne alaka yani şimdi?" diyecek oldum hemen cevabımı yetiştirdi: "Canım ben öyle aklıma geldi söyledim bilginiz olsun diye."

Konu, böylece değil, ben annemin kucağına asla kucağıma alamadığım o ilk bebeğimle işte o zaman oturduğumda kapanmıştı. Joyce'un da dediği gibi "Doğa vakumdan hoşlanmaz." Aynı kazanmaya gelemediği gibi.

Sonuçta karar vermeme zor olmadı. Sevgilim yurtdışındaydı ve benim bebekten önce bakmam gereken günleri azalmış bir annem vardı, üstelik henüz üniversite üçüncü sınıfa geçmişim. Çok dikkatli olan ben Vatikan Ruleti diye bilinen takvim metodu tarafından kesinlikle kandırılmışım ve çok dikkatli bir şekilde kimseye sezdirmeden takvimi sıfırlamalıydım. Tedavi sonrası yıpranmış, hırpalanmış haliyle annemi 11 saatlik yolculuğa tek başıma uğurladım, ertesi gün takvimi sıfırladım ve daha ertesi gün 11 saatlik yolculuğa ben de çıktım. Bugün doğanın vakumdan hoşlanmadığından kesinlikle eminim. Çocuk sahibi olmaya karar vermemin üzerinden tam bir yıl geçti ve ben hâlâ umutluyum.

RVC

özel soslarla sunulmuş, iştah kabartıcı bir ziyafet sofrası önünde dururken, öyle sormalı-sorgulamalı, çözümlenmeli-bulmacalı ilişkilerle, zor kadınlarla uğraşmak da neyin nesiymiş? Yok akılmış, iradeymiş, özgürlükümü, aptalca kadın duyarlılığıymış... Sırf "akıllı kadın" söylemi adına böylesine zor, keyifsiz bir işe katlanmaya, kafa kırıp lügate yeni kelimeler eklemeye külfetine ne gerek? Üstelik başroldeki duyarlı erkeğimiz, içten içe üstünlük saydığı konumunu, kendisini güdüleyen egemenlik hissini üzerinde yarattığı tatmini, bir kadına kaptır-

Akıllı kadınlar

Ne olacak bu düşünen, üreten akıllı kadınların hali... Gerçekten hakettiğimiz akıllı erkekleri biz ne zaman bulacağız? Yoksa olmasını umut ettiğimiz böyle bir erkek türü yok mu?

a

akıllı kadınlar sevilmeler. Daha doğrusu erkekler akıllı kadınları sevmezler. Bu genellemenin içine ne yazık ki, küçük bir azınlığı oluşturan duyarlı erkekleri de katmak durumundayım. Yaşadıklarım ve tanık olduğum ilişkiler, ne yazık ki, bunun tersini söylemeye yetmiyor. Burada akıllı kadından kastım, kendisiyle yüzleşmeyi başarmış, yaşamı ve ilişkilerini sorgulayan, haklarının bilincinde ve arayışında olan, yani düşünen kadınlar. Tabii bu söylediğimiz de pek kolay altından kalkılabilir şeyler değil doğrusu. Bir kere adamakıllı duyarlılık ve sabır gerektiren, meşakkatli bir iş. Bu işlerden acı çekmeden, yara almadan kurtulanımız azdır, ama kadınlar bu yaraları sarmayı da beceriyorlar. Akıllı kadınlar, insanlarla ve bilhassa erkeklerle olan ilişkilerinde olabildiğince cesaretle, soru soran, ilişkisindeki hakkını söke söke alan ama bir o kadar da sevgisine, aşkına sahip çıkan kadınlar bence. İşte böyle kadın tipleri, en babağidinden duyarlı, çağdaş ve "akıllı kadın" tutkunu erkeklerin dahi gözünü korkutuyor. En şahsiyetli erkek dahi, karşısına güç ve kararlılıkla çıkan bu kadın tipini, kolay kolay kabullenemiyor. Yani ürküyor, yani tırsıyor, korkuyor. Aptal bir güzeli yanında taşımaya kaldıramayan bu sözde "akıllı kadın" müptelası erkekler, bir-iki akıllı ve üreten kadınla yaşadıkları zorlu ilişkilerin sonunda kazın ayağının hiç de öyle olmadığını anlayarak, serbest piyasa rekabetinin nimetlerinden, seçme avantajlarını da kullanarak, hakkettiklerini düşündükleri tercihlerle kendilerini ödüllendiriyorlar.

Ee, ne de olsa insanın hele de erkeğin doğası kolaya oldukça yatkındır. Hiç üzülmeden, emek sarfedip, kafa yormadan yaşayabileceği onca ilişki varken ve hatta İngiliz porselenlerinde

mak veya paylaşmak kaygısını ne diye yaşasın?

O, pek çok hemcinsinden farklı olarak "duyarlı erkek" imajını yaratmış, ayrıcalıklı bir kadın dostu değil mi ki zaten? Bu imaj ona yeter de artar. Hele de yarattığı imaja, inceliğe tapacak bir kadın müridler ordusu yaratma şansı varken, risk yüzdesi fazlaca olan zor ilişkilere girmek, biraz donkişotvari bir davranış olurdu doğrusu. İşin ucunda her şeyi eline-yüzüne bulaştırmak da var, allah saklasın. Bahsettiğimiz türden adamların bir de, öyle böyle sanatın kıyısından geçmişleri, "entellik sığmadı da ne halt yesem mübahtır" anlayışı taşıyanları vardır ki, tüm akıllı kadınları, böyle adamların gazabından korusun yüce rabbim. Hani yanılıp-yenilip körün taşı, hani olura, böyle adamlara âşık falan olmamak için siz yine de bildiğiniz bütün önlemleri alın derim. Sanatçı erkeğimizin derin duyarlılıklarının yarattığı iç çelişkilerinin yollarında heba olmuş akıllı kadınların travmalarını lokman hekim gelse onaramaz deyip, bu konudaki tespitlerimi de sizinle paylaştıktan sonra, konuyu toparlayayım derseniz. Yani şimdi ne olacak bu düşünen, üreten akıllı kadınların hali diyorum... Gerçekten hakettiğimiz akıllı erkekleri biz ne zaman bulacağız?

Potansiyeller görüp, altından düz adamların çıktığı, düz ve sığ ilişkilerden ben şahsen bıktım. Yoksa olmasını umudettiğimiz böyle bir erkek türü yok mu? Varsa neredeler, işaret buyursunlar. Hani öyle, olsun da nasıl olursa olsun babında, erkek düşkününü bir kadın değilim ama, hiç değilse önümüzdeki baharı, kuşlar, çiçekler, böceklerle yetinmeyeceğimiz, nitelikli bir aşkla şenlendirsek fena mı olur? (Böylelerinden çok sıkıldım ya!)

Umarım anlatabilmişimdir derdimi, sevgili kadınlar...

Neris B.

21 PAZARTESİ

Ashında o sakin kıyı kasabasına gidişimin asıl sebebi, kötü bitmiş bir ilişkiyi gözden geçirmek, yaşayacağım sakin bir tatille, beni anlayan bir kaç eski dostumla konuşarak kendime gelebilmektir.

Fransız grupla bir otelin barında tanıştık. Her yaz Fransa'dan aynı beldeye tatile geldiklerini söylediler. Onların arkadaş olma konusundaki fazlaca olan gayretlerine biz de grupça karşılık verdik. Son derece sıcak, insan canlısı, sevimli tiplerdi. Etrafıma yaydığım negatif enerjiyi algılamış olmalı ki, ilk gün çok temkinliydim bana karşı. İki gün sonunda iyi bir diyalog kurulmuştu bile. Akşamları barda oturuyor, sohbet etmeye çalışıp, eğleniyorduk. Herkesin serayı gezmeye gittiği bir akşam otelde yalnız kalmayı tercih ettim. Birşeyler içmek için bara indim. Ahbaplık kurduğumuz barmenle sohbet etmeye başladık. Biraz sonra gruptan Jean geldi yanıma, oturdu. Konuşmaya başladık. Keyifsizliğimin sebeplerini çok merak ediyordu. Geçirtirmeye ve konuyu değiştirmeye çalışıp durdum. Ben sorularını yanıtlamaya çalışırken elini çıplak bacağıma koydu sakince. Rahat bir toplum olduklarını bildiğim ve ilkel bulacağı bir tepki göstermemek için aldırmanmış gibi yaptım. Sonra sustuk. Parmaklarıyla bacağımda minik daireler çizmeye başladı. Ne söylemem ve yapmam gerektiğini kestiremiyordum, tutulup kalmıştım. Ayrıca kasıklarımın böceklerin gezindiğini hissedip utandım. Hafifçe beni tutarak, onunla gitmem gerektiğini hissettirdi. Hiç karşı koyamadan ve hiç bir şey sormadan kalktım yerimden. O hâlâ konuşuyordu, espriler yapıp gülüyordu. Bense anlattıklarımı kulaklarımdaki uğultudan duyamıyor ve bu kadarcık tahrikten etkilendiğim için kendimden utanıyordum.

Her gece birbirimizi elbiselerimizle iterek şakalaştığımız havuza kadar yürüdük. Bu arada biraz toparlandığımı düşünüyordum. Jean çirkin bir erkekti. Ama çirkin erkeklerin bende garip bir etki yarattıklarını ve çekici geldiklerini biliyordum. Jean iri gövdesinden, kocaman ellerinden beklenmeyecek bir yumuşaklıkla, saçlarımda ve kalçalarımda dolaştırmaya başladı ellerini. Kasıklarımın böcekler yeniden harekete geçtiler. Başımı yavaşça yaklaştırdı başına. Öpüşmeye başladık. Kulaklarımda arkasına dokundurdu parmaklarını, çeneme, boynuma. Dudakları ağız kenarlarımda, sonra dilim ağzında. Tanrım, çok yumuşak ve baştan çıkarıcı öpüyordu, asla acelesiz. Sanki, sabırla öpüşmeye, sevişmeye daha fazla katılmamı, tüm benliğimle onu istememi bekliyordu.

İsteddiği oldu sonunda, dilini istekle aldım ağzımın içine, uzun uzun öpüştük. Ellerim sırtında, kollarında, kalçasında. Elleri göğüslerim, kalçam, göbeğim. Tüm bedenim, aklım istiyor onu. Jean tüm bunları yaparken, usulca havuza doğru sürükledi beni. Suyun içindeydik. Bedenlerimizdeki ürpertiye rağmen, devam ettik öpüşmeye, dokunmaya.

Üstümüzdeki giysileri sabırla çıkarttık. Sonra, aklıma arkadaşlarımızın dönmüş olabilecekleri geldi. Soyunmaya panik halde devam ettik ve O, suyun içinde bedenimin her noktasına dokunuyor, öpüyordu, tabii bende. Eli orama kaydı, sabırla daireler çizip, gidip geldi içimde. Ellerimle penisini buldum. Dokundum, okşadım, Artık içimde olmalıydı. Büyük bir ayınle girdi içime, kocaman, güzel bir sertlikle. Lütfen ulaşmalısın bana, biraz daha.

Öyle güzel dokunuyor, öpüyor, öyle sabırla gidip geliyordu ki içimde, asla acele etmeden, her devinimin hakkını vererek ve bende ki sonuçları bekleyerek, sevişmenin tadını çıkararak. Hiç bitmesini istemediğim bir andı, her ikimizde boşaldığı an. Soluk soluğa ve ıpslak. Neler mırıldandığımı anımsamıyorum ama onun, "Herkesi boşver, gelsinler," dediğini işittim.

Sonuçta, milletini tanımadığım, dilini iyi konuşmadığım Jean, bana bağışladığı anlayış, sunduğu karşılıksız, beklentisiz şefkatin yanısıra, birbirinden mükemmel on beş güzel ve yüksek rakımlı yaz akşamı yaşattı.

Onunla olmaktan ve hiç tarzım olmadığı halde, hesapsız bir ilişkiyi yaşamaktan asla pişmanlık duymadım. Bazı şeyleri anlamak ve anlatmak için daima bir dil gerektirdiğini, sözün bittiği yerde evrensel bir dilin kullanılmasını gerektiğini Jean'la öğrendim. Teşekkürler sana.

Genç kadın, yanında uzanan sevdiğinin yarı çıplak vücuduna gözücuyla bakıp, "Tamam tamam" dedi bütün sessizliğiyle, "Senin dostluğunu kaybetmektense arkamı dönüp yatarım daha iyi... Beni dinleyen, anlayan tek insan sensin. Seninle yalnızca bir şeyler konuştuğum zaman bile çok rahathayorum."

Zaman zaman, belirsiz biçimde erkeklerle de birlikte olan bir lezbiyendi Sezin. Erkekler onun için çoğu kez intikam alınması gereken yaratıklardı. Ama bir kadının, özellikle geçmişi acılarıyla dolu bir lezbiyenin erkek karşısındaki tavrı çok özeldi. Sıradan bir kadın, erkek aşığı için günlerce ağlayabilirdi. Lezbiyenler için ise erkek, hiçten başka bir şey değildi. Belki erkeğin acı çekmesi için, işi bitince gitmesini özellikle isteyebilirlerdi...

İlk ilişkisini babasıyla on bir yaşında yaşamıştı çok etkilemişti Sezin'i. Babası onu zaman zaman yatağına alıp, "Annen gibisin, onun gibi olacaksın," derdi. Sezin henüz orospuluğun ve annesinin ne durumda olduğunun ne bilincinde ne ayırdındaydı. Ama bu sözlerle, ilk cinsel deneyimini güya ya-

el kadınlar, lezbiyen kadınlara daha çekici gelmekteydi". Çünkü bu kadınları, lezbiyenlerin daha güçlü bulduğunu düşünmekteydi Charlotte D. Kasl. Yine Kasl, bu kez de "Heteroseksüel kadınların erkeklere bağımlılıkları yüzünden çektiklerine ve baskı altındaki güçlerine ayna tuttıkları için lezbiyen kadınlardan korktuklarını ileri sürmekteydi. Ayrıca lezbiyenlerin erkeksi bir kimlikle sevme eğilimi gösterdikleri heteroseksüel kadınlardan bir güç ve sevgi talepleri de vardı. Bu konudaki örnekler psikanalizin sıradan verilerine bile ters düşmemekteydi. Örneğin Sezin gibi bazı lezbiyenler "yılan"a ilgi duyuyorlardı. Sezin her zaman bir yılan beslemeyi düşünmekteydi. "Evimde hep bir yılan beslemeyi düşünmüşümdür. Bende ürküntü yaratmıyorlar. Onları koynuma alıp zararsızlaştıklarını düşünmek bana mutluluk veriyor. Zaman zaman rüyalarımda bile bir yılan vücudumda gezinirken görürüm. Ama o yılan, ansızın bir başka kadın oluverir. Artık bir yılan haline gelen ve o kadının vücudunda kıvrılan ben olurum. İşte o zaman bir bocalamaya düşer. yılanlaşan ben'in karşı tarafı incitebileceğinden ürkerim," diyordu Sezin. Fakat günlük yaşamda lezbiyenlik yine de ağır basan bir tercihti.

Erkek karşısında

"Çünkü," diyordu Sezin, "Kendisini erkek gibi gören kadın çok daha sert, çok daha aşırı ve çok daha belirleyici olur. Öyle ki normal bir erkeğe göre daha aşırıdır ve kendini erkekten daha üstün hisseder."

şamıştı. Öylesine bilgisizdi ki babasının ne yaptığını bilincine çok sonraları varabilmişti. Babasının yaptıklarının ne olduğunu anladığında ise aynı zamanda bir lezbiyen tavrı ve erkeklere acı çektirme süreci de başlamış oluyordu. Erkekler karşısındaki lezbiyen tavrın en önemli nedenlerinden biriydi bu... Evet, orospuluk yaparak babasına o da acı verecekti. Erkeklerle yatarak onlara acı çektirecekti. Anne ve sevgili özlemi ise artık kadınlara doğru gelişen bir kayışla geliyecekti. Böylece erkeğe karşı lezbiyenliğe doğru bir gidiş başlayacaktı. Lezbiyenlerin önemli bir bölümü geçmişlerinde erkeklerle çoğu kez sonu acılarla biten ilişkiler yaşamıştı. Bu, onlara literatürde ya da psikologların tanımlamalarında "biseksüel" denmesine neden olabiliyordu, ancak bu da kesinlikle yanlışti. Çünkü bu, onların bilinçli ya da bilinçaltındaki bütün tercihlerini kadın kadına bir aşka yöneltmelerine engel oluşturmuyordu. Oysa Psikolog Charlotte D. Kasl'a göre "heteroseksü-

Psikanalizin büyük ustası Freud'a göre ise yılan psikoanaliz kuramında erkeklik organının, yani penisin bire bir sembolüydü. O'nun yılan ingesinde rüyalarına girmesini, lezbiyenler için bir bilinçaltı tavrının Freudcu çözümlenmesinden çok, kendilerindeki erkeksi rol ile özdeşleştirmek daha mantıklı bir tutum sayılmalıydı. Bir erkek psikanalistin bunu derinlemesine kavraması güç bir yaklaşım olurdu. Bunu yapacak kişinin kadın ve üstelik bir lezbiyen olması gerekiyordu. Örneğin ünlü yeni-Freudcu bilim kadını Dr. Karen Horney, tüm Freud öğretisini kadın duyguları açısından eksik bulup baştan aşağı tekrar incelediğinde, böylesi bir yaklaşımın doğruluğu ortaya çıkarmıştı. Bazı lezbiyenler kendilerini kadın karşısında bir erkek gibi görek bunu cinsel tutumlarına yansıtıyorlardı. Örneğin kadın sevgilisi karşısında kendini bir erkek gibi gören Sezin, yerine göre çok daha sert olmaktadır. Fakat aralarındaki bütünüyle kadınsı olan aşk, sevgilisini incitme

UĞRAŞIP DURUYORUZ

Kadın kadına tatil...

Yaz mevsiminin gelmekte nazlandığı şu sıralar, kafamda bu tatilde ne yapacağımı düşünüp dururken, aklıma geçtiğimiz yaz tatilinde yaşadıklarım takıldı. Bir kadın arkadaşımın tatil programlarımızı konuşurken, ikimizin de tatil planlarımızın uyduğuna görün, şöyle kadın kadına bir tatil yapalım demiştik. Onun küçük bir kızı benim de aynı yaşlarda bir oğlum var. Çocuklar birbirleriyle oynarken, biz de kafamızı dinleriz diye düşündük. Gideceğimiz yerdeki bir tanıdığı arayıp, bir ev kiraladık ve hazırlıklarımızı tamamladık. Son anda arkadaşımın biri kız, biri erkek on dört-on beş yaşlarındaki iki yeğeninin de bizimle gelmek istediğini öğrenip, acaba sorun çıkar mı diye biraz endişe ettik ama sonunda, "Fena mı işte, bize yardım eder, çocuklarla da ilgilenirler" deyip gönül rahatlığıyla düştük yollara. Kalacağımız eve varınca daha da neşelendik. Ev tam istediğimiz gibi rahat, geniş ve tam sahilin karşısındaydı. Gittiğimiz ilk gün evi erzakla doldurup, yol yorgunluğumuzu atmak için yatacağımız yerleri belirleyip uyuduk. Ertesi sabah çocukların neşeli çılgınlıklarıyla uyanıp, ilk günün heyecanı ile kahvaltı hazırlığına giriştik. Ciğerlerimiz temiz havanın etkisiyle sarhoş olmuş, midemiz hiç olmadığı kadar aç, guruldayıp duruyordu. Tatilin, daha ilk günlerinde bize bu kadar iyi geldiğine sevinip, şehrin kirli havasından yanakları solmuş çocuklarımızın kilo alacağını umuyoruz. Gelgelelim günler geçtikçe mide gurultuları bir türlü durmak bilmiyordu. Arkadaşımın benim midelerimiz normale dönmüştü dönmesine ama çocuklar her saat başı dilleri dışarı sarkmış vaziyette masa başından ayrılmıyorlardı.

İlk gün aldığımız erzak iki günde tükenmişti bile. Bu durumda tekrar alışveriş yapıp, maddi durumumuzu gözden geçirmemiz gerekiyordu. Oradaki esnaftan hangi günlerde pazar kurulduğunu öğrendik ve neler alacağımızı planladık. Kendimizle ilgili yaptığımız planlar uçup gitmişti; tek düşündüğümüz ne yemek yapacağımız, neleri pişirsek çocukların kilo alacağını hesaplamak ve bu arada kalan zamanımızda (tabi kalırsa) yine çocukları gezilmesi, görülmesi gereken yerlere götürmekti. Bu duruma göre arkadaşımın pazarın kurulduğu gün alışverişe çıktık. İtiş-kakış içinde alınması gerekli her şeyi alıp, ikimizin de taşıyabileceğinin iki misli erzağı kollarımız tutulana kadar zor-bela arabaya attık kendimizi. Eve vardığımızda artık ağrıdan tutulmuş kollarımız ve bedenimizle tekrar mutfağın yolunu tutuyoruz. Çünkü aldıklarımızı çürümesinler diye buzdolabına yerleştirmemiz ve iki saatlik yokluğumuzda aklıtan mahvolduklarını söyleyen çocuklara yemek hazırlamamız gerekiyor. Üstelik yaptığımız yemeklerde de problemler çıkıyordu. Birinin beğendiği yemeği öbürü yemiyor, öbürünün yediğini öteki beğenmiyordu. Sadece yesinler diye en yapılmayacak yemeği bile pişiriyorduk. Günler geçtikçe yaptığımız tek şeyin kahvaltı hazırlamak, bir saat kadar denize girmek, apar-topar öğle yemeğini pişirmek, sonra yine sahilde bir-kaç saat oylanmak ve tekrar mutfağa girip akşam yemeği hazırlamak olduğunu farkettilik. Bu arada sofraya kurmak, kaldırmak ve bir sürü bulaşık yıkamak gibi işleri de saymıyorum tabii. Çocukların sık sık kirlettikleri elbiseleri, mayoları, kumlu oyuncakları da cabası. Bir-iki saatlik deniz keyfi (çocuklara göz-kulak olmaya keyif denebilirse tabii) dışında, iş yapmaktan başka yaptığımız bir şey yoktu. Normal yaşantımızda bile böyle yorulduğumu hatırlamıyordum doğrusu. İkimiz de evimize dönmek için canatmaya başlamıştık bile. Oysa daha vaktimiz vardı dönmek için. Pilmizi pirtimizi toplayıp evlerimizin alıştığımız düzenine ve rahatlığına dönebiliriz. Ya da burada kalıp biraz daha hırpalanabiliriz. Biz birincisini tercih etmeye yatkındık ama bu sefer de aylarca çocukların asık suratlarını çekip, her fırsatta bu olayı başımıza karmalarından korktuk. En sonunda düşündük taşındık ve kalmaya karar verdik. Çocuklar için kendimizi feda edecektik. Bizim yapamadığımız tatili onlar yapacaktı. Güç bela kalan günlerimizi aynı güçlükler ve yedikçe yemek canavarlarına dönen çocuklara yemekler pişirerek geçirdik. Kendimizi apar-topar otobüse attığımızda, çocuklar yanakları pembe pembe birer melek gibi uyurken, biz sızlayan kemiklerimize masaj yaparak, kötü kaderimize lanet okuyorduk. Bu seneki tatil planlarımızı henüz belirlemedim ama tekrar aynı duruma düşmeyeceğime yemin ettim. Tatilde de evde yaptığım işlerin aynısını yaparsam ve iki misli yorulacaksam tatile çıkmanın ne anlamı var ki...

Geçen seneki tatilde bizim durumumuzda bir sürü kadın vardı. Hepsisi de çocuklarının peşinde dolanıp duruyor, sonra da mutfakta yemek pişirip, ev temizliyorlardı. Kocalarıyla gelenlerde bile durum aynıydı. Kocaları ise büyük bir keyifle denize giriyor, güneşleniyor, geziyorlardı. Sonra da normal yaşantıdaki gibi hazırlanan sofrada yemeklerini yiyip, iyi beslenmekten dolayı şişmiş göbekleriyle, gerine gerine sahil gezintilerine çıkıyorlardı. Her zamanki düzenleri devam ediyordu. Kadınlar için ise tek değişiklik mekândı. Onlar da mekânın değişikliği dışında evlerindeki bütün işlerin aynısını hatta fazlasını 'tatilde' sürdürüyorlardı. Sonuçta kadının yazgısı her yerde aynı ve tatilde bile değişmiyor. Karar verdim bundan sonra evişi yapacağım tatile çıkmayacağım.

Nevin

lezbiyen tavrı

noktasına geldiğinde önemli bir bocalama tavrını göstermekteydi. "Hatta," diyordu Sezin, "bazı beraberliklerim sado-mazo ilişkisine kadar gelmişti".

İşte Sezin'in Ashi ile ilk tanıştığı günlerde hissettiği yoğun aşk duygusuna rağmen onu kendisinden uzak tutmasının nedeni buralarda gizlenmekteydi. Ashi'yi kaybetmek istemiyordu. Ayrıca ne türden olursa olsun cinsellik, doğrudan doğruya aralarında tek amaçlı bir tercih biçimi gibi yaşadığında Ashi sevgiyi, yalnızca kendisine ait bir arzuyu kullanıyormuş gibi algılayabilirdi. Bu da erkekle kadın arasındaki ilişkinin temeliydi zaten. "Çünkü," diyordu Sezin, "Kendisini erkek gibi gören kadın çok daha sert, çok daha aktif ve çok daha belirleyici olur. Öyle ki normal bir erkeğe göre daha aktiftir ve kendini erkekten daha üstün hisseder. Kadın gibi gören ise daha pasif ve daha boyun eğici bir tavır içerisindedir. Fakat öteki de sonuçta bir kadın, hatta derinlerde hâlâ "temiz bir genç kız" olduğundan, karşısındaki başeğen kadının da aynı duyguları beslediğini görür, dahası hiçbir erkeğin asla bilemeyeceği bir biçimde de bilir ve yaşar." Öyle ki sadece lezbiyenler değil, hemen çoğu kadın yaşantısında pişmanlık duyduğu ya da karanlıkta kalan bütün olgular karşısında sık sık "kendimi halen bakire bir genç kızın incitmeyi ve incinmeyi göze alamayacak duygusallığında hissediyorum," diyebiliyordu.

İşte lezbiyenlerin ilişkilerindeki kilit noktalardan biri de budur. Böylesi nedenlerden dolayı bir erkeğin, ister lezbiyen ister biseksüel lezbiyen olsun kadın karşısında kendini kanıtlaması ve yaptığı bilinçli ya da bilinçsiz tüm güç gösterileri onlar tarafından iğrenç bir gülünçlük biçiminde algılanmaktaydı. Bir lezbiyeni aile içi ve belki eneset ilişkilerden başka bir erkeğe karşı tavır almaya iten diğer nedenlerin başında kendisini toplumda bir erkek cinselliği ile çevrili olarak bulmasıdır. Aile kurumu, erkekler ve sevgilileri, lezbiyenin seveceği insanlar, hepsi erkeklerin dünyasında ve onların elinde gibidir. Çocukluğundan beri gizli gizli erkeklerle rekabet eden lezbiyen kadın, böylesi bir savaşımın zirvesinde bulur ve hisseder kendisini. İşte bu nedenle bir lezbiyen ya da biseksüel lezbiyen bir taraftan erkekleri de küçümseyici bir tavırla elde etmeye çalışırken diğer taraftan onların cinsiyetlerini de hor görür. Onları elde etmesindeki psikolojik amaç, toplumda baskın ve kazanmış gibi görülen erkek cinselliğini elde edip itmek ve böylece erkeğin zaferi üzerinde bir yeni ve kadınsı zafer kazanmaktır.

Erkeğin karşısında bir tavır olarak gelişen lezbiyenlik ve lezbiyenler, toplum dışı ve toplumdaki saklanan kişiler olarak gizliliğin belirsizliğine sığınmak zorunda kalmayacaklar.

N.B.U.

Gördüğünüz anda tabanları yağlayın Arıza kadınlar

Konumuz "benim magazin kadınlarım". Diyelim Muazzez Abacı, Oya Aydoğan, Serpil Çakmaklı; arıza kadınların şahı Ahu Tuğba. Çok ucundan Banu Alkan. İleri geri (hoplaya zıplaya) bunlardan konuşacağım. Sarmadıysa baştan haberiniz olsun. Yani ön tarafa parlak ve irilerini yerleştirip kesekağıdınıza ezik ve çürük çarıkları dolduracak değiliz. Şunun şurasında muhabbetimiz derindir.

Ben onlara "arıza kadın" diyorum. Benim beğendiğim kadınlar onlar. Yani: Oyum Arıza Kadınlara! "Özel" hayatımda pek çok arıza kadın var. Kadın arkadaşlarım, pek yakınlarım, ismini veremeyeceğim en yakınlarım. Bir de bilim kadınlarını severim ben. Onlar da sıkı arıza kadın potansiyeli barındırırlar ama arıza çıkarmaya vaktleri yoktur. Kendilerini bilime adanmışlardır: diyelim tıbbı. Kör şafakta geçirip üstlerine beyaz gömleği, cumartesiye pazardı, geceydi tatildi mefhumlarından azade, koşturur dururlar o gecekonduhastanelerin koridorlarında. Kadın arkadaşlarımdan en hası, bu doktorculuk hastalığımdan muzdariptir. Güzel yüzünü zor görürüm, o denli çalışır. Lisede gece-gündüz birlikte olduğumuz günler burnumda tüter. Hem alabildiğine dalgın, hem bir fili hasetinden çatlatacak kadar hafızası kuvvetli: sevgili bilim kadını arkadaşım benim. Hasretle gözlerinden öperim.

Ama konumuz "benim kadınlarım" değil. Konumuz "benim magazin kadınlarım". Diyelim Muazzez Abacı, Oya Aydoğan, Serpil Çakmaklı; arıza kadınların şahı Ahu Tuğba. Çok ucundan Banu Alkan. İleri geri (hoplaya zıplaya) bunlardan konuşacağım. Sarmadıysa baştan haberiniz olsun. Yani ön tarafa parlak ve irilerini yerleştirip kesekağıdınıza ezik ve çürük çarıkları dolduracak değiliz. Şunun şurasında muhabbetimiz derindir.

Muazzez Abacı vukuatı bol bir kadın. Ankara Koleji mezunu, evinde caz söylüyor. İlk kocası polis, ikincisi avukat, üçüncüsü yeraltı dünyasının ünlü şahsiyeti Hasan Heybetli (iki kez evlenip ayrıldılar); son sevgilisi yine polis.

"That brings us back to do! do! do! do!"

Polis bey sağda solda çok konuşuyordu. Kameraların önünde birbirlerini tokatladılar. Karısı ve çocuklarıyla Polis Evi'nde yemek yemekte (Muazzez'e yapılır mı bu?) hiçbir beis görmedi. Abacı tarafından terk edilince de onun için yazdığı şiirleri, magazin programlarında elinde viski bardağı, (enteresandır) Muazzez Abacı'nın evinden okumakta hiçbir beis görmedi. Tabiidir, affedilmedi. Arıza kadınlar kincidir.

Adnan Şenses öncesi dönemlerinde, şarkılarımızı bu kadar güzel (abartısız, hiçkırıksız, yırtınmasız) okuyan Abacı (polis-avukat-mafya) kanun üçgeninden çıkamıyor bir türlü gönül işlerinde. İyi bir anne. Kızından bahsederken, ona bakarken hemen anlıyorsunuz. Kızı da doktor biliyorsunuz. Arıza kadın olacağıma,

b i l i m
k a d ı n ı

olayım demişcesine. (Bizde teoriler taş gibi.)

Muazzez Abacı'nın kafası iyiyken (ki çoğunlukla öyleye benziyor) saygısız müşterilere, notalara basamayan "as" solistlere nasıl hakaret yağdırdığı da efsaneleşmiştir. Yani arıza kadınlar müdanasızdır. Pire için yorgan yakar seyrine bakarlar.

Bir başka kolejli kızımız Saint Benoit'lı Oya Aydoğan. Bir zamanlar çok popülerdi. Hep kötüötesi filmlerde oynadı. Tek ipesapa gelir filmi Tarık Akan'la oynadığı *Beyoğlu'nun Arka Sokakları*. Orda öyle tumbul tumbul bir fahişeyi canlandırıyor. Kendi konuşuyordu; yumuşak sıcak bir

sesi var. Kız çocuğu sesi. O ses, o bakışlar, o duruş filan. O kadar feminen, o kadar tatlıydı ki. Çocuk istedi, soldan beşinci İzmir'li odun tüccarından "gayrresmi" bir oğlu oldu. Kendi istemiş, kendi doğurmuştu. Çocuğun adını Onur koydu. Kimsenin nikâhına muhtaç değildi çocuk sahibi olmak için. Ara ara Anadolu'yu turluyor, bazen gazinolarda çalışıyor. Nadiren çıktığı magazin programlarında öylesine dobra ve öylesine zeki konuşuyor ki. Hiçbir bayağı hesapla uğraşma derdinde değil. İstedikini istediği gibi söylüyor. İçin için beğeniyorum.

Serpil Çakmaklı magazin programlarında izlediğim bu camia kadınlarının en düzgün konuşanı. Sözcükleri hedefini vuruyor; bir şey anlatmak istiyorsa harikulade güzel anlatıyor. Öyle kakarakukuru akımdibokumdu değil. Artık insanların şizoid ve karacahil söylemlerinden öylesine bunaldık ki, diyelim Serdar Ortaç'ın beş kelimeden çok daha uzun ve kursesiz cümleler kurabilmesi dikkatlerimizden kaçmıyor. Zekâ hanesine artıları çentikleyiveriyoruz.

Serpil Çakmaklı geçimsiz kadın. *Direjan*'ın setinde Levent İnanır olsun, prodüktör olsun herkesle bir temiz kavga etti. Döndü İstanbul'a başladı uğradığı haksızlıkları ve densizlikleri anlatmaya. Serpil Çakmaklı'nın çocuğu oldu, modası geçti; solaryumcu şimdi. Bir programda eski kocası Yalçın Dümer: "Ben o zaman o kadar âşıktım ki, o yıllarda neler yaşadığımı hiç hatırlamıyorum," diyordu. Aferin, genç adam. Güzel sevmişsin. Arıza bir kadının böyle sevilmesi gerekir. Hesapsız kitapsız. Yoksa gerçekten yenilir yutulur durum değildir.

Bu İkiliye Dikkat'te biliyorsunuz Banu Alkan sarışın bombayı, Serpil Çakmaklı esmeri oynuyordu. Hâlâ: ki artık saçlar püskül pürtük, yüzgöz ayparçası, kalçalar bir baştan öbür iskeleye uzanıyor; Banu Alkan kendini Afrodit sanıyor. Habire sahneye çıkacak, kaset çıkaracak, Hollywood'a açılacak, dünyayı sarsacak ortak yapımlarda oynayacak cakkacak. Vazgeçmedi. İşte vazgeçilemiyor bu yalanlardan, illüzyonlardan. Bir uzman bir tabir bulmuş: "Patolojik iyimserlik" diyor. Ne yani gerçekler başından aşağı mı yıkılsın Banu Alkan'ın. Hâlâ mabedinin sütunlarını inşa edip her sabah, afroditaafrodit dolanıyor. Mesele Banu Alkan ciddi arızalıdır, kontaktır vs. Ama kastettiğim "arıza kadın" değildir. Arıza kadın gerçekçidir. Fena halde. Hatta epeyce paranoyaktır. Gerçeklere herkesten önce uyanır. Oyalanmaz. Oyalanamaz. "Uyan da Pazar'a gidelim" dedirtmez. Zaten uyuyamamıştır, Pazar'a varmış ve ortalığı darmaduman etmiş, geri gelmiştir. Şimdi kederli, hem suçlu hem güçlü, fakat pişmanlıktan uzak odasıdır. Karşı duvara bakıp yolculuk planlamaktadır. Hayfa'ya filan. Uzak ve azade yerlere.

Arıza kadınlarımdan en sıkısı Ahu Tuğba'dır. İki yıl mı ne oluyor, onunla röportaja gittim evine. Annesi, ki hayatının içine eden imparatoriçe, bi-

zi azarlayarak içeri aldı. Kadın cidden cadı. Arıza kadınlar öyle cadı da olmazlar. Bir katil barındırsalar da içlerinde, diyelim bir mahalle karısı barındırmazlar. Öyle onurdu, gururdu; gerçekten kafayı bozmuşlardır. Öylesine çekmişlerdir ki, başkalarına çektirirken allah yarattı, demezler.

Ahu Tuğba babasının aşkından çokken başlamış intihar teşebbüslerine, hâlâ devam ediyor. Geçen sene kocasını havaalanına karşılamaya taze kesilmiş ve yeni sarılmış bilekleriyle gitti. Adam sahneye çıkması için (ne halt etsin) izni verdi. Sonra Kumkapı'da birkaç yıllık belalı silahı kafasına dayayıp tetiği çekti. Bir nevi "Aşkım Rus Ruleti". Tabanca tutukluk yaptı. Karakolluk oldular. Sonra hap aldı kutu kutu. Kurtarıldı. Yine sahneye çıktı. Şu sıralarda yine belahıyla birlikteymiş. Oysa adam için: "Benim filmimde polis rolünü oynuyordu. Figürandı. Onun yüzüne bakar mıyım" vs. demişti.

Röportaj esnasında çok dürüst, çok oynusuz ve çok acıklıydı. Yani kast etmiyor. Acıklı olayım meselesi yok asla. Ama ben iki-üç hafta kendime gelemedim. Rüyalarım girdi. Yoğun bir kadın. Lanetlenmiş bir ada gibi. Kızıyla tuhaf bir ilişkisi var. Kızı 2,5-3 yaşlarında ve altı hâlâ bağlıydı. Annesi altı aylıkken tuvalet terbiyesi vermiş Ahu Tuğba'ya: "Benim çektiklerimi kızıma çekirtmem." Kocasıyla evliliğini de bu nedenle sürdürür gibi. Belki 5-6 kez: "Bebeğim babasız kalmasın," dedi. "Bebeğim, benim yaşadıklarımı yaşamasin."

Evinin içinde bir salaşlık, bir yoksulluk havası. Yani arıza kadınlar eninde sonunda başarısızdırlar. Başarı neyse artık. Yani tüm bu güdümlenmeler başarı, başarı, başarı diye. Gerçekten işti, paraydı, kocaydı -muvaffak olamaz arıza kadınlar. Kendi kendileri olmaya muvaffak olurlar bir tek. Seni sürekli başkaları kılmaya çalışan bir dünyada, kat edilmesi en uzun ve belalı yol.

Şimdiki magazin primadonnaları Hülya Avşar olsun, Hande Ataizi olsun, Sibel Can, Şebnem Dönmez olsun, Sevda Demirel, Yeşim Salkım, Harika Avcı ablaları olsun sası sası sası. Dayama. Plastik. Olimpiyatlara hazırlanırçasına hırslı. Para maratonunda kondisyonlarına diyecek yok. Sanki seksi, sanki akıllı, sanki şehvetli, sanki bilinçli, sanki sportmen, sanki bilmemne hepsi. 80 kuşağı diye bir şeyler yumurtlanıyor. Darbe sonrası Türkiye'nin başarı müptelalarının "Vay biz de bir şeyiz; kuşağız 80 kuşağıyız; uşağız, ağız, her tarafta biz varız" krizleriyle yeni bir dayama ve dayanma hamleleri. İşte bu ruhun, magazin kadınları da bunlar. Tanrılar başarılarını daim etsin. Pek şen, pek şakraklar. Para pul kazanmaya doymuyorlar. "Magazin gündemini" onlar "belirliyor". Jeepleri de var, ruh konserveleri de. Bu zamanlara yaklaşıyorlar. Işıklar zamanında açılıp, zamanında kapanıyor. Arıza yok. Can sıkıyorlar.

Perihan Mağden

Mahsun Kırmızıgül / Özcan Deniz

Seviyorum işte var mı diyeceğin?

m

üptela okurlarım bilirler. Türk pop'uyla ilgili yazımda (Türkiye'nin sivilceleleri) kurda kuşa geçirip saçı bitmemiş yetime dil uzattıktan sonra, beğendiğim tek kişiyi göğsümü gere gere açıklamıştım: Serdar Ortaç. Yani dostu düşmana rezil olmuş olabiliriz zevkimizle. Ama samimiyetimizden de taviz vermeyiz. Gelelim şimdi en beğendiğimiz (en seksi) iki Türk erkeğini açıklamaya. Çoğul kullanmam da yerinde kaçtı; zira fotoğrafta Mahzun'lu tişörtle gördüğünüz ikizim Neriman da bu kanaatte, ben de.

Hemen herkesin vardır, benim de bir ikizim var. Yani artık bu kadar benzememek olur. Ben ne kadar entelsem, o o kadar vur patlasın çal oynasın. Ben ne kadar feylozofiyle haşır neşirsem, o o kadar magazinle. Ben Bataille'dan bahsederim, o Hande Ataizi'nden. Heyhat! Kesişme noktamız Türkiye'nin en seksi erkekleri olacakmış. Tabii, böylece bu iki fantezi/arabeskçimizin ne denli geniş bir spektruma hitap ettiğini de müşahade etmişsinizdir. Ümid ederim.

Akil küpü bir arkadaşım var. Önemli bir mevkide olduğu için ondan A.T. (38) diye söz edeceğim. O diyor ki (yani A.T. 38): "Bu orta ve üst sınıf analar oğullarını fena halde muhallebi çocuğu yetiştirdiler son 30-35 yıldır. Dolayısıyla bu sınıfın kızları, bakıyorum Citi-bank'te, IBM'de, borsa reklam şir-

ketlerinde üst düzey yönetici kadınlar, Mahzun'u Özcan Deniz'i karşıkonulmaz buluyorlar. Buna karşılık kırsal alanlarda, varoşlarda baba olsun, erkek kardeş olsun bu figürler o denli maço, vururum keserim tipler ki, o sınıftan kızlar Serdar Ortaç'tı, Tarkan'dı "hassas" gençleri beğeniyorlar."

Yani arkadaşım: "O sınıflar bu tiplere, bu sınıflar da o tiplere hasret. Çekimin temelinde bu yatıyor" a getiriyor. Anadolu'da, gecekonduarda Mahzun'la Özcan beğenilmiyor da zannedilmesin. Geçen senenin en çok satan kartpostalı, belden yukarısı çıplak Mahzun'un kucagında çıplak bir bebekle poz verdiği kartpostal olmuş. Düşünsenize kadınları ne kadar tavlayacak bir poz: Hayallerindeki adam artı hayallerindeki bebek. Bebekle adam bir arada. İşte bu adamdan

"Hemen herkesin vardır, benim de bir ikizim var. Yani artık bu kadar benzememek olur. Ben ne kadar entelsem, o o kadar vur patlasın çal oynasın. Ben ne kadar feylozofiyle haşır neşirsem, o o kadar magazinle. Heyhat! Kesişme noktamız Türkiye'nin en seksi erkekleri olacakmış."

yapmak istedikleri tombul tombul bebek.

Pazartesî'den bir arkadaş anlatıyor, onun babası annesini hep Zeki Müren'den kıskanmış. Zeki Müren'in en büyük hayran kitlesi kadınlardan oluşuyordu malumunuz. O incelik, o zarafet, o kadirşinashlık mest ediyordu kadınları. Öyle bir erkek arzulanırlardı; evdeki homurdanan, can sıkıcı, "Hanım, eline sağlığı" güçlükle söyleyen kazuleti değil. Herhalde bu yüzden oğulcağızlarını bu kadar muhallebi yavrusu yetiştirdi bu anneler. Hayallerindeki inceliğe, bir nebze olsun böyle dokunabilme isteğiyle.

Üşüdüm üstümü örtsene anne

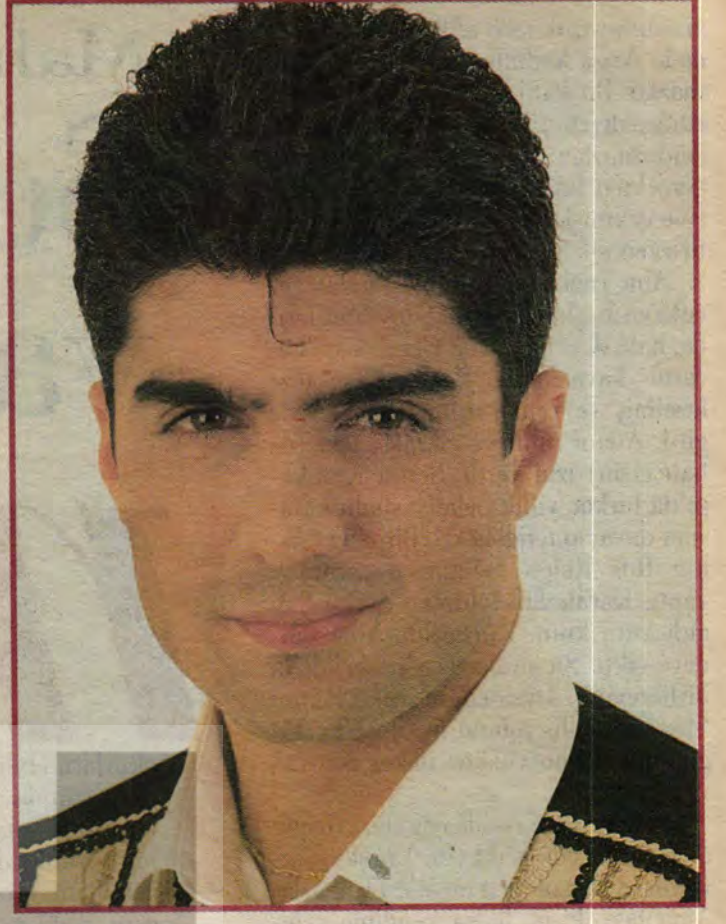
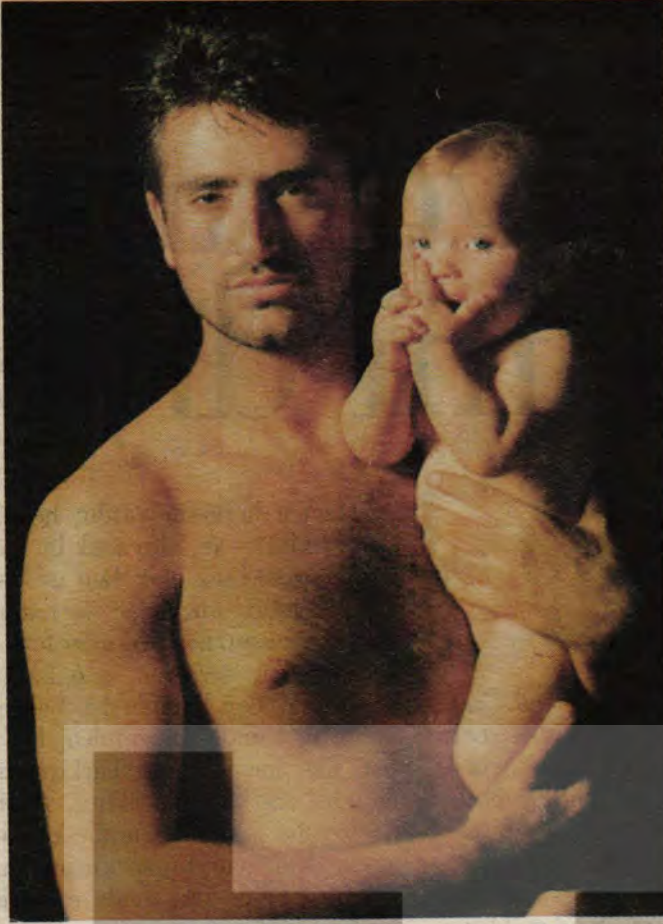
Ben Tarkan'ın, Serdar Ortaç'ın bu kadar beğenilmesini toplumumuzdaki kadınların,

babalarından/abilerinden, "Bu eve erkekler telefon açamaz" cendelerinden sıtkının sıyrılmamasına ve eşcinselvari erkekleri çok "cinsel" bulmalarına bağlıyorum. Post-Zeki Müren tahta bir aday da Rober Hatemo. Kırmızılar içinde onu oynarken gören varoş kızlarının içi geçiyeçiveriyor. İşte böyle bir cinsellik arzu ediyorlar doğal olarak. Onları tahrik eden, eşitlikçi bir cinsellik. Onları bir boşalma kabı olarak gören, yalnızca erkeğin tahrik olmasına dayalı, benmerkezci bir cinsellikten çok; onlara da etkin olma hakkı tanıyan, onları da avcı ve isteyen durumuna koyan bir cinsellik. Pek tabii, herşey bilinçaltında cereyan ediyor.

Gelelim Mahzun Kırmızıgül'e. Mahzun, şahane bir karışım. Biraz Yılmaz Güney, biraz Vesikalı Yarım'deki manav haliyle İzzet Günay, az biraz İbrahim Tatlıses. Biraz Kürt, biraz Akdeniz vs. vs. adamda Kürtlüğünün bilinci de var; *Kardeşlik Türküsü* diye Vangelis'in 1492 müziğini araklayıp parça da yapıyor, en sıkı arabesk parçaları da. Hem akıllı, hem İbrahim Tatlıses gibi sinir bozmuyor, hem de iyi bir erkek. Gerçekten. Kulvarında yüzenler gibi, o manken senin bu kıtır benim mal bulmuş mağribi gibi sağa sola saldırmıyor. Gitti, kendinden kaç yaş büyük Seda Sayan'ı buldu; beste beste üstüne. Bence sırlıklam aşık kadına. Bu, her babayığidin harcı değildir.

Bir kere Seda Sayan arıza kadın. O "re"leri çatlatışına bakın parçalarında. Sabahları TGRT'de sunduğu programı, kültleşme yolunda emin adımlarla ilerliyor. "Terso" tabir edilir; hakikaten huysuz bir kadın. Zor lokma. Aykut Işıklar abimizden öğreniyorum sevdi mi de tam severmiş. Ben Mahzun'un *Bu Sevda Bitmez*'i onun için bestelediği fikrindeyim. Dinleyin sözlerini, sevmeyi bilen bir delikanlıyla karşı karşıya olduğunuzu şıp diye anlayacaksınız. Sonra o alttan alttan bakmaları filan (Yılmaz Güney abisinden epeyce etkilenmiş); allah için, yakışıklı bir Türk gencimiz.

Mahzun'un klipleri sıkı kötü oluyor. *Bu Sevda Bitmez*'de o salak kız bunu reddedip dış kapının sol mandalı bir herifle nikâhlanıyor; Mahzun'da gelin arabasının ardından bir şey fırlatıyor ya. Eyvah diyorsunuz, attı molotof kokteyli. Beni sevmeyen ölsün, hesabı. Hayır, bu Mahzun, öyle vurduların kırdıkların şahsiyeti değil. Bir gonca gül atıvermiş arkalarından. Sevdayı bitirmemeye de, son derece kararlı. Yalnız kızın evinin önüne gelip beyaz boyayla dana kadar "Bu Sevda Bitmez" yazmış ya, o sahne her defasında içimdeki Emekli Albay'ı galeyana getiriyor. Maazallah biri bizim evin önüne böyle bir halt etse, cinnet geçiririm. Zamanında annemin apartmanında yönetici olup (yeminle) cerrah eldivenlerini elime takıp bahçedeki çöpleri az topladım. İlk kitabımı yazıyordum eve kaplanmış ve kafayı apartmanın dirlik ve düzenine sıkı takmıştım. Böyle la-

Mahzun, şahane bir karışım. Biraz Yılmaz Güney, biraz *Vesikalı Yarım*'deki manav haliyle İzzet Günay, az biraz İbrahim Tatlıses. Biraz Kürt, biraz Akdeniz vs. vs. adamda Kürtlüğünün bilinci de var. Gelelim yakışıklı çocuk Özcan Deniz'e, askerden dönüp son kasetini yaptı, pek gözde bugünlerde. O tolk şov senin, bu amcamın, dolanıyor. Huysuz'un şovunda da iyiydi, ne laf altında kaldı, ne sabukladı. Neşeli, rahat, samimi ve hoştu. Eh, daha ne olsun? Huysuz da beğeniyor çocuğu, bizler de.

tan bir apartman yöneticisi de dolanmakta sistemimde.

Gelelim yakışıklı çocuk Özcan Deniz'e. İlk olarak Hadi hadi meleğim / Uç ta görelim'le adını duyurmuştu, hatırlarsınız. askerden dönüp son kasetini yaptı, pek gözde bugünlerde. O tolk şov senin, bu amcamın, dolanıyor. Hülya Avşar edepsizleşmezsem rating'im düşer diye ne halt edeceğini bilemediğinden tutturdu çocuğa: "Askerde ne yapıyorsunuz, bu doğal bir şey, yemeğinize ilaç mı atıyorlar, n'apıyorsunuz, n'apıyorsunuz?" diye. Özcan Deniz kibar çocuk, ama altta da kalmadı hakçası. Hülya Avşar'ın resimlerinin böyle durumlarda ne kadar ele yaradığım terbiye çerçeveleri içinde (biliyorsunuz bu terbiyenin lake çerçeveleri oluyor) anlattı. Hülya Avşar yaşlandıkça diline vuruyor. Pek "onöre oldu" sanırım bu cevaptan.

Kadınlık bilincinin şahikası Huysuz Virjin de şovunda Özcan Deniz'e nasıl içinin gittiğini pek güzel gösterdi. Avşar'ın şovuna da değindi, öyle her çağrıldığı yere gitme yollu. Özcan Deniz Huysuz'la da iyiydi, ne laf altında kaldı, ne sabukladı. Neşeli, rahat, samimi ve hoştu. Eh, daha ne olsun? Huysuz da beğeniyor çocuğu, bizler de.

Şimdi bu şov dünyasında anasının/babasının kuzusu tipler oluyor.

Kulislerde, davetlerde, orda burda bu tipler her daim anneleriyle/babalarıyla ayrılmaz bir bütün olarak dolaşan kişilikler. Mesela: Linet böyleymiş, annesi sağken Zerrin Özer, geçenlerde Seren Serengil açıkladı annesine göstermeden ceket alamamış, Hülya Avşar'da yakın zamanlara kadar annesini her işine buluşturırdı. Beşiktaşlı Sergen mesela babasının kuzusu. Özcan Deniz de öyle. Her yere yanında babası. Bu da hoş bir özelliği. Bilesiniz istedim.

Mahzun'la ortak bir noktaları var: İkisi de evli. Mahzun boşandı galiba (bir dansözle evliydi, oğlu da var); Özcan Deniz'in karısı ise Almanya'da. Bu evlilikleri panterler gibi gizledi her ikisi de. Magazin ninjalarımız sağolsun, onlar çıkardılar ortaya. Hatta Mahzun yalana da kabiliyetliymiş; Aykut Işıklar abimizi bir güzel kandırmış. Rahmetli Uğur Kılıç arayıp anlatmış Işıklar'a, "Seni amma yedi, evli o," diye. Artık iyice uçtun diyeceksiniz, ama bu yalancılıklarını da cazip ve milletimize has hoşluklar olarak telakki ediyorum. Biliyorsunuz, Türk milleti için yalan söylemek vazgeçilmez bir tutkudur. Hem bunlara "beyaz yalan" deniyor. Hangimize ne zararı var; trilyonlarımızı mı götürüyorlar?

Yalancı adam denince aklıma ser-

best çağrışım işte, büyük Türk entelektüel film yönetmenlerinin şiddetli tutkusu geldi: Esrareniz Kadın. Buna takmışlar kafayı. Yani böyle bir kadın tipi var da, bir bizim mi habermiz yok? Onların dramı da bu gerçi, o kasaba senin, bu saat kulesi benim aramaktalar Esrareniz Kadın'ı. Ve o kadın yok, yok, yok bir türlü. Dırđırıcı kadın var, köpekbalığı kadın, alçak kadın, banal kadın, çalçene kadın, histerik kadın - peki nerede bu hayallerimizi çapalayan Esrareniz Kadın? Yanlış anlaşılmasın, büyük Türk erkek sanatçıları adına haykırıyorum bu soruyu. O kadın ki onun esrarının "e"si için ölmeye değer, o kadın ki eserlerini o kadın uğruna verirler, o kadın ki - sahi nerede o kadın?

Tabii, olmaması çok daha iyi. Yoksa bu çetrefil ve derin "yapıt"ların mevzuu ne olacak? Bu tekdüze hayatların çemberinde bir vaha, bir serap, bir ada, bir haykırış Esrareniz Kadın. Hayatın avamlığına Don Kişot'ça bir karşı duruş. Büyülüye, aşkın olana bir tutku, bir saplantı. Esrareniz Kadın olmayan/olamayan o milyonlarca kadından biriyseniz; yazıklar olsun size, bize, bana. Yani pes, Mahzun'u, Özcan Deniz'i beğendiğimizi gizlemeyi dahi, akıl edemiyoruz.

Perihan Mağden

Gökkuşak kadınları

Bir zamanlar bir arkadaşım vardı, sarhoş olunca Hititçe konuşur ve "Ben gökkuşak kadınları severim" diye bağırırdı bu arkadaş. Doğal olarak kafam karıştı. Şu Hitit meselesine fan-tezi gözüyle bakabilirdim de, "gökkuşak kadını" ne demekti bir türlü anlayamazdım. Ne demek isterdi yani, ben de bir gökkuşak kadını mıydım, eğer değilsem ufaktan beni sevmediğini mi çitlatıyordu? Neyse o günler geride kaldı, o arkadaş unutuldu, gitti. Ama geçenlerde birdenbire karşıma çıktı gökkuşak kadınları. Belki eski arkadaşımın sözünü ettiği bunlar değildi. Ama ben kendi kafamda oturabilmişim yedi rengi. İki üretken kadın vardı karşımda: Biri Gökkuşak yayıncılığının sahibi ve editörü Kıymet Mücek, öteki son kitabı *Deccal ve Karanlık Öyküler*'i bu yayınevinden çıkaran yazar Tanseli Polikar. Tanseli Polikar'ı ilk kitabı ve dergi çalışmalarıyla tanıyordum, öyküleri üzerine bir kaç yazı yazmıştım. Kıymet Mücek'i ise yayınevi çalışmalarından izliyordum. Bir Sultanahmet öğleden sonrasında buluştuk, Sarayburnu'na çay içmeye gittik. Sonra konuştuk, havadan, sudan, yazmaktan, yayınlamaktan, yeni kitaptan...

Deniz: Gökkuşak'ın son kitabı *Deccal* alışılmışın dışında bir çalışma. Türkiyeli yazarların pek yönelmedikleri bir türün örneklerini içeriyor.

Tanseli: Korku öyküleri için dekiler. Aslında benim okumayı sevdiğim tür de bu. Ama yazdıklarım gotik öykü tadı katmaya çalıştım. İnsan psikolojisini irdeledim. Bilinçaltındaki korkuları yansıttım.

Deniz: Bu ikinci kitabınız.

Tanseli: İlki Detay yayıncılığının çıkan *Yarının Tarihi*'ydi. Gençken de yazıyordum ama orta yaş geçince kitap yapmaya yöneldim.

Deniz: İlk kitaptaki öyküleri ne zaman yazmıştınız?

Tanseli: 70'lerde. Dört yıl İngiltere'de kaldım, hem sinema okudum hem de bir yatılı okulda çalıştım. Çocuk çocuklar, Haydarpark günleri... Harika bir dönemdi.

Deniz: Kıymet, sen kaç yıldır yayıncılık yapıyorsun?

Kıymet: Bir buçuk yıldır. Eşim de ortağım. Ama şartlar benim önde olmamı gerektiriyor. On üç-on dört yıldır Çağaloğlu'nun tozunu yutuyorum. Kitap çok emek, çok birikim istiyor. Ama inanır mısınız, Çağaloğlu'nda bastığı kitabı okumamış yayıncı var. Ben biraz titizim. Ortalama ayda bir kitap yaptık. Her ürettiğimizi özenle

seçtim. Kitapların her şeyiyle ilgileniyorum, matbaasından kapağına, dizgisinden montajına...

Deniz: On beş kitap yayınladınız bugüne dek. Bunların içinde *Varoşa Kadın Olmak* gibi bir çok satan da yer alıyor. Peki Çağaloğlu'nda kadın olmak nasıl?

Kıymet: Her yerdeki kadar zor. Girdiğiniz matbaalarda erkek dünyasıyla karşı karşıyasınız. Kendi aralarında küfürler filan. Ama size karşı nazikler. Elinizi belinize koymanız gerekiyor bazen, diyelim ödemenizi alamıyorsunuz. Bir de bu işe ilk başladığımda bir tanıdığın söylediklerini unuttum. "Sana acıyorum," demişti. "Kadın başına hamallık yapacaksınız."

Deniz: Yazın piyasasında da kadın olmak zor.

Tanseli: Ben aslında bunu ilkten algılayamamıştım. Uzun yıllar öğretmenlik yaptım. Okul ortamında ayrımcılık görmedim. Ama yazarken işler zor. İlk kitabımı okuyan bir genç yazar, "Vay canına, bir kadının yazacağı şeyler değil bunlar," demişti. Oysa bir kadının yazacağı şey nedir, yazmayacağı şey nedir?

Kıymet: Yayınevi olarak kadın sorunlarıyla ilgili kitaplara ayrı bir yer ayırdığımız doğru ama bir yazın yapı-

Geçenlerde birdenbire karşıma çıktı gökkuşak kadınları. İki üretken kadın vardı karşımda: Biri Gökkuşak Yayınları'nın sahibi ve editörü Kıymet Mücek, öteki son kitabı *Deccal ve Karanlık Öyküler*'i bu yayınevinden çıkaran yazar Tanseli Polikar.

tı karşıma geldiğinde yazının kapasitesini cinsiyetiyle ölçmem. Tanseli hanım kitabımı getirdiğinde türüyle ilgilendim en çok.

Deniz: Polikar öykülerinde tutkulu kadınlarla tanışıyoruz. Kimisi katil. Çoğu tehlikeli.

Tanseli: Kahramanların cinsiyetlerini açıkça belli etmesem de çoğu "dişi". O kadın ya şiddeti yaşıyor ya da şiddete tanık olmuş. Şeytanla işbirliği de yapabiliyor. Toplumsal bir erek yok ama bilinçaltı işte. Kimi zaman gerilimli sevdalar da kaleme alıyorum.

Deniz: Hangi sevdamız gerilimsiz ki zaten.

Kıymet: Polikar öykülerinde kötüler yok, korkulacak insanlar var. Kurbanlar da kadın. Tecavüze uğrayan biri, örneğin. Cinayet işleyen kadın kendine yönelik tehditlere karşılık veriyor. Toplumdaki şiddeti hissetmek mümkün.

Deniz: Gazetelerdeki şiddet daha uçta, canım. Kadın kocasını lahmacun yapıp kaynanasıyla görüncesine yediyor. Peki, bu öyküleri okuyanlar size nasıl yaklaşıyorlar? "Bunları yaşadın mı?" muhabbeti olmuyor mu?

Tanseli: Olmaz mı?

Deniz: Ben ikinci kitabımdan sonra çok duydum, "Bunu ne zaman yaşadın?" diyorlar.

Tanseli: *Deccal*'de apartman boşluğunda sevişiyor kahramanlar. Bir yayıncı adam, "Siz de yaptınız mı?" diye sordu. Tavrı tacizkâr, tabii. Bir erkek yazar buna maruz kalır mıydı? Erkek yazarlar böyle sorgulanmıyor. Şey deniyor onlara, "Ne güzel iş, o yeri bir de bana göster." Yani en fazla sırtları sıvazlanıyor. Benim ilk kitabımdaki erotik bir bölüm bir kitapçıvinden neredeyse kovulmama neden olmuştu.

Deniz: Yazmaya başladığınızda tepki alıyor muydunuz?

Tanseli: Tuhaf bir serüven benimki. 70'lerde Türkiye'ye dönünce bir yazarla yakınlaştım. Dönemin önemli aydınlarından. O'na yazılarımı her gösterişimde cesaretimi kırdı. "Otur oturduğun yerde" üslubu vardı. "Kadın kısmısı..."

Deniz: Senin de siyasi bir kimliğin var, Kıymet.

Kıymet: Gökkuşak yayıncılığının bir tavrı var, tabii. Ben kendimi bir anti-faşist olarak tanımlıyorum. Her türlü ayrımcılığa karşıyım. Bütün ayrımcı tutumlardan sıyrıldığımızda, gökkuşak altında istediğimiz yaşamı kurabileceğiz.

Deniz: Peki, ikinizin ortak çalışmaları sürececek mi?

Kıymet: Evet. Bir Gece Kitapları serisi hazırlıyoruz. Çeviriler dahil.

Tanseli: Gönül birliğimiz var. Projeler sürecektir.

Deniz: Bize düşen beklemek.

Gamze Deniz

27 PAZARTESİ

Hayatın gerçek yüzünü altüst edebiliyor

Kendi tanımıyla çok geç "kadın"laşmış biri. "Daha doğrusu yetişkinliğe adımımı çok geç atmış bir insanım. Hâlâ da kendimi bir 'yetişkin' gibi hissedemiyorum," diyor. Oysa kitapları bunun tersini söylüyor. Nuray Tekin 1960 doğumlu. 1983 yılından bu yana bazı dergilerde yayımlanan yazılarına ya da *İletişim Yayınları*'ndan çıkan iki kitabına rastlamış olabilirsiniz. Kitapları; *Tek Kişilik Ölüm*, *Korkunun Yüzleri*. "Hikâye anlatmaya" ikinci kitabında başladığını düşünüyor. "Haklı da. *Tek Kişilik Ölüm*, kırık dökük satırlar, kendinden ipuçları ile dolu. Onu tanımayan, yaşantısını bilmeyen için zor çözülen satırlar. *Korkunun Yüzleri* ise durmuş oturmuş gerçek bir yazarla tanıştırdı bizi. Sizinle de tanıştırmak istedik ve "Korku, ölüm, yalnızlık neden bu kadar önde?" diye sorularımıza başladık: Ben, belki de bilincinde olmadan, herşeyin değersizleştiği bu dünyada "korku"nun da bir değer taşıdığını anlatmak istiyorum. Bilinçli olarak ise yapmak istediğim şu; insan bilincinin karanlık bir yüzü olduğuna inanıyorum (tıpkı Ay'ın karanlık yüzü gibi) ve bu yüze zayıf da olsa bir ışık tutmak

istiyorum. Bence sanat, gerçekliği "yansıtmamalı". Basit bir biçimde söylersem, biz zaten onun içindeyiz, buna ne gerek var? Sanat, insanları başka bir "aleme" götürmeli. Ben de böyle bir "alem" olduğuna inanıyorum; C. Castaneda gibi buna "bir başka gerçeklik" diyebiliriz belki. Her şey aslında çok basit bir temel üzerinde yükseliyor bence: Biyokimya. Şu soru gelmiyor mu aklımıza: Ya her şey benim gördüğümden, işittiğimden, dokunduğumdan vs. çok başka ise. İnsan algılarının temeli tabii ki biyokimya. Bunu değiştirirseniz her şey değişecektir. Ve akıldışı, fantezi. Bence bunlar yaşamın içinde zaten var. Bazen, çok sıradan şeyler bile, örneğin otomobillerin geçişi, insanların yürüyüşü, her gün yapılanlar yani, bir akıldışılık taşıyor gibi gelmiyor mu? Eee, o zaman. Tüm bunlar nedir? Böyle midir gerçekten? Kozmik bir bilinçten bakıldığında bu dünyada olan her şey çok komikleşir. Biraz böyle bir şeye ihtiyacımız var diye düşünüyorum. en azından benim var. Başkalarının da var. Bunlar da beni okuyacak kişiler işte; az da olsalar. Yani okurumu seçmiş durumdayım ve onların da beni seçmesini bekliyorum.

Peki, bu hikâye nasıl başladı?

Yazmayı bir iletişim biçimi olarak keşfettiğimde

on iki-on üç yaşlarındaydım ama bu daha çok kendimle iletişim kurmanın, kendimi ifade etmemim bir biçimiydi. Çünkü ben her zaman diğerleriyle ve kendimle iletişim kurmakta zorluk çeken bir insan oldum. Her zaman eksik bir şeyler olduğumu hissettim ve bunlar hep "bende" kaldı. Bunları kanalize edebileceğim tek yer de "yazı". "Yer" diyorum, çünkü benim için yazmak eylemi bir "kapalılık" taşıyor ve bir "yer" gerçekten de... O dönemlerde günce tutmaya başladım, küçük hikayeler ve asil olarak şiir... Bu yirmi bir yaşına kadar sürdü. Bunları hiç yayınlamadım. Çünkü bunlar, bence yazma eylemine bir giriş anlamı taşıyorlardı, çok fazla kendimle doluydu ve bu yüzden de kötüydü... Kısa hikâyeler yazmaya yirmi bir yaşında başladım.

Kendinle dolu olması kötü olduğu anlamını taşımaz ki bence, yalnızca anlaşılma zorluk yaratıyordu o kadar, yazmak senin için çok önemliydi, mesela ben bunu anlamıştım, bu yüzden de ikinci kitabımı sabırsızlıkla bekledim.

İlk kitap 1992 tarihli ve aradan epey bir zaman geçmiş. *Korkunun Yüzleri* geçen yıl yayımlandı... Yazmak benim dürtülerimden biri. Bu nedenle de toplumsal bir amaç vb. nedenlerle yazmıyorum. Kendisi için yazmak gibi bir kategoriye de kabul etmiyorum. Çünkü böyle bir şey olamaz. O zaman yazılanlar neden yayımlanıyor? Demek ki en azından, paylaşmak, kendini sınamak, insanlara birşeyler söylemek ya da insanları eğlendirmek -bunlar uzatılabilir- gibi bir takım "amaçlar" var. Bence yazmak böyle iki uçlu sorulara sığamayacak kadar karmaşık bir süreç. Zorluklar inişler çıkışlar tabii ki benim yazma sürecim için de geçerli. Örneğin birin-

Nuray Tekin, amaçlarına uyduğu için gotik edebiyatı yeğlemiş. Yazdığı hikayeler insanın bazen kanını donduruyor, bazen düşlere daldırıyor. Yerinize mıhlayıp, içinizi de acıtabilir. Okurunu seçmiş bir yazar o. Tanışmak ister misiniz?

ci kitapla ikinci kitap arasında bir beş yıl var. Bu hem biraz önce söylediğim nedenlerden dolayı böyle hem de araya giren bir hastalık süreci gibi özel bir nedenden kaynaklanıyor ama b dönemde bile yazmaktan hiçbir zaman vazgeçmedim. Çünkü o artık benim benliğimin bir parçası. Hiçbir şey yayınlamasam da... (bundan vazgeçebilirim çünkü).

Bunu duymamış olayım, her neyse. Peki, nasıl yazıyorsun? Yazılarındaki bu yoğunluğu yaratan ken yaşadığın duygular?

Bir temayı içimde çok uzun süre "demlenmeye" bırakıyorum. Uzun bir süre onunla birlikte yaşıyorum. Sonra onu dillendirmeye sıra gelince acılı bir süreç başlıyor. Öyle yapıyorsun olmuyor, böyle yapıyorsun olmuyor. O biçimi, üslubu, dili buluncaya kadar defalarca yazılıyor, değiştiriliyor. Çok ince eleyip sık dokuyorum. Sonra dile çok önem çok önem veriyorum ve dil hatası yapma gibi bir lüksüm olduğunu düşünmüyorum. Dil hatası yapan bir yazarı da asla okuyamıyorum. 10 senedir dille ha-

sır neşir olduğum bir işte çalışıyorum ve gerçekten hataya tahammül edemez bir durma geldim. O yüzden de kendi yazdıklarımı defalarca okur redakte ederim. İlk olarak el yazısıyla yazarım. Biraz bekletirim. ekleyeceklerimi eklerim sonra daktiloya çekerim (çünkü tümünü ancak o zaman "görebiliyorum") biraz daha bekletirim, yine ekleyeceklerimi eklerim, sonra yine daktiloya çekip biraz "uzaklaştıktan" yani biraz daha zaman geçtikten sonra bir daha okur redakte ederim ve son kez olarak temiz çekerim. Bu arada üç ay kadar geçmiş olur işte. Bu süreçte kadın olmanın anlamı nedir tam olarak bilemiyorum. Belki bir erkek asla böyle çalışmaz, çalışamaz ya da. Örneğin 3 ayda roman yazan bir insan bana inanılmaz gelir. Anlayacağın gibi bu süreç hiç de rahat bir süreç değil. Bitinceye kadar kendimi rahat hissetmem. Huzursuzluk verici bir dönemdir o. Ne yaparsam yapayım kafamda hep o vardır ama o süreç başka hiçbir şeye benzemez, gerçekten her şeyin üzerine "başka" bir ışık düşer o zaman. Ben ona "yaratmanın aydınlığı" diyorum. Bitince de kör bir karanlık, huzur verici kısa bir süreç, sonra her şey yeniden başlar.

Bu süreçte kadın olmak üzerine biraz daha konuşabilir miyiz?

Kafka -Kafka mıydı bu sözü söyleyen?- nasıl kendini "erkekliğin" dehlizlerinde yitirdiyse, ben de -benzetmek gibi olmasın- kendimi "kadınlığın" dehlizlerinde yitirdim uzun bir süre. Yazdıklarım da bunlar da vardır herhalde. Pratikte bir zorluk yaşamadım henüz ama bu sözün de bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Çünkü bu zorlukların, yani kadınların önündeki zorlukların toplumun dokusuna işlediğini ve ben ya da herhangi bir kadın bunların farkında olmasa da bunların var olduğunu düşünüyorum.

Hikâyelerin kendisini hemen ele vermiyor, ya da okuduktan sonra elinde kitap kalıyorsun, üzerinde düşünüyorsun, bu önemli bir şey ve hiç de yerel değil. Sen kendi üslubunu nasıl tanımlıyorsun?

Üslup konusunda da ilk kitap-ikinci kitap ayrımı var. Aslında iki kitap yaşam karşısında iki farklı "duruş"a tekabül ediyor. İlkinde daha çok ruhsal süreçleri anlatmaya yoğunlaşmış bir üslup söz konusu. O yüzden de ıkmın bir tarafı var. Bu, benim de o dönem çok fazla ıkmıyor olmamdan kaynaklanıyor. İkinci kitabın üslubu ise daha rahat, daha kolay okunuyor ve daha anlatımcı gibi. Kendi içinde bir rahatlığa, iç huzuruna kavuşmuş sanki. O yüzden de hikaye anlatmayı becerbiliyor. Gerçekten artık "hatıra defterleri"ne yazılabilecek şeyler yazmak istemiyorum, böyle şeyleri okumak da istemiyorum. Üslubumun rahatlamasının bir nedeni de giderek fantastik edebiyata, hatta adımı koymak gerekiyorsa gotik edebiyata doğru kaymam. İlk kitapta da bu var ama daha farklı. Bu edebiyatın temalarının ağdalı bir üslupla birlikte pek hoş olmayaca-

ğımı düşünüyorum. O yüzden de dilim giderek daha berraklaşıyor ve tarafsızlaşıyor.

Ya, şu bizim edebiyat dünyamız hakkındaki görüşlerin?

Edebiyat dünyasındaki ilişkiler içine hiç girmedim ve girmek de istemiyorum. Çünkü iktidar ilişkileri, modalar, sansasyon peşinde olmalar, kısacası gerçek sanata yakışmayacak şeyler ne yazık ki burada da geçerli. Burada da bazı insanlar, yani yazarlar ve yazdıkları yok sayılıyor. Türkiye'de toplumsal, politik kaygıların, sanat için vazgeçilmez şeylerin önüne geçtiğini düşünüyorum. Bu biraz da Türkiye'nin antidemokratik ve giderek totaliterleşen yapısından kaynaklanıyor. Çünkü politik kanallar tıkanınca bunlar ister istemez hiç olmadık yerlerde, örneğin sanatta kendine bir yol bulmaya çalışıyor, daha doğrusu oradan "pörtlüyor." Yani "alan"ların birbirine karışması söz konusu, bir kaos söz konusu. Bence sanatın "yapması" gereken şey, politikanın, sosyolojinin ya da tarihin yapması gereken şeylerden çok farklı. Böyle bir ortamda da -çünkü gerçek ölçüler böyle bir ortamda kaybolurlar- yaratılanların asıl değerlerine ulaşabileceklerini sanmıyorum. Ben kendimi Türkiye'yle sınırlı hissetmiyorum. Başka şeylerle de sınırlı hissetmiyorum. (Örneğin, adlar, belli ideolojilere gönderme yapılar gerçeğinden yola çıkarak, öykülerimde ne insanlar için ne de yerler için ad kullanıyorum. Kullanmak zorunda kaldığım bir iki durumda da hiçbir dilde olmayan "sözcükler" uyduruyorum.) Kendimi, politikacı, tarihçi, psikolog, sosyolog vb. gibi de görmüyorum.

Bundan sonrası?

Romana terfi etmeyi düşünmüyorum. Genellikle kısa hikâye romana bir başlangıç, romanın bir önceki aşaması gibi algılanır ama böyle değil tabii ki. Kısa hikâye ayrı bir tür ve ben onda kararlıyım. Şu anda yine kısa hikâyelerden oluşan bir kitap üzerinde çalışıyorum. Sanıyorum yıl sonuna doğru çıkabilir. Bu kitapta gotik üslup daha belirgin. Aslında ben kendimi belli bir tür ya da üslupla da sınırlı görmüyorum. Sadece "takıntı" temaları var ve ben yaşamımın sonuna kadar onların çeşitlenmelerini yapacağım galiba. Tema daha önemli benim için. O temanın o çeşitlenmesi nasıl bir tür ve nasıl bir üslup doğuruyorsa öyle yazıyorum. Yani benim yazdıklarım da tema, türü ve üslubu belirliyor. Bilimkurgu öğelerini de kullanabilirim, gotik öğeleri de, gerilim veya polisiye öğelerini de, yeter ki benim "takıntı" temalarımı ifade edebilsinler. Onlar neler diye soracak olursan. Zaman ve zamanın niteliği (göreliliği), sonsuzluk, bellek, insan ruhunun yapısı (iç yolculuklarımız), düşler, oluş vb. Bu temalara olan düşkünlüğüm nedeniyle de Borges'in hayranlarındam. Bazı öykülerim ona bilinçli olarak "öykünerek" yazılmıştır.

Ekleme istediğin bir şey var mı?

Gotik edebiyat üzerine birkaç şey daha söylemek istiyorum. Türkiye'de pek tanınmayan ve denenmeyen bir tür. Batı'da da çok fazla ucuz (pulp) örneği var ve sinema sanayii tarafından bolca tüketildi. Ancak Edgar Allan Poe, H. P. Lovecraft, gibi bu türde örnek vermiş gerçek edebiyatçılar ve sanatçılar var, bunları unutmamak gerek ve daha baştan bu edebiyata burun kıvrılmamak gerek. Ben gotik temaları işleyen ve gerçekten edebi olabilen bu yazarları usta kabul ediyorum ve gotik edebiyatın da benim amaçlarıma çok uygun olduğunu düşünüyorum.

Vakit ayırdığın için teşekkürler.

asuman

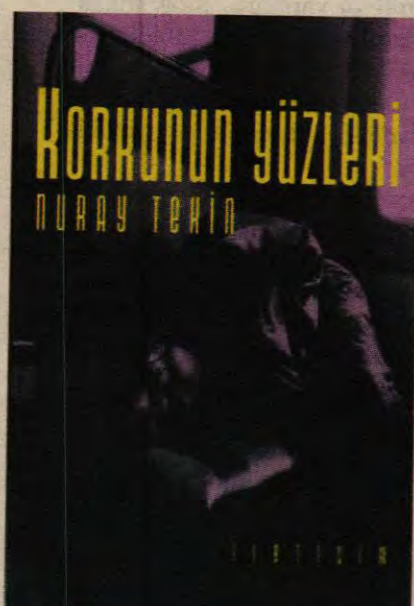

Umutsuzluk... hem üstünlük hem eksiklik

Umutsuzluğun ölümcül bir hastalığa dönüşmeden uğradığı en verimli durak, kuşkusuz yaratıcılıktır. Acı, insana çok şey söyler. Derinini kazar. İnsanı "derisiz" kılar. 1996 İstanbul Film Festivali'nde gösterilen, Alessandro D'Alatri'nin yönetmenliğini yaptığı *Derisiz* adlı, "delilere" insanca bir bakış açısıyla yaklaşan bir İtalyan filminde çok çarpıcı bir sahne vardı. Gina ve Riccardo kendi hallerinde yaşayan bir çifttir. Ama bir gün, Saverio adıda son derece hassas duyarlı ve ruh hastası bir gencin kadına aşık olmasıyla bütün yaşamları altüst olur. Delikanlıya önce kızan, kıskançlık krizleri geçiren erkek, zamanla onu anlamaya ve yardımcı olmaya başlar. Riccardo'yu buna iten şey, delikanlının doktoruyla yaptığı bir görüşmede doktorun ona söylediği bir cümle olur. Doktor, adama hepimizin acı çektiğini, ama bizim dışardan gelen acılara karşı bir sınırimızın, derimizin olduğunu, oysa Saverio'nun bu acılara o kadar kolay katlanmadığını, çünkü onun bu son sınıra sahip olmadığını, onun derisiz olduğunu söyler. Meltem Erden'in resimleri de derisiz resimlerdir; büyük bir cesaret, açıklık ve içtenlikle insanın birebir içini dışarı çıkarttığı, derimizin o son sınırimızın altında seyiren damarlara dokunan yalnızlık, karamsarlık ve iç üşümesiyle bezelen kırık dizelerdir. Resimlerindeki çıplak insanlar aracılığıyla ressam, nesnelere dünyasını alaya almakta, ben dünyasıyla dış dünya arasındaki sınırı sıfır derecesine indirmektedir.

Meltem Erden'in resimleri bir merdiven resmidir. Basamaklar insanı hep daha içlere, altlara, diplere, mahzelere, gün ışığı girmeyen bölgelere davet eder. Bu noktada umutsuzluk umudu saklar içinde. İndiğimiz basamakları, başka ellerin ya da tam da kendimizin kırmasına izin vermediğimiz sürece biliriz ki merdiven oradadır... Basamaklar yukarıya doğru uzanmaktadır ve gün ışığı oradadır. Teknik cambazlıkları mrsamadan, insanın özellikle de kadının özü üstüne sorular soran Meltem Erden'in resimleri 12-30 Haziran tarihleri arasında Maltepe Sanat Galerisinde görülebilir.

Filiz Özdem
29 PAZARTESİ

Stepfordlu kadınlar: Mutlu kadınlar

Çocukken çok şaşırırdım, hâlâ da şaşıyorum. Amerikan filmleri izlerdik... Aile filmleri ya da kovboy dizileri. Çiftlikte ya da iki katlı evlerde yaşayan, boy boy çocukları olan ve/ama incecik belli, ipek saçlı, güzel mi güzel kadınlar olurdu bu filmlerde. Hatta köpekleri, maymunları filan da olurdu. Ev deseniz, pırl pırl... Bu kadınlar ve evler, nasıl böyle bakımlı ve güzel kahyordu?

Ira Levin'in *Kumpas*'ını okuyunca anladım, küçük bir şokun ardından... Meğer bu kadınlar özel imalat robotlarıymış... Olamaz! Elbette. Ama böyle bir olasılığı düşünmek bile, erkeklerin kadınlara ilişkin en büyük hayalinin, onların istedikleri biçime sokmak olduğuna inandırmaya yetiyor. Kadınlar gerçek olmasalar da olur, istedikleri gibi olsunlar da...

Joanna ve Walter tadını almış bir evlilik ve iki çocuktan sonra, yeni bir yerde yeni bir yaşam arayışı ile Stepford'a yerleşirler. Yeni evleri bahçeli, gökyüzünü gören tam istedikleri gibi bir evdir. Gerçekten de "yeni" bir yaşam olur, özellikle Joanna için. "Kasabamıza Hoş Geldiniz Komitesi" onu ziyaret eder, sonra komşu kadınlarla tanışır. Carol, Dona, Kit... Ev işlerine gömülmüş, gerçek olamayacak kadar temiz ve tertipli, göğüsleri gelişmiş, güzel, bakımlı, yeteneksiz ve mutlu kadınlar... Deterjan, şampuan ve döşeme cilasından sözeden, sizinle konuşurken bir yandan da çamaşır katlayan kadınlar. Hiç yorulmayan, gülümseyerek "Ah bilirsiniz, evişleri hiç bitmez..." diyen.

Ashnda kadın haklarını savunuyor olmasına ve Joanna'nın itirazlarına rağmen Walter kasabanın Erkekler Kulübü'ne üye olur. Joanna bir entelektüeldir, fotoğraf sanatçısıdır. Evişleri birikip birikip gözüne batar hale gelse de, özellikle yeni yaşamında evişi yapmamaya, ya da en azını yapmaya karar vermiştir. Cam silen, bahçeyi temizleyen, çöpleri boşaltan komşu kadınlar onun için fena halde ters uyarıcı olmaktadır. Bu sıkıntısı, kocasının tepedeki büyük beyaz binaya, Erkekler Kulübü'ne daha sık gidip gelmesiyle artar. Bir kadın daha, biraz tombulca, neşeli, hareketli Bobbie'de Joanna gibi düşünülmektedir. İkisi Stepford'da kadınlara karşı ayrımcılığa karşı çalışmakta anlaşılırlar. Ama diğer kadınlar, şu evişi yaptıkça güzelleşen kadınlar onlara katılmayı kibarca reddederler. Hatta, ne dediklerini bile algılayamamışlardır belki de. Doğrusu "Hiç zamanları yoktur böyle işler için..." Hiç yakınma-

dan, çalışkan, düzenli ve hoş olmaya devam ederler. Örneğin markette alışveriş sepetine paketleri rasgele atan iki kadın vardır yalnızca: Joanna ve Bobbie. İkisi de kasabaya son gelenlerdir zaten...!

Joanna, etrafı yüksek parmaklıklarla çevrili beyaz binada neler olup bittiğini iyice merak etmeye başlamışken, Erkekler Kulübü'nün üst komitesi ile tanışır. Ünlü bir ressam, bir uzaybilimci, kimyacı, optik uzmanı, sistem geliştirme uzmanı... Hepsi de işinde başarılı beş adam. Öte yandan sandviç yiyip, bira içerek televizyon seyreden herbiri ayrı bir tip...

Dostça ve nazik ama hesaplı bir tanışma gecesinde ortak nokta Joanna'dır. Onu konuştururlar, Joanna onlara zekice yanıtlar verir. Söylediklerini kafa sallayarak onaylarlar. Sonra yeni sorular... Biri, onun resimlerini yapar, biri sesini kaydetmek ister. Joanna gecenin konuşmacısıdır, kendinin ve kadınların yıldızını parlatmıştır. Ve sanki çirliçiplak kalmıştır ortada. Erkekler ve Joanna, gece ve gerilim. Erkekler Kulübü'nün -ve herşeyin- başı, buz gibi Coca, Disneyland'da oyuncakçıdır ve en çok o izlemiştir Joanna'yı.

Bobbie ve Joanna araya araya kendileri gibi "yaşamaktan tad alan" birini daha bulurlar. Ev işleriyle hiç tanışmamış, tenise ve astrolojiye düşkün, tek sorunu olan frijidiğini bile şen şakrak anlatan, orta yaşlı, zengin Chairmaine. Ve kasabada akıl almaz birşeylerin döndüğünün anlaşılması böyle başlar. İyi geçen

birkaç haftadan sonra, tenis oynamak için buluştukları bir gün Chairmaine onları önlükle karşılar, çok işi olduğunu söyler. Yemek odasını temizlemekten, kocasına iyi bir eş olamadığından söz eder. Hipnotize olmuşçasına sakin ve kararlıdır. Birdenbire değişmiştir... Aynı günlerde Joanna eski bir gazete parçası bulur. Altı yedi yıl öncesinde Stepford'daki Kadınlar Kulübü'nün çalışmalarından söz edilmektedir. Şimdinin mükemmel eş ve annelerinin tek tek adları geçer haberde. Ama hiçbirisi bu konuda konuşmak hatta anımsamak istemezler. Joanna ve Bobbie hipotezlerini kurarlar. Burada birşeyler oluyor... Kasabanın toprağına, suyunu ya da havasına karışan bir madde ya da tesislerden kimyasal sızıntı. Ama yalnızca kadınları etkileyen bir şey...

Chairmaine'in de eve kapanmasıyla, kasabaya geldikten Bobbie için üç, Joanna için iki ay sonra, konuşacak, gezecek hiç kadın kalmamıştır. Yakın kasabalara gidip oralardaki telaşlı, sinirli ya da derbeder, dışarıda yemek yiyen, gevezelik eden kadınları gördükçe Stepford'un güzel robotlarıyla olan farklılık daha da ürktücü olur.

Ve olan olur, Bobbie ve kocası bir haftasonunu başbaşa geçirmek -ikinci balayı- için çocukları onlara bırakırlar. İki gün sonra dönüşte Bobbie çok mutlu gözükmektedir. Güzelleşmiştir, tatlı ve zariftir. Sonraki görüşmelerinde de tatlı ve zarif ve telaşlıdır. Yastıkları yenilemiş, tahtaları cilalamış, yemek ve ütü yapmıştır. Taş bebek olmuştur; o da değişmiştir.

Joanna bunahma girer. Psikiyatriste, Stepford'dan taşınmak için emlakçılara, eski Kadınlar Kulübü'ne ne olduğunu anlamak için de kasabanın kitaplığına gidip gelmeye başlar. Akıl hâlâ başında olduğu için ve henüz kocasıyla başbaşa haftasonu tatiline çıkmadığı için gizi çözer.

Ama gecikmiştir, diğerleri gibi. Çocuklarını alıp gitmek için eve döndüğünde kumpas kurulmuştur. Joanna'nın robotu yapılmış, programlanmış, seslendirilmiştir. Ash gibidir. Ashın kuklasına aktarılmasına, Bobbie yardım eder, evlerinin sıcak mutfağında. Erkekler dışarıda sabırsızlıkla beklerler.

Dışardan bakıldığında çok mutlu bir aile görüyorsanız... Ev pırl pırlırsa, kadınlar şikâyet etmiyor, hiçbir şeye karşı çıkmıyorsa, yorulmuyor, terlemiyor, çirkinleşmiyorsa... Erkekler de sakin ve mutlu iseler... Çatışma yoksa. Zaman akıyorsa. Kadınlar yalnızca evlerde ve marketlerde iseler... Bilin ki orada, o zaman yalnızca erkekler canlıdır. Kadınların asılları kimbilir nelerdedir?

Suna Karaküçük

İletişim Yayınları

pazartesi yazıları ya da hiç bunları kendine dert etmeye değer mi?

perihan mağden, türkçe'nin en mahir yazarlarından. ama bilen bildiği, anlayanın anladığı bir maharet bu. çünkü methetmek gibi olmasın, kendisi sanat magazin kulislerinde bir söyleşi, bir röportaj, bir tanıtım yazısı için değil ruhunu, saçının telini bile feda etmeyecek kadar... bilemiyorum, bu noktada nasıl bir sıfat kullanmalıyım. o yüzden de perihan'ın kimseye müdânâsı yok, herkesin söz söylemekten çekindiği bir sürü "kıymetli" şahsiyetle ilgili kalemine gelen doğruları bir güzel yazabiliyor. yani sadece mahir değil, cesur da. ve cesareti hem yazar olarak maharetiyle, hem de (bir klişe kullanmama izin verin) engin bilgi donanımıyla daha da değer kazanıyor. şahsen en sevdiğim yarı, bir çok yazarın sahtekâr bir hissiyatın yivışikliği sümüklüböcekler gibi her yana bulaştırdığı şu ortamda samimi "ağzınıza sıçayım" tavrı. taze, yapıcı, temizleyici bir öfke ve hiciv.

yani, entelektüel bir kadından ne beklenirse bunun tam tersini yapıyor perihan. kadın eline yakıştırılmayacak kadar sert ve sivri bir kalem var. üstelik de bu kalemi entelektüellerin burun kıvrıp magazin basınına havale ettiği alanlara da uzatmaktan çekinmiyor. batı kültürü almış, ama gözünü buraya dikmiş. mektep medrese görmüş, ama cem özer'in programını da kaçırıyor. bütün oyunları bozuyor, bütün "herkes yerini bilsin"lerin canına okuyor. ne kadar içaçıcı. birisi, hepimize benzemiyor.

pazartesi yazıları perihan'ın en insanın kafasına vuran denemelerini içeriyor. belki arada kaçırduğumuz olmuştur, belki okumamış bir arkadaşınız vardır. belki de bir başvuru kitabı olarak elinizin altında bulunsun istersiniz. karşınıza bir hanımevlâdı çıktığında ya da serdar ortaç yeni bir kaset çıkardığında da bir gözetmek için...

ayşe düzkan

SERGI

- Darphane'de üç daimi sergi var.
"Tarihten Günümüze Anadolu'da Konut ve Yerleşme"
"Dünya Kenti İstanbul"
"Darphane'den İstanbul Müzesine"
Darphane-i Amire
Topkapı Sarayı 1. Avlusu
Sultanahmet,
İstanbul

SİNEMA

- 70'lerin ruhunu yansıtan, ikisi de eski yapım iki film şu sıralar gösterime girdi.

Ken Russel'ın 20 yıllık filmi *Tommy*'de "Acid Queen" rolündeki Tina Turner'a hayran olacaksınız. Ayrıca, Elton John ve Eric Clapton'ı izlemek açısından da ilginç bir film. Müzikal olarak ise şahane.

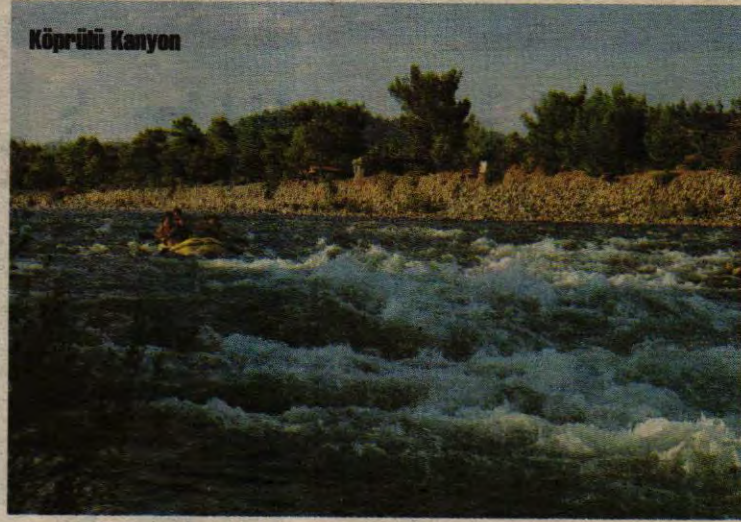
Hair ise, hipilerin bu kült müzikalinin Milos Forman tarafından seksenli yıllarda sinemaya aktarılması. Müzikal olarak sahnedeki versiyonuna göre daha "soft" bir Saç bu. Ama özgür aşk, eş değiştirme gibi temaları, askerlik, evlilik gibi kurumlara karşı o dönemlerde ifade edilen itirazlarıyla ilginç, en azından içaçıcı bir film *Hair*. Yaşınız ne olursa olsun, şarkıları hatırlayacaksınız... İkisi de yeni yapım Amerikan filmlerine tercih edilecek nitelikte.

ANMA

- 15-16 Haziran 1970'deki büyük işçi direnişinin yıldönümünde birçok etkinlik yapılacaktır. İsyanın herkese gerekli olduğunu hatırlamak için...

Köprülü Kanyon

Yusuf Fakoğlu/Gezi

GEZİ

Gezi Gezileri

- **Cünübürlük Geziler**
1 Haziran Aygır Deresi Şahinkaya
7 Haziran Menekşe Yaylası
8 Haziran Çiğdem Yaylası
14 Haziran Nüzhetiye
15 Haziran Çiğdem Yaylası
21 Haziran Darıdere
22 Haziran Sansarak Kanyon
28 Haziran Erikli Yaylası
29 Haziran Poyrazlar Köyü
29 Haziran Maden Deresi

Haftasonu Gezileri

- 6-8 Haziran Kaz Dağı, Assos
13-15 Haziran Safranbolu
20-22 Haziran Yedigöller
27-29 Haziran Bozcaada Müzik Festivali
27-29 Haziran Sülüklü Göl, Göynük Geçşi

Haftalık Geziler

- 7-15 Haziran Kaş, Kekova
14-22 Haziran Likya, İonia (Göcek-Bafa)
27 Haziran-6 Temmuz Köprülü Kanyon
Tel: 0212 245 50 86

Fotoğrafi Gezileri

- **Aktif Geziler**
7-15 Haziran Karapınar Platos
Türkiye'nin tek çölünde fotoğraf uygulama gezisi.
21-29 Haziran Dedegöl Dağları
Bir keşif gezisi.

- **Pazar Yürüyüşleri**
1 Haziran Erikli Yaylası
8 Haziran Sülüklügöl
15 Haziran AYTEPE

22 Haziran Kerpe
29 Haziran Çalderesi
Tel: 0212 251 05 66.

Göçerler

- **Yaz Yürüyüşleri**
1 Haziran Rumeli Feneri, Kilyos
7 Haziran Çatalca, Anastasyus Surları
8 Haziran Selimiye, Esenköy
29 Haziran Polonezköy.

Hafta Sonu Gezileri

- 14-15 Haziran Saroz Körfezi
21-22 Haziran Erikli Yaylası
Tel: 0216 414 44 74.

DERNEK

- Öğrenci Aileleri ve Yakınları Derneği kuruldu. Eğitim kurumlarının eline teslim ettiğiniz çocuklarınız için duyduğunuz endişeyi, televizyonda öğrenciler coplanırken hissettiğiniz öfkeyi paylaşabilmek, biraraya gelip sesinizi çıkarabilmek için bir fırsat. Hava Sokak, No 13/4, İstiklal Caddesi, Beyoğlu, İstanbul.
Tel: 0212 292 04 80.

ABONE OLAN MUTLU OLUR (BİZ DEM!!)

Pazartesi'ye abone olursanız mutlu olursunuz! Her sayı bayiye geldi mi, gelmedi mi stresini yaşayacağımıza *Pazartesi* ayağımıza kadar gelir. Az mutluluk mu? Hem dergiye olur da zam gelirse, siz muaf olacaksınız. (Abone olursanız ayrıca bizi de mutlu edeceksiniz.)

5 Abone yapana bir kitap, 10 abone yapana bir yıllık abone hediye!

ABONE FORMU

Adı:
Soyadı:
Adres:
.....
.....
Abone süresi:
Başlangıç tarihi:

Türkiye içi:

Posta Çek Numarası: 662 965.
Yıllık abone ücreti: 1.200.000 TL.
Altı aylık abone ücreti: 600.000 TL.

Türkiye dışı:

Bir yıllık 50 DM, altı aylık: 25 DM.
Döviz hesabı: Asuman Bayrak, Türkiye İş Bankası, Taksim Şubesi, İstanbul.
Hesap Numarası: 1052 / 30100 / 3184936

Dikkat: Abone ücretini yatırdığımıza dair belgeyi ve abone formunuzu bize gönderin. Biz de size her ay *Pazartesi*'nizi postalayalım.

Dergimize Almanya'da bulunan kadın Vakfı Frauen-Anstiftung (FAS) destek vermektedir.

Erkek milletvekillerimiz aile içi şiddete karşı yasa tasarısını tartışıyorlar

“Zaten Sulh Hukuk Mahkemeleri'nin işi çok, bir de bununla nasıl uğraşacaklar? Kırdaki, ‘Kocamdır, döver de sever de,’ diyen sadık kadınlar buna güler.”

“Aileyi koruyalım derken, sonunda boşanma gelir. Kadın kocadan kurtulmak istese dayağı bahane eder.”

RP Manisa Milletvekili Bülent Arıncı

“Artık eve geç gelen eşimize, çocuğumuza, ‘Neden geç geldin?’ diye sesimizi yükseltmeyecek miyiz?.. Koca, kendisini şikâyet eden kadını asla affetmez.”

DYP Konya Milletvekili Necati Çetinkaya

“Peki ama komşunun komşuya husumeti varsa, o zaman husumeti olan komşu ortada dayak filan yokken komşusunu şikâyet ederse...”

DYP Milletvekili Ali Şevki Erek

PAZARTESİ

Kadınlara Mahsus Gazete
(Aylık kadın dergisi)

Sahibi: Kadın Kültür İletişim Vakfı
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Filiz Koçali

Her gün büroda olanlar: (Yazı Kurulu)
Asuman Bayrak, Ayşe Düzkan, Filiz Koçali,
Nesrin Tura. (Görsel Yönetmen) Semra Emre. (Arşiv)
Ayşegül Ulus. (Halkla İlişkiler) Aşkım Tekgül.
Sadece Pazartesi Günü Gelenler: (Yayın Kurulu) Beril
Eyüboğlu, Fadime Gök, Filiz Kerestecioglu, Füsün
Özlen, Gülnur Savran, Handan Koç,
Meltem Ahiska, Minu İnkaya, Nermin Coşkun,
Nural Yasin, Tüten Ateş, Yaprak Zihnioglu.
Almanya Temsilcisi: Hülya Eralp.

Günü saati belli olmayanlar (Çizerler):
Ayşen Baloğlu, Feyhan Güver, Ramize Erer,
Semra Can. (İllüstratör): Rana Mermertaş.
Adres: Abdullah Sokak, No:9,
Beyoğlu, İstanbul.
Tel: (0212) 249 59 59, 292 07 39, 292 07 47
Ankara Büro: Konur 2 Sokak, 53/ 10.
Tel: (0312) 419 09 95
Baskı: Özer yayıncılık Ltd. Şti.,
Hadımköy, İstanbul.
Dağıtım: Bir-Yay.